

Hồi ký người vợ Á

DỰA TRÊN CÂU CHUYỆN
CÓ THẬT
VỀ MỘT NÀNG DÂU VIỆT
Ở TRỜI TÂY

LANG
A.
GOO
N

Nhà xuất bản Hà Nội

THAIABOOKS
Phụng sự để dẫn đầu.

HỒI KÝ NGƯỜI VỢ Á

Tác giả: **Ngọa Lan**

Thể loại: **Tự truyện**

Nhà phát hành: **Thaihaboks**

Nhà xuất bản: **Hà Nội**

Nguồn text: **Waka**

Đóng gói: **nguyenthanh-cuibap**

Lời bình cho cuốn sách *Hồi ký người vợ Á*

ám năm trước, tôi đã đọc một lèo “đứa con đầu lòng” *Ngày hôm qua* của Ngọ Lan và cho ngay lời bình vào ngày hôm sau.

Khác với lần trước, lần này nhận được bản thảo đứa con tinh thần thứ hai của em, tôi lại cho phép mình đọc một cách chậm rãi và có những đoạn đọc đi đọc lại để ngấm hơn những giá trị của nó. Tôi đã trải qua những cảm xúc ấy của em nên đồng cảm sâu sắc, nhất là những năm tháng ở nước ngoài xa quê hương.

Nếu *Ngày hôm qua* của Ngọ Lan ví như một cô gái tuổi mới lớn đang vào kỳ yêu đương lãng mạn thì *Hồi ký người vợ Á* là tâm sự của một người đàn bà trưởng thành, trải nghiệm trong tình yêu với nhiều cung bậc cảm xúc đan xen, giằng xé nội tâm, phấn đấu cho hạnh phúc và thành công.

Lời viết của Ngọ Lan phóng khoáng, tự trào đầy cảm xúc, xen một chút ma mị càng lôi cuốn.

Đam mê viết lách của tác giả Ngọ Lan còn tràn đầy, tôi cảm nhận được tâm huyết cháy bỏng từ em. Những câu chuyện trong *Hồi ký người vợ Á* cũng mang nhiều bài học về giá trị nhân văn mà em muốn gửi gắm đến độc giả.

Và tôi cũng đón chờ được đọc những bản thảo tiếp theo của Ngọ Lan.

Hồi ký người vợ Á mới mở ra chuỗi hành trình của tác giả, còn rất nhiều câu chuyện thú vị và đầy giá trị nhân văn ở phía trước...

Connecting **Lady Nguyễn Thu Anh**

CEO Công ty Vietnam Digital Transformation

Đồng tác giả sách Tôi tự hào là người Việt Nam

Là một người kinh doanh và là dân kỹ thuật, tôi thường chỉ đọc các sách về kinh doanh và quản trị, tôi nghĩ chẳng bao giờ đọc một quyển hồi ký theo kiểu tiểu thuyết bao giờ, và đoán chắc không có nhiều điều thú vị.

Tôi đã lầm. Tôi bị cuốn hút từ trang đầu tiên, tôi đọc một mạch dài, không ngủ dù biết mình phải dậy sớm ngày mai đi làm. Những điều bình dị của nhân vật Linh Anh trong câu chuyện qua lời văn của Ngọa Lan trở thành một câu chuyện lôi cuốn bất tận.

Tôi thích cách kể chuyện của Ngọa Lan, cách cô ấy kể những câu chuyện tưởng chừng bình thường nhưng lại tràn đầy ý nghĩa và thực sự gắn kết, tạo cho mọi thứ đều có lý do của nó. Tôi thích tình yêu chân thành của Michael trong câu chuyện và cách anh ấy nói chuyện, nhiều khi tôi ước có được tinh thần của anh ấy trong tình yêu của tôi.

Đọc xong quyển *Hồi ký người vợ Á*, tôi cảm nhận rằng bản thân mình đã đánh mất nhiều thứ khi không đọc những chuyện hồi ký như thế này. Đó là những cảm xúc, những yêu thương trong cuộc sống tươi đẹp này mà tôi đang sống.

Sài Gòn, 15/3/2021

Phạm Hoàng Thái Dương

Sáng lập Hoayeuthuong.com

CHƯƠNG 1

Bài học đầu tiên: Tham quá thì thâm

 Tại khu tắm bùn Tháp Bà Nha Trang, một ngày cuối tháng 10 năm 2012.

Tôi đang bị điên loạn, khuôn miệng vẫn tươi cười nhưng trong tâm khảm là một cõi lòng tan nát không ai có thể hiểu được. Vai diễn tôi đang tự khoác lên người còn khốn nạn hơn cha xứ Ralph trong *Tiếng chim hót trong bụi mận gai*. Nhìn lớp bùn sóng sánh, đong đưa dưới ánh sáng vàng ươm của buổi chiều hôm ấy, tôi thấy mình còn dơ bẩn hơn cả nó. Vậy nên tôi cố tình ngòi né sang một bên để bùn không dấy vào da thịt. Chút cảm giác thanh sạch là điều con người ta mong mỗi khi thấy mình quá đổi đen tối là đây.

Michael thì vẫn hí ha hí hửng cười đùa, ngụp lặn trong vũng bùn rộng lớn mà lần đầu tiên từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ anh mới được thấy. “Anh là thiên thần còn mình chẳng khác gì ma sói”, tôi thầm nghĩ.

Ba năm quen nhau, anh không ngại ngần đường xa, bay một chặng dài về thăm nom, ăn Tết cùng gia đình tôi. Chúng tôi gặp và yêu nhau ngay trên xứ sở hoa vàng trên cỏ xanh – nơi bình yên mà tôi được cất tiếng khóc chào đời và trưởng thành đến năm mười tám tuổi. Sau khi tốt nghiệp tại Khoa Kinh tế Đại học Quốc gia Thành phố Hồ Chí Minh, tôi làm việc tại văn phòng đại diện của một công ty đến từ Las Vegas, Mỹ. Nhờ mối quan hệ chằng chéo giữa sếp của tôi – một Việt kiều Mỹ và trưởng đoàn Năng lượng Tái tạo của Cộng hòa Liên bang Đức đang đi khảo sát các tỉnh đồng bằng duyên hải Nam Trung Bộ mà chúng tôi có dịp va vào nhau.

“Em có muốn về nhà chơi vào thứ Sáu tuần này không?” Chị Rose hỏi, gương mặt hiện lên vài chữ “ý định” gì đó ở tại đây.

Nhưng tôi thì hoàn toàn hồn nhiên, được về nhà là niềm vui sướng của bao đứa con xa quê lâu ngày, được mẹ nấu cho ăn, ngủ nướng chấy giường và cà kê dê ngỗng cùng bạn bè, đánh chiếm tất cả các quán ngon vỉa hè mà bọn con gái hay la cà sớm tối. Đẳng này lại được sếp gợi ý thì còn gì bằng, tôi nhanh nhẩu gật gù, “Dạ, boss”, “Nhưng mà ở đến bao lâu thì quay lại ạ?”.

“Tùy thôi, em về gặp anh Công, trưởng đoàn Đức, rồi hỗ trợ đoàn làm việc với Ủy ban Nhân dân tỉnh Phú Yên. Nhà em ở đó mà phải không? Khi nào đoàn đi thì em quay lại đây”.

“Dạ, thank you, boss, gương mặt tôi bừng sáng như đứa trẻ con ngày xưa được quăng cho cây kem Merino sang xịn, chẳng ai có. Sau 12 tiếng đồng hồ ngủ khi trên xe, tôi đã về đến nhà. Sau khi lượn lờ với mấy đứa bạn thân thì chiều hôm ấy tôi đến khách sạn du lịch công đoàn để gặp anh Công. 23 tuổi, tôi ý thức được mình đang vào giai đoạn đẹp nhất của thanh xuân nên việc mặc đẹp, chần chừ là điều được ưu tiên hàng đầu. Và lại làm việc với Rose, được tiếp xúc với phong cách ăn mặc, tóc tai, make-up công sở của người Mỹ nên tôi đã xuất hiện trước mặt Thành Công với bộ dạng đẹp đẽ và tinh tươm nhất. Đặc biệt, đôi giày cao gót là vũ khí tối thượng của phái nữ các bạn ạ. Một đôi dép kẹp hoặc giày búp bê có thể biến bạn thành công chúa, tôi biết mình không thể là công chúa, vậy nên để thành nữ hoàng thì phải cao gót và ít nhất là 7 phân theo tiêu chuẩn tôi tự xác lập.

“Ôi mẹ ơi, anh ta trẻ thế... lại còn điển trai nữa” tôi phờ mặt ra khi thấy anh – người thanh niên cao lớn, da trắng lại trẻ nhất phái đoàn toàn đàn ông, phụ nữ tóc đã lấm tấm bạc. Thành Công thấy ánh mắt chúng tôi quẩn lấy nhau nên anh ta kéo tôi đến giới thiệu cho bạn trẻ kia, “Đây là Michael, người đại

diện mảng năng lượng quạt gió. Đây là Linh Anh, sẽ hỗ trợ đoàn vào ngày mai”. Thành Công quả là quá khôn ngoan, anh ta tầm ngoài bốn mươi, sống ở Đức lâu rồi nhưng tâm lý và kiểu cách làm ăn của người Việt thì vẫn thuộc nằm lòng. Phái đoàn Đức vừa trải qua một chuyến khảo sát dài bắt đầu từ Quảng Nam, Đà Nẵng rồi Quảng Ngãi, Bình Định đã thấm mệt. Anh bạn trẻ Michael sẽ rất vui nếu có thể trò chuyện với một em gái Việt Nam xinh tươi lại giao tiếp tiếng Anh ro ro thì còn gì bằng. Tôi vẫn tự hào mình tuy trẻ tuổi nhưng giỏi đọc tâm lý của đối tác: Michael có vẻ bối rối khi bắt tay tôi, từ giây phút ấy tôi đã biết mình chính thức “câu được một thằng Tây”. “Kệ, cho anh ta biết cái cảm giác thâm thương trộm nhớ và lưu luyến một đứa con gái châu Á xem thế nào”. Mặt anh ta đỏ bừng, như thể mới được ai đó táng cho một quả gấc vào mặt.

Suốt buổi chiều hôm ấy, cả đoàn theo sự chỉ dẫn của nữ thổ địa trẻ măng, tất cả đều hào hứng và cảm kích khi tôi dẫn họ lên tháp Nhạn ngắm cảnh thành phố về đêm. Nắm được tâm lý người phương Tây rất thích thưởng ngoạn những công trình kiến trúc đặc thù của quốc gia nơi họ thăm viếng nên tôi không ngừng thao thao bất tuyệt về lịch sử tháp Nhạn và hình dáng đặc thù của ngôi tháp Chăm cổ đặc trưng cho nền văn hóa Sa Huỳnh này.

“Tháp Nhạn có nghĩa là gì?”, ngài Müller lên tiếng. Ông ấy đi cùng vợ, hai vợ chồng cai quản công ty Năng lượng Mặt trời do chính họ lập nên được mấy chục năm rồi. Nhìn ông ấy, tôi không khỏi e dè vì ông lớn tuổi, lại là người thành đạt, am hiểu, khuôn mặt thì ưu tư và trầm mặc kiểu người bác học nên chả may mà nói bậy thì ông phạc cho tiêu đời.

“Ngọn tháp này là nơi rất nhiều chim nhạn bay tới đây sinh sống, làm tổ nên nó được đặt theo tên của loài chim này”, tôi trả lời với ánh nhìn tự trào khi nhìn vào Michael nhưng lại lấm lét trước sự soi mói của lão Müller.

“Tôi chẳng thấy tổ chim nào đậu ở đây cả?” ông ta hỏi ngoắc lại.

Ôi mẹ ơi, lão thật là kiêu ngạo, tôi có phải hướng dẫn viên chuyên nghiệp được lão trả lương đâu. Tôi có mặt tại đây là vì sếp tôi mà. Âm ức lắm nhưng tôi vẫn rất láu cá “Thì tối trời, chúng đi ngủ hết rồi sao ngài thấy được, mà cây cối thì cao tít tắp, chúng trốn đâu thì mắt trần như ngài làm sao nhìn ra được”, cả đoàn cười rộ khi nghe tôi đáp trả.

“Cái tháp này nhìn rất ngộ, nó có nguồn gốc tôn giáo gì không?”, Üwe – người đàn ông hài hước nhất đoàn lên tiếng. Anh ta tầm 39 – 40 tuổi, một bên mắt bị chột nhưng rất lanh lợi và hoạt bát, anh ta là đại diện của Hãng Life of Waste – đơn vị chuyên nghiên cứu xử lí rác thải thành điện. Tất cả những người Đức này, đúng như danh tiếng bao đời của họ, thông minh, hiểu biết rộng nhưng thoát nhìn trông khô không khôc như que củi. Được mỗi anh chàng Michael đẹp trai, sáng sủa đang nằm trong tầm ngắm của tôi.

Đôi mắt tôi chao liệng, đánh ánh nhìn cả đoàn hướng về đỉnh tháp: “Trên đỉnh tháp là tượng Linga bằng đá – biểu tượng tâm linh của người dân Chăm-pa. Trong mỗi công trình đền tháp của người Chăm đều có Linga và Yoni tượng trưng cho tín ngưỡng phồn thực cầu mong vạn vật được nảy nở sinh sôi. Nói về nguồn gốc của ngọn tháp này có rất nhiều tương truyền. Có người cho rằng, xưa kia có nàng tiên nữ Thiên Y A Na giáng trần chỉ dạy cho người dân sống ở vùng đất này tất cả mọi thứ từ cấy cày, dệt vải, kéo sợi... để tìm cách mưu sinh. Sau khi tiên nữ quay trở lại cõi tiên, người dân Chăm-pa vì thương nhớ và muốn khắc ghi công ơn người khai sáng cho dân tộc mình bèn xây ngọn tháp ấy để phụng thờ. Theo một truyền thuyết khác thì xưa kia, Tuy Hòa là vùng đầm lầy trũng thấp có nhiều thủy quái chuyên quấy phá đời sống người dân. Thấy vậy, Ông Trời bèn sai người khổng lồ xuống gánh đất lấp vùng trũng, bảo vệ cuộc sống cho người dân. Tuy nhiên khi lấp gần xong,

người không lò vôi về nên đã gánh nhiều đá hơn làm chiếc đòn gánh bị gãy. Đá từ hai gánh rơi xuống một bên tạo thành núi Chóp Chài, một gánh tọa trên núi Nhạn”.

“Wow, em đúng là một sử gia thú thật. Em học kinh tế là chọn nhầm nghề rồi”, Michael lên tiếng, khuôn mặt sáng bừng, rạng rỡ. Đúng là mình chỉ qua mặt được anh chàng này, tôi thầm đắc ý, những thông tin tôi phát ro ro vừa rồi chẳng qua là do nhanh trí, lúc mọi người đang lóng ngóng từ ngoài cổng tháp thì tôi đã tranh thủ đọc nhanh những dòng tích sử đề trên những tấm bia người ta dựng lên cho khách du lịch tham quan. Bởi vì không có tiếng Anh, nên việc của tôi là dịch ra và soạn miệng liến thảng, để mua vui và có thể vỗ ngực về sự hiểu biết của mình. Kiểu này thì chị Rose không thể không tưởng thưởng cho tôi vì đã hỗ trợ bạn chị ấy hết lòng hết dạ.

Ngài Müller lò dò từ nãy đến giờ, bàn tay lão mân mê trên bề mặt của ngọn tháp, gật gật lắc lắc, rồi tần ngần: “Ngọn tháp được xây dựng hoàn toàn bằng gạch nung xếp khin khít nhau mà rất vững chắc. Không hiểu người ta dùng chất liệu gì để đắp chúng khít lên nhau vậy nhỉ?”... Không phải mỗi lão tần ngần mà tôi cũng bần thần. Lúc nãy tôi ba hoa thế nào thì bây giờ rồi rắm tới đó. Michael cứ đánh ánh mắt về phía tôi vẻ chờ đợi, anh ta đúng là con nít, vẫn nghĩ mình là một sử gia thật hay sao ấy. Làm sao nhỉ, cả đoàn gần chục con người đang trông chờ để đào bới thêm chút ít thông tin từ cô gái trẻ này, không lẽ tôi lại bảo, “I don’t know” (tôi không biết) thì nó nhục hơn con cá nục.

“Tìm hiểu về loại keo dùng để gắn kết các viên gạch này với nhau một cách chắc chắn và không lộ ra chút đường hồ nào thì được biết, người Chăm cũng sử dụng hoàn toàn từ nguyên liệu thiên nhiên...”, tiếng nói phát ra từ một người đàn ông da ngăm đen gần đây, anh ta nói giọng miền ngoài, thanh âm

như tiếng Huế, tôi liếc mắt sang nhìn thì thấy anh ta đang hướng dẫn và chỉ trở cùng với hai người khác mặc quân phục. Như một cái máy dịch thuật vừa được cắm điện, tôi bắt đầu phát ro ro theo lời anh ta nói, nguyên đoạn vừa rồi và những nội dung tiếp sau: “Khi xưa chưa có xi măng, người dân Chăm-pa đã biết sử dụng chất kết dính từ cây dầu rái vào việc xây dựng. Tuy nhiên, việc pha trộn các loại chất liệu thế nào để có được loại keo bền chắc có thể “nâng đỡ” cả một tòa tháp lớn như vậy thì các nhà nghiên cứu vẫn phải bó tay. Được biết thêm, để các viên gạch dính lại với nhau chắc chắn như vậy không chỉ do có hỗn hợp keo kê trên mà còn nhờ vào bàn tay khéo léo của những người xây dựng. Các viên gạch được sử dụng kỹ thuật mài chập, nghĩa là sau khi phết keo lên, họ mài các viên gạch với nhau cho đến khi bề mặt tiếp xúc hoàn toàn khít không lộ ra một chút kẽ hở nào”.

Không chỉ Michael mà cả đoàn Đức đã bị tôi cura đồ từ buổi tối hôm ấy. Họ xem tôi như từ điển bách khoa toàn thư của vùng đất này. Họ là chuyên gia trong lĩnh vực của họ, còn tôi cũng là chuyên gia trong lĩnh vực của tôi. Sau khi đưa đoàn về khách sạn Công Đoàn, tôi bắt tay lần lượt từng người để “good night” (Chúc buổi tối an lành); mọi người đã dần có thiện cảm nhiều hơn với tôi. Ban đầu gặp mặt, có lẽ họ nghĩ cô gái này chỉ là bình hoa di động được Thành Công điều động để mua vui cho cả đoàn nhưng sau khi đi Tháp Nhạn về, ngay cả ngài Müller khó tính cũng phải nhìn tôi bằng ánh mắt khác.

Tôi lầm lũi men theo vỉa hè trên con đường Nguyễn Huệ về đoạn Lê Duẩn, đi thêm một đoạn từ Lê Duẩn thì về đến nhà. Mới chín giờ rưỡi tối thôi mà sao đường vắng như chùa Bà Đanh. Thành phố nhỏ là vậy, Tuy Hòa vốn bình yên từ xưa đến giờ, những cung đường biển rộng, dài và vẫn thưa người. Nhờ đó con người ta có thể nghe rõ mồn một âm thanh của sóng, gió và của lòng mình. Tôi yêu mảnh đất này, mảnh đất nơi con người ta được trở về nhà mỗi

khi va vấp, được thấy mình con trẻ mỗi khi bị đời tát cho một cái rỗ đau. Hình ảnh Hải Nam – anh người yêu cũ vẫn thi thoảng vương vấn tâm can mỗi khi tôi lặng lẽ một mình. Cũng lạ: người ta đến, quyến rũ mình, khiến mình ngây ngất trong men say rồi dứt áo ra đi, với một lý do rất chi là lý do “anh chưa có sự nghiệp, sợ không thể là một nơi nương tựa vững chắc cho em”. Tại sao lại thế nhỉ? Chúng tôi còn quá trẻ, sự nghiệp rồi sẽ có nếu chịu nỗ lực và quyết tâm. Đó là nghĩ suy của tôi, có ai ngờ rằng tất cả suy nghĩ của mình không phải là điều người khác quan tâm, họ cũng có tư duy về cuộc sống riêng cho bản thân mình. Lý do muôn thuở mà người ta vẫn lôi ra để bao biện cho một cuộc chia li: KHÔNG HỢP. Tôi đã từng phản bác lý do đó kịch liệt, tôi cho rằng tình yêu là thứ quan trọng nhất trong một mối quan hệ, khi họ dừng có nghĩa là hết yêu. Nhưng vậy cũng sai, Hải Nam vẫn cứ lảng vảng quanh tôi, anh ta không có bạn gái mới, anh ta lao vào công việc như một con thiêu thân để chứng minh cho lý thuyết “chở che người phụ nữ mình yêu”, anh ta vẫn ghen bóng ghen gió mỗi khi quan sát có đôi tượng mới lảng vảng quanh tôi. Tôi cô đơn vì bị bỏ rơi còn anh ta cô đơn trong chính cái vòng lẩn quẩn huyền hoặc của mình.

“Có muốn cùng tôi uống một ly bia trên bờ biển xinh đẹp kia không?”, tôi giật bắn cả mình khi người đàn ông cao to, da trắng là rả sát bên cạnh. Hóa ra là Michael, anh ta về phòng rồi mà sao còn lớn vồn ở đây. Thì ra là liêu xiêu em gái Việt Nam này rồi, tôi thầm nghĩ và đắc thắng trong lòng. Nhưng nói thật, tôi không hề trông chờ vào thứ tình cảm xa xôi ấy đâu. Mối tình đầu của tôi cũng là một người nước ngoài – chính xác là đến từ Mỹ. Tình yêu đến từ sự ngưỡng mộ vô bờ bến ấy cũng ra đi trong sự hụt hẫng khôn lường như kiểu con người ta đang ở trên mây rơi một phát xuống chín tầng địa ngục. Vậy nên dù biết chàng Michael này đã phải lòng tôi rồi nhưng tôi không có ý định gì

với anh ta, chính xác là vậy dù anh ta nom cũng đáng yêu ra phết. “Được thôi, nhưng lỡ anh bị cướp cạn trên bờ biển thì đừng có trách tôi nhé, bây giờ cũng gần mười giờ đêm rồi”, “ở nơi bình yên thế này mà còn sợ cướp à?”, “anh ngây thơ quá, kiêu da trắng như các anh thì lạng quạng là bị hốt xác ngay đó”, tôi ra vẻ hù dọa ghê gớm, vì muốn thử độ lì của anh chàng này.

“Không sao, có em bên cạnh, tôi yên tâm, bách khoa toàn thư ạ”.

Được người ta khen sướng quá nên tôi cười xòa và cùng Michael rảo bước về hướng biển. Biển về đêm càng huyền hoặc, những chiếc tàu đánh cá xa tít tắp ngoài khơi dập dềnh trên sóng nước, nhìn chúng như những con kiến khổng lồ được trang bị đèn neon và cài pin chạy lăn tăn trên mặt nước.

Đúng như người ta hay nói về dân Gẹc Man Ny, họ thích bia và uống bia như nước. Michael tấp vào một quán nước nhỏ ven đường Độc Lập để mua vài chai Heineken. “Tôi mà say thì anh đưa về nhà nhé”, tôi bông đùa. “Em không được say vì nếu say tôi bê em vào khách sạn Công Đoàn cho tiện, cách đây có vài bước chân”. Ôi mẹ ơi, nhìn thì có vẻ hiền lành nhưng cũng biết múa miệng phết, tôi cười khi trong đầu. “Nếu vậy thì lành ít, dữ nhiều đấy. Anh có biết ở đây anh nằm trong tầm quan sát của biết bao con mắt không, gần khách sạn Công Đoàn là cơ quan công an, dân quân, léng phéng là khỏi về nước nhé”.

“Nơi này thật tuyệt vời, vì nhìn trên bầu trời vẫn còn thấy những vì sao. Ở những thành phố lớn làm sao mà ngắm sao như vậy được”, anh ta trầm ngâm.

“Ồ nhỉ, tôi không để ý, ở một nơi đất chật người đông như Sài Gòn thì lấy đâu ra trăng mới chả sao. Trong kí ức của tôi, trăng và sao luôn hiện hữu cùng người ông của mình, tại đây, nơi vùng đất bình yên này. Ông hay đưa tôi ra bờ sông và chỉ lên bầu trời tinh tú, một bức tranh huyền ảo tuyệt diệu”.

“Người ông của em thật tuyệt vời. Ông ấy chắc tự hào về em lắm nhỉ?”, anh ta nở một nụ cười thật hồn nhiên ngay thơ, đôi mắt sáng hân hoan.

“Năm tôi 7 tuổi, ông đi quá đột ngột”, tôi chợt nhận ra mình kể lể tâm tư quá nhiều với chàng thanh niên xa lạ này. Lần đầu tiên trong đời, tôi thổ lộ câu chuyện tuổi thơ với một người xa lạ. Anh ta nom thật thà, không mỹ miều, bóng bẩy như đám sinh viên Mỹ tôi từng gặp. “Lành tính” là cụm từ tôi dùng để miêu tả về Michael cho mẹ khi bà tra hỏi tại sao, đi đâu mà về muộn thế này?

Tôi 23 tuổi mà bà đã bắt đầu lo rằng sẽ ế chồng. Bà luôn miệng “ngày xưa 23 tuổi, mẹ đã sinh được mày. Thế là quá muộn rồi”. “Ai chà, mẹ vội làm gì, không cưới được chồng thì xin đưa con về nuôi, vừa đẹp đời, vừa khỏe mình”, tôi cứ nói bừa như vậy để trấn an phụ huynh, chứ thực tình tôi vẫn là đứa mong cầu tình yêu, tình yêu là một thứ gì đó hấp dẫn, quyến rũ chết người, lao vào nó làm con người ta như ngây dại. Khóc lóc thê thảm sau vài mối tình không ra đâu vào đâu, tôi vẫn tin vào tình yêu. Không có nó cuộc sống này chắc nhàm chán phải biết. Hiện tại tôi vẫn đang thất tình dai dẳng nhưng chẳng sao, có phải rất nhiều chuyên gia yêu đương đã phán rằng, “Khi một cánh cửa đóng lại thì sẽ có cánh cửa khác mở ra”, đúng là như vậy, tôi muốn chứng minh cho Hải Nam và những chàng lâu la khác rằng “Linh Anh sẽ hạnh phúc, sẽ vẫn lộng lẫy thăng người, chứ không bao giờ lụy tình vì trai”.

Sáng hôm sau, tôi đã dậy sớm để chuẩn bị tươm tất cho buổi làm việc với Ủy ban Nhân dân Tỉnh, tôi mặc bộ áo dài trắng tinh khôi, đúng như dự đoán Michael ngã rạp ngay từ khi tôi bước vào hội trường.

Anh ta không giấu được đôi mắt si mê, ngất ngây ấy, kể từ lúc ấy tôi biết mình đã hạ đổ một chiếc xe tăng.

“Áo dài là thứ đồ kín đáo nhưng lại quá gợi cảm, thứ đồ này quá nguy hiểm đối với đôi mắt của đàn ông phương Tây chúng tôi”, Michael thổ lộ sau khi cả đoàn chào ông chủ tịch tỉnh lên xe đi về Sài Gòn. Trên chuyến xe ấy, tôi ngồi cạnh Michael và Thành Công, chính xác hơn là tôi đã nhắm vị trí ấy. Thực tình chỉ có chỗ ấy hấp dẫn vô cùng bởi lẽ trai trẻ si tình vẫn thú vị hơn các lão thành Gạc Man Ny khó tính, lại còn nhiều tuổi.

“Tôi chưa hiểu ý anh. Tại sao lại nguy hiểm? Áo dài là quốc phục Việt Nam, cũng như dirndl mà phụ nữ Đức hay mặc đấy?”, tôi hỏi ngoắc ngoéo anh chàng da trắng hiền lành kia thôi chứ tôi thì thừa hiểu vì sao như vậy, trên thế giới này hiếm có quốc phục nước nào có được sự duyên dáng như áo dài. Dù không hở hang nhưng nét vải lại ôm sát cơ thể tạo nên đường cong quyến rũ cho người mặc. Dù người phụ nữ ở tạng người thế nào: cao, thấp, gầy, béo, đồ sộ hay mảnh mai đều có thể diện áo dài. Áo dài có khả năng che lấp đa số khuyết điểm trên cơ thể người mặc nhờ cắt xẻ khéo léo, những hoa văn, hình khối trên áo dài tạo nên một bức ảnh nghệ thuật sống động giữa đời thực.

“Tôi nhìn em mặc áo dài như đọc lại một bài thơ hay mà lâu ngày bị quên lãng. Ở đất nước chúng tôi, phụ nữ chỉ mặc dirndl vào một dịp rất đặc biệt, như lễ hội bia hơi Đức Oktoberfest. Nhưng cũng chỉ miền Nam Đức người ta mới quan tâm nhiều đến trang phục này, ở Mecklenburg – Vorpommern Bắc Đức, nơi chúng tôi đang sống, hầu như rất hiếm khi thấy phụ nữ mặc trang phục này. Em nhìn xem, nơi đây, từ khi đặt chân đến Việt Nam, tôi thường xuyên nhìn thấy phụ nữ mặc quốc phục, nhân viên ngân hàng, giảng viên, người tham dự hội nghị đều diện áo dài, tôi nhìn thấy ánh mắt tự hào của họ khi khoác lên người bộ trang phục đẹp như vậy. Còn em, nhìn em đầy kiêu hãnh và thu hút, tôi thừa nhận mình bị choáng ngợp khi em bước vào hội trường sáng nay”. Lần đầu tiên kể từ lúc gặp, Michael dùng một ánh mắt kiên

định để nhìn thẳng vào Linh Anh. Anh ta không đơn giản như tôi nghĩ, anh ấy rất sâu sắc và quan sát cực tinh tế. Hai mươi tám tuổi, đúng là người ta đang dần tiến đến sự chững chạc nhất định chứ không trẻ con, sáo rỗng như tôi làm tưởng.

“Wow, anh mà ra chợ Bến Thành bán vải áo dài, chắc đất sô lắm. Nghe anh thuyết minh mà tôi cũng mê lòng”, tôi dành cho anh bạn ấy một ánh nhìn tử tế. Lần đầu tiên kể từ lúc gặp anh, tôi nhận ra có thể mình đã rất vội vàng trong việc đánh giá người khác qua những hiểu biết nông cạn.

Chuyến xe 16 chỗ đưa chúng tôi qua những cung đường đẹp huyền ảo qua cảng Vũng Rô, làn nước biển trong xanh như dát bạc dưới ánh nắng chiều nâu ngọt.

“Wow, phong cảnh thiên nhiên nơi đây thật hoang sơ và tuyệt đẹp. Van Gogh mà còn sống và đến nơi này thì ông ta lại có thêm một bức tranh triệu đô rồi”, Üwe lên giọng hài hước. Người đàn ông này luôn biết cách mua vui chôn đống người, ánh mắt ông ta tinh anh và nhạy bén dù một bên đã bị thương, được che phủ bởi tấm chắn đen nghìn nghịt như kiểu Captain Hook trong *Peter Pan*.

“Linh Anh, đây là nơi nào mà khung cảnh tựa chốn thiên đường”, bà Müller lên tiếng. Người phụ nữ này rất ít nói, từ lúc gặp bà cho đến giờ tôi mới nghe bà lên tiếng.

“Dạ, madam. Đây là vịnh Vũng Rô hoang sơ thuộc huyện Đông Hòa, tỉnh Phú Yên, và được bao bọc bởi ba dãy núi cao hùng vĩ giữa biển trời gồm Đèo Cả (ở hướng Bắc), Đá Bia (ở hướng Đông) và Hòn Bà (ở hướng Tây) và được đảo Hòn Nưa ở hướng Nam che chắn”, tôi vừa nói vừa lia tay về bốn phương tám hướng. Cả đoàn đánh mắt theo hướng tay tôi chỉ dẫn và không giấu nổi đôi mắt mơ màng, chiêm ngưỡng. Ngay cả bản thân tôi mỗi lần đi

ngang nơi này cũng không khỏi xao xuyến. Đúng như Üwe nói, nếu Van Gogh còn sống, ông sẽ tạo nên một tuyệt tác khác khi đứng tại nơi này.

Qua hẳn khúc cua Đèo Cả quanh co, uốn lượn như một con trăn khổng lồ, trời cũng vừa tắt bóng. Chập choạng tối, tôi mệt mỏi rã rời nên nhắm mắt ngủ, trong lúc mơ màng, tôi đã tựa vào đôi vai của Michael, một sự dựa dẫm ấm áp và có chủ ý. Lúc ấy tại sao lại không chọn Thành Công ở bên phải, dù anh ta cũng vạm vỡ và đầy uy lực chở che. “Cảm tình” là ngôn từ chính xác tôi có thể dùng để miêu tả cho hoàn cảnh lúc ấy. Ngay từ đầu, tôi chỉ muốn trêu anh ta, thử kiểm tra nồng độ cảm xúc của đàn ông Tây phương khác gì so với đàn ông châu Á. Rồi anh ta cũng về nước, cũng lãng quên thôi, cũng lý do lí trấu đủ đường rằng “em còn quá trẻ, giờ này chưa phải lúc để a bê xê đê”. Vậy thì cứ cho bạn xe tăng dã chiến này thử ném mùi thương nhớ xem thế nào. Thất bại trong ba mối tình trước đó khiến tôi mệt mỏi, đặc biệt là với Hải Nam, người tôi luôn hy vọng sẽ gầy dựng tương lai với mình dù tương lai ấy bị sự sợ hãi và hèn nhát của anh ta nhấn chìm trong sự tuyệt vọng và đau đớn. Cảm giác bị bỏ rơi giữa chừng như con chim hải âu bị tử thương ngay trên vùng trời bình yên của chính nó. Tôi đang bị tổn thương, vết thương lần này cắt hơi sâu, khiến tim tôi không còn muốn tin vào sự ảo diệu của tình yêu. Chính Hải Nam là người cứu tôi ra khỏi vũng lầy của mối tình trước đó nhưng lại vứt bỏ tôi trên sa mạc cảm xúc đang xoáy lốc trong vũ bão. Chới với như người từ thiên đường rơi xuống ngàn tầng địa ngục, nó khiến tôi tự hỏi, “Có phải tình yêu luôn đi kèm với đớn đau?”, và tự an ủi chính trái tim yêu đang không lạnh lặn “Tình chỉ đẹp khi còn dang dở”.

Một đôi bàn tay ấm áp to lớn đang cố nắm chặt tay tôi, anh ta xiêu mình thật rồi sao? Tôi để yên bàn tay cho anh ấy siết chặt, rất chắc chắn và êm ái, rất cuồng nhiệt và say mê nhưng liệu chuyện này sẽ diễn ra được bao lâu? Hai

ngày nữa thôi, sau khi chuyển xe dừng chân tại Sài Gòn thì anh ta cũng về nước, về cái xứ sở mà tôi chưa từng được nhìn thấy, họa may chỉ là hình ảnh qua sách vở và văn chương. Tôi không còn lo lắng cho sự đánh mất, có ai đã từng nói “sau vài ba mối tình dang dở, con người ta sẽ đạt được trạng thái chai sạn trong cảm xúc, và khi lí trí có thể quật ngã được cảm tính thì lúc ấy ta thực sự trưởng thành”. Tôi hiện tại không còn mong đợi quá nhiều, không còn huyền hoặc tình yêu là thứ con người ta phải giữ bỏ thực tại để dâng hiến mọi thứ cho nó, bởi lẽ nó đâu có bao giờ như ta mong đợi; nó đến như cơn lốc cuốn trôi tâm hồn thơ trẻ của những thiếu nữ mới lớn, dập dìu họ chán chê trong cơn say tình ái rồi cũng sớm muộn ra đi...

*

Tiếng điện thoại di động reng inh ỏi, bản Only Girl (In The World) của Rihanna có âm điệu giục giã, vội vã, sôi động, nó là thứ giúp tôi sống sót sau chuỗi ngày chỉ cài đặt nhạc chuông *Winter Song* (bài ca mùa đông), sau này tôi mới hiểu nguyên nhân vì sao anh ta – Hải Nam đã tặng tôi ca khúc ấy, quá sâu thẳm, phải chăng anh ta đã dự liệu trước ngày bỏ rơi tôi, “This is my winter song to you, the storm is coming soon. It rolls in from the sea” (Đây là bài ca mùa đông tôi gửi em, cơn bão sắp đến rồi, nó cuộn lên từ trong biển cả).

“Alo, Linh Anh nghe ạ”, giọng ngái ngủ của tôi rõ ngân vang, trong đó có pha chút bực bội, chẳng hiểu kẻ nào làm phiền mình giờ này. Sau chuyến xe từ Tuy Hòa về đến Sài Gòn vào 4 giờ sáng nay, tôi về nhà và nằm vật ra như cái xác chết.

“Chào em, anh Thành Công đây. Ngày mai bọn anh bay về Đức rồi, Michael muốn hẹn em ăn tối. Cậu ta không biết liên lạc với em bằng cách nào nên phải nhờ anh. Em đến được không?” Thành Công quả là ngọt ngào và

khéo léo, anh ta nói giọng Bắc, sống ở Đức gần 20 năm rồi, anh ta thật nhiệt tình, “hỗ trợ” đối tác trên mọi phương diện, lần từ công việc sang đời tư cơ đấy.

“Chào anh, cảm ơn anh nhiệt tình giúp đỡ nhưng em oải quá anh ạ, không dậy nổi đâu”, tôi lấp bắp trong cơn mơ ngủ. Tôi vẫn nhớ là mình xong việc với đoàn Đức rồi, có công việc gì nữa đâu mà anh chàng xe tăng kia lại muốn gặp mặt. Rách việc thật chứ, mới cầm tay một phát mà đã điều đứng rồi sao?

“Em nghĩ mình sẽ an lòng mà ngủ trong khi có người đang rối rắm vì em à? Cậu ta không chịu buông tha cho anh từ sáng đến giờ đây này. Ai bảo em gây thương nhớ làm chi, mà bây giờ lại muốn trốn tránh trách nhiệm à?”

“Anh thật biết thuyết phục người khác. Em mà không đến đồng nghĩa với việc vô trách nhiệm đúng không?”, tôi giữ giọng hờn dỗi vì không thích người khác nhắc đến từ “trách nhiệm” ở đây.

“Hey ya, cô gái ơi, đừng hiểu nhầm ý của anh, em đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ hỗ trợ đoàn rồi, tất cả mọi người đều quý mến em, riêng Michael rất muốn gặp em trước khi cậu ta về nước”.

“Vậy thì anh nhắn anh ta sang công viên quận 7 nhé. Tối nay 7h anh ạ. Em cần ngủ thêm một xíu nữa đã”.

“Ok em, nhưng tại sao phải sang tận quận 7, khách sạn của bọn anh đang ở quận 1, em sang đây cho gần”.

“Nếu Michael không đi xa được thì anh cứ bảo anh ấy hủy hẹn đi ạ”.

“Thôi được rồi, cậu ấy sẽ đến. Chúc cả hai một buổi tối vui vẻ nhé!”

Giao dịch “hẹn hò với trai Tây” được chốt như thế đấy. Tôi chọn công viên quận 7 vì nó gần văn phòng tôi đang làm việc, đó lại là nơi yên tĩnh vì cách xa trung tâm. Những cơn gió mát đặc trưng của Sài Gòn buổi tối là điều

tôi luôn thích thú và ghi nhớ. Ở đây, ban ngày dù nắng như đổ lửa thì khi màn đêm buông xuống, ta vẫn cảm thấy dễ chịu vô cùng.

Đúng phong cách Tây chuẩn chỉnh, Michael đến đúng giờ đợi tôi, trông anh thật hạnh phúc, gương mặt và nụ cười của anh ai nhìn vào cũng đoán được đây là người đàn ông đang yêu.

“Chúng ta sẽ như thế nào sau khi anh về nước?” tôi hỏi chàng rất thẳng thừng vì quá chán cảnh lòng vòng yêu đương, tổn thương, thất tình, buồn chán. Tôi biết mình không được thanh lịch cho lắm trong tình huống này nhưng vậy thì sao, yêu đương trong cùng một lãnh thổ đã muôn trùng thử thách rồi huống chi là xa sông cách núi thế này. Tình yêu là gì? Chẳng phải mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn nếu chúng ta không biết gì về nó.

“Tôi có cảm giác em rất hoài nghi về tình cảm tôi dành cho em mặc dù bên ngoài em là một cô gái đầy cuồng nhiệt. Tôi không biết em đã gặp phải bất trắc gì nhưng tôi sẽ không đến đây nếu chưa đủ sự chân thành muốn bước tiếp”.

“Tôi... tôi vẫn còn sốc sau mối tình gần nhất. Tôi cần thời gian để suy nghĩ liệu mình còn sức yêu tiếp hay không?”

“Đây là lần đầu tiên tôi đặt chân đến châu Á và cũng là lần đầu tiên bị cuốn hút như vậy. Nếu không phải vì lịch trình của đoàn, tôi muốn hẹn hò với em lâu hơn nữa.”

“Tôi đã qua cái tuổi người khác nói gì thì tin răm rắp như vậy. Anh hãy chứng minh cho tôi thấy mình đang có thiện cảm đúng người, chuyện yêu đương hãy để Ngài tính”, tôi vừa nói vừa chỉ lên trời, bầu trời đêm nay chắc cũng đầy sao nhưng tôi không nhìn rõ, có lẽ ánh điện thị thành đã che khuất tất cả những tinh tú trong vũ trụ này.

Quá bất ngờ trước cú ôm chầm từ Michael, tôi nhanh tay đẩy anh ra xa theo phản xạ nhưng bàn tay ấy mạnh mẽ, khép chặt và đầy uy lực. “Farming, not hunting (hãy nuôi trồng, đừng săn bắt) là triết lí về kinh doanh em từng kể cho tôi em rất thích, tôi là tên thợ săn tồi, vậy nên sẽ cố gắng làm một nhà nông chân chính trong mối quan hệ của chúng ta. Em hãy mở lòng cho chúng ta một cơ hội, tôi tin mình sẽ làm được”, anh thì thầm vào tai tôi, chót hạ một lời cam kết về một mối quan hệ xa xăm mà tôi chưa mừng tượng được nó sẽ diễn ra như thế nào. Nước Đức trong tôi xa vời vợi, lại là một dân tộc lạnh lùng theo những gì tôi mừng tượng qua sách vở, liệu Michael có phù hợp với một trái tim hồ hởi và tràn đầy nắng ấm như Linh Anh này không?

Khi bạn cầm trên tay cuốn hồi kí này, chắc hẳn bạn đã đoán biết việc gì đã xảy ra sau đó. Kết quả thì dễ đoán, kiểu như phim tình cảm Hàn Quốc, xem đoạn đầu đã biết kết thúc, thế nhưng quá trình là điều tôi muốn nói ở đây. Quá trình ấy người ta học cách yêu, cách sống, cách đối nhân xử thế, cách để giữ vững tâm hồn và bản sắc trước bao nhiêu biến cố trong đời.

Michael là người đàn ông tốt, anh ấy tìm mọi cách để giữ gìn mối quan hệ của chúng tôi. Ba tháng sau khi về nước, anh ấy thu xếp hẹn hò tại Phuket, Thái Lan. Ba tháng sau đó nữa, anh về thăm và ăn Tết với gia đình tôi. Sáu tháng kế tiếp, tôi được anh mời sang Đức thăm gia đình, sáu tháng sau đó nữa, anh lại về Việt Nam đón Tết lần 2. Tổng cộng là 7 lần qua lại trong vòng ba năm trời rông rã yêu xa. Michael đã có ý định chuyển công tác hẳn về Việt Nam nhưng thời điểm ấy, tài năng của anh không có đất dụng võ, ngành năng lượng tái tạo quá mới mẻ và xa vời trên dải đất mà nền kinh tế đang trông chờ vào những trái ngọt từ những thương vụ nhanh và mau chóng ra được tiền. Năng lượng tái tạo từ gió – cái thứ đẹp đẽ vô vàn cho tự nhiên và con người thì lại quá đắt đỏ với hầu bao của một quốc gia đang phát triển. Về Việt Nam

đồng nghĩa với việc anh phải chuyển ngành và làm việc với mức thu nhập thấp hơn nhiều so với những gì anh đang có tại Đức.

Hải Nam đã dạy tôi một bài học nhớ đời trong tình yêu “Người đàn ông chỉ muốn có người phụ nữ mình yêu khi đã có trong tay sự nghiệp. Nếu không, anh ta sẽ mãi sống trong nỗi ám ảnh tự ti vì vô dụng”.

Tôi đã giữ được tình yêu của mình trong ba năm, nên rất sợ mất nó! Tôi sợ Michael lại hành xử như Hải Nam. Mặc dù trong lòng rất muốn được ở cạnh người mình yêu, hàng ngày có thể trò chuyện, cùng nhau xem phim, dạo phố, ngắm dòng xe cộ ồn ào, lả lướt trên những con phố Sài Gòn không bao giờ ngủ, tôi vẫn đợi chờ một thời điểm thích hợp nhất để anh có thể có cả sự nghiệp và tình yêu.

Người tính không bằng trời tính, mọi thứ có lẽ đã êm đẹp và dễ dàng hơn trong mối quan hệ của chúng tôi nếu như không có sự xuất hiện của Doanh nhân Lê Triều Vỹ. Anh ấy là người đàn ông quái gở và rất khó miêu tả: tốt và xấu đan xen lẫn nhau, biến hóa linh hoạt khiến tôi như bị rớt vào ma trận trong cảm xúc của mình. Tôi gặp Vỹ trong một buổi kết nối kinh doanh và tiếp cận anh ta với tư cách của một người bán hàng. Thực ra, trước đó tôi cũng bị rơi vào tầm ngắm của rất nhiều thương buôn, nhưng họ đều quá vội vàng, luôn dùng tiền để đánh chiếm mục tiêu, đề nghị một cô gái trẻ vào khách sạn sau một hai lần gặp gỡ. Có anh từng tuyên bố rằng “Tôi thích em vì khó chinh phục chứ hoa hậu, người mẫu tôi gặp hàng ngày”, hoặc “có tiền thì muốn gì chả được”, nực cười là họ đã có gia đình, nhưng vẫn lẳng lơ với gái trẻ. Một doanh nhân Mỹ gốc Nam Phi thơm tho quyến rũ, một doanh nhân Nhật quyền lực, một doanh nhân Ấn Độ nồng nhiệt... và khoảng năm sáu doanh nhân Việt Nam chịu chi đều bị tôi liệt vào danh sách “khôn nạn” vì tán gái không biết

ngượng; nhưng cũng không trách họ được, phụ nữ trẻ thời nay quá dễ dàng bị mua chuộc bằng tiền, nhất là càng có nhan sắc thì được định giá càng cao.

Vỹ không làm điều tầm thường ấy, anh ta quá khôn ngoan và am hiểu tâm lý phụ nữ, lại vừa thất bại trong hôn nhân nên rất cẩn trọng trong hành xử. Tôi tự đánh giá mình có nhan sắc trung bình nhưng khó nhìn và không dễ đổ. Đó có lẽ là sự kích thích lớn với những người đàn ông từng trải và kinh qua nhiều em dễ dãi. Sau khi anh ấy thể hiện muốn tìm hiểu tôi trên phương diện đàn ông – đàn bà, chứ không phải công việc thì tôi đã trả lời thẳng “em đã có người yêu, thật tình xin lỗi”. Vỹ rất bình tĩnh, anh ta phát ra những tín hiệu trung tính kiểu như “ok, biết vậy thôi chứ ảnh hưởng gì đến hòa bình thế giới đâu” và ngậm ngùi quan sát, tìm cách tiếp cận tôi bằng những đường hướng thông thái hơn, lại biết được thông tin tôi yêu xa nên chiến lược “Nhất cự li, nhì cường độ” được anh triển khai triệt để.

Lúc ấy, tôi lại quá cô đơn, yêu xa là điều không hề dễ dàng như trong trí tưởng tượng. Michael vẫn gọi tôi đều đặn ngày một lần nhưng anh không ở bên để nghe được tiếng thở mệt mỏi của tôi sau giờ làm việc, những khó khăn thường nhật trong cuộc sống đôi khi nặng trĩu, khiến tôi kiệt sức. Anh ấy chỉ thấy một khuôn mặt vui tươi, hồng hào, yêu đời qua màn hình com-putơ. Tôi giấu giếm những cảm xúc lẽ ra nên được sẻ chia nhiều hơn với anh, còn thể hiện nét mệt mỏi của mình với Vỹ vì làm tưởng rằng cùng là người Việt Nam sẽ dễ đồng cảm, thấu hiểu hơn. Thi thoảng, Hải Nam vẫn lượn lờ, khơi dậy nỗi buồn ngày xưa trong tôi và người giải quyết nỗi buồn ấy chính là Vỹ, anh ấy luôn xuất hiện đúng lúc, đúng thời điểm. Đơn giản chỉ là ngồi nghe tôi kể a những xáo trộn trong lòng, tôi mặc nhiên trao cảm xúc cho một người mà lẽ ra mình phải giữ khoảng cách thật xa. Vỹ dùng trí tuệ của một doanh nhân, sự sắc sảo của một người đàn ông trưởng thành, vết sẹo của một trái tim chưa

lành lặn từ cuộc hôn nhân đổ vỡ để giải phẫu những cung bậc xúc cảm, xua đi những muện phiền, u ám trong tôi một cách tự nhiên và đi vào lòng người nhất.

Tôi quả thật là một đứa trẻ non nớt nhưng làm tưởng mình đã trưởng thành, sự đứt khoát và rạch ròi giữa tôi và Võ bị cái tôi tự cho là “tình thương giữa người và người” chặt đứt. Cảm thấy vui vì được người khác an ủi và cảm thấy rất vui vì an ủi được người khác. Tôi xúc động thực sự khi nghe Võ kể về cuộc đời mình, những gì anh trải qua từ tuổi thơ vất vả cho đến sự vật lộn với cuộc sống để có được vị trí như hiện tại. Tôi là một tội đồ đáng bị nguyên rủa vì đã ban lòng trắc ẩn ngay trang dưới vỏ bọc của sự thương hại. Tôi đã sai khi để Võ yêu mình, tình yêu đó tôi biết là có thật, nó cuồng nhiệt và đầy khao khát đến nỗi có thể thiêu rụi mọi vật cản trên quãng đường chinh phục gò ghè, đầy chông gai. Tôi đã sai khi nhận lời giúp anh một số khía cạnh trong công việc. Qua công việc chúng tôi thường xuyên gặp gỡ, trao đổi, đối thoại... nhiều đến nỗi bao người làm tưởng chúng tôi là một cặp. Có lần một đối tác Nhật nói với Võ “Cảm ơn anh và vợ đã hỗ trợ chúng tôi trong dự án này”. Lúc ấy, tôi đã sững sốt, không hiểu lý do vì sao ông Nhật lại nói vậy, nhưng có lẽ ánh mắt, ánh mắt ấy, ánh mắt luôn nhìn tôi đăm đăm trong men say đại khờ đã nói cho bàn dân thiên hạ rằng “chắc chắn đây là một cặp, đẹp đôi nữa là đằng khác”. Ngoại trừ một người bạn thân thiết luôn nhắc nhở “Võ không dành cho cậu, anh ấy quá cao thủ trong tình yêu nhưng anh ta cũng thật điên khi cứ đắm đầu vào một kẻ đã thề non hẹn biển”. Chính cái lí lẽ ấy càng khiến tôi thương Võ, thương cho cái ngây dại của anh, tại sao lại phải nỗ lực có được tôi trong khi tôi đã nói cả tỉ lần “không thể được”.

Tôi giới thiệu Lan Anh, Minh Thu – những cô bạn gái đang đơn thân độc mã, cực kì đáng hoàng và có tố chất cho Võ, cầu mong anh ấy có thể yêu ai đó

để trả tôi về vị trí của người “đang đeo nhẫn ngón áp út”. Michael cầu hôn tôi vô cùng giản dị vào một đêm tháng Năm năm 2012, không xe xua cầu kì kiêu soái ca với công chúa, cũng không lãng mạn đê mê kiêu doanh nhân với kiều nữ. Sự chân thành có lẽ là thứ duy nhất mà Michael có vào thời điểm này. Tôi đã xác định làm vợ anh, thì có kiêu gì vẫn thấy hạnh phúc. Mọi thứ diễn ra tốt đẹp theo đúng kế hoạch nếu như không có nút thắt cuối cùng này.

Vỹ qua đêm với Nhã Kỳ – một cô bạn khá sâu sắc và đầy trải nghiệm mà tôi giới thiệu cách đây không lâu. Chuyện đó là bình thường, trai độc thân, gái chưa chồng họ có quyền làm những gì họ thích, chỉ có tôi lại có biểu hiện vô cùng lạ đời: GHEN!

Buổi chiều hôm ấy, Vỹ còn khoe đưa Nhã Kỳ đi ăn tối, anh chia sẻ “anh muốn tìm hiểu Nhã Kỳ”. “Chúc anh thành công chuyên này nhé”, miệng thì nói cười nhưng tâm trạng không vui, một sự xáo trộn kinh khủng trong lòng. Đêm đó tôi trằn trọc không ngủ được, sáng ra tôi hẹn gặp anh chỉ mong khai thác thông tin đêm qua, Vỹ chỉ nhắn lại “lúc khác nhé, hôm nay anh bận”. Chân tay tôi bắt đầu run lên, đầu óc quay cuồng, mặt tôi sầm, thân thể như muốn khụy xuống. Từ trước đến nay, chưa bao giờ xảy ra việc thế này, tôi hiếm khi chủ động hẹn anh, nhưng đã hẹn thì dù có bận tối mặt, Vỹ vẫn xuất hiện. Mất lí trí đột ngột, tôi gọi anh ta và nói những lời ngu dốt nhất, phá vỡ hình ảnh nhất mà tôi từng có trong đời, đại loại là tôi tra khảo lý do anh qua đêm với Nhã Kỳ mà chưa có sự đồng thuận của tôi. Tôi tự biến mình thành con hề trong mắt người khác. “Chuyện ấy sớm muộn cũng xảy ra, sao em lại phản ứng như vậy? Không phải em muốn tôi thành đôi với Nhã Kỳ sao?”,

Vỹ phân trần, khuôn mặt đầy vẻ tự trào bởi vì kể từ lúc này anh đã nắm thóp được điểm yếu của tôi, là thời cơ để anh đưa tôi vào sự lựa chọn “được – mất”.

Bất bẻ Vỹ không được, tôi quay sang chĩa mũi vào phán xét người bạn mà tôi rất mực quý mến. Tôi gào lên trong địa ngục tối tăm của lòng mình rằng “Đó là lỗi của cô ta, tại sao cô ta lại xuất hiện vào lúc này, tại sao một người cứng rắn như Vỹ lại bị cô ấy lôi cuốn trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy? Tại sao tôi không còn nằm trong tâm điểm chú ý và si mê của anh ấy?”. Thêm vào đó, tôi chỉ trích mối quan hệ của tôi và Michael: “Tại sao chúng tôi lại yêu xa? Tại sao anh không cho tôi được cái cảm giác nâng niu, chiều chuộng mà một người con gái châu Á vẫn mơ tưởng trong tình yêu? Tại sao anh không ngỏ lời cầu hôn sớm hơn, đưa tôi ra khỏi đất nước này, thì hôm nay tôi không đau khổ như vậy!”.

Tôi khóc nhiều lắm, chưa bao giờ nước mắt lại chảy ròng rã như vậy, chúng chảy trong âm ức, tức tưởi, nghẹn ngào. Vỹ hẹn hò với Nhã Kỳ nhiều hơn, anh thể hiện sự quan tâm với cô ấy trước mặt tôi, đẩy sự ghen tuông lồng lộn lên đến đỉnh điểm. Tôi suy sụp, chới với, không biết giải bày cùng ai. Thời điểm ấy, tôi lại vừa ra mắt sách – tác phẩm đầu tay của đời mình. Tôi rất yêu viết lách, đó là đam mê được nuôi dưỡng từ thuở thiếu thời. Trong mắt công chúng, hình ảnh của tôi đang rất đẹp, nhiều fan bày tỏ sự ngưỡng mộ, tôi lại được mời đi chia sẻ chủ đề “sống với đam mê” cho các bạn trẻ. Tôi dán một lớp mặt nạ hạnh phúc phủ lấp tâm trạng tăm tối, suy sụp để che giấu đau khổ trong lòng. Đúng, ngày trước tôi từng đau khổ vì bị bỏ rơi, còn bây giờ lại khổ đau vì có quá nhiều sự lựa chọn. Michael là người đàn ông tôi thề non hẹn biển, Vỹ lại là người hiện đang chiếm trọn tâm trí tôi, vậy là sao? Tại sao như thế này cơ chứ? Tôi ngã bệnh, những cơn đau đầu kinh khủng hành hạ, giày xéo. Cuộn mình trong chăn, tôi cầu mong mình ngủ luôn và đừng bao giờ tỉnh dậy, vì thức giấc đồng nghĩa với việc phải vật lộn trong cơn đau. Thời

khắc ấy, hình ảnh Michael và Vỹ treo lơ lửng trên cán cân mà tôi phải cân đong đo đếm nhưng càng cân đo, tôi càng muốn chết đi cho nhẹ đầu.

Michael là người đàn ông chân thành nhất – Vỹ lại là người đàn ông ngọt ngào nhất.

Michael là người kéo tôi ra khỏi vết thương mới tình trước – Vỹ lại là người xoa dịu những cơn đau do nó mang lại.

Michael nhận được sự yêu quý của ba mẹ tôi – Vỹ lại là người lấy được thiện cảm từ những người bạn thân thiết, đồng nghiệp.

Michael vượt ngàn dặm trường để yêu một cô gái Á châu – Vỹ lại là người gan lì chịu đựng những rào cản do tôi đặt ra.

Michael mang đến những trải nghiệm văn hóa mới vào cuộc đời tôi – Vỹ lại là người tôi đam mê những trải nghiệm văn hóa Á châu mà tôi còn nông cạn.

Michael quá rõ ràng, minh bạch – Vỹ lại nửa trắng nửa đen gợi sự tò mò, hiếu kì của một cô gái trẻ...

“Cô đang bị rối loạn tuần hoàn não và hở van tim nhé”, bác sĩ phán, viết ngoằn ngoèo lên đơn thuốc, chỉ định “Nên nghỉ ngơi nhiều hơn và không bắt đầu óc làm việc quá sức”.

“Dạ”, tôi lí nhí, trong đầu vẫn nghĩ bâng quơ “sao ông ấy không cho mình liều thuốc ngủ luôn đừng bao giờ tỉnh dậy có tốt hơn không?”, tự sát thì ngu ngốc quá, lại còn mang tiếng với đời, chi bằng chết khách quan còn hơn là sống vật vờ.

Tôi quyết định về Tuy Hoà, đối với một tâm hồn rệu rã thế này thì gần gia đình là liều thuốc thích hợp nhất. Tình hình không khả quan hơn tí nào, tôi nhốt mình trong căn phòng nhỏ, chỉ để ngủ và khóc, các bữa cơm mẹ chuẩn bị tươm tất đều bỏ qua hoặc bị tôi gảy đàn chóng vánh. Chỉ vài ngày mà người

đã gãy ropy đi. Mẹ tôi tức giận buông lời cay nghiệt “mày thế này không giống con của mẹ, thà mày bỏ quách Michael đi, để cho nó đau đớn một lần, thì mày còn có đường sống. Chứ tuyệt thực thế này thì chỉ có nước chết sớm con à”, bà xui tôi dứt khoát với Michael nhưng tôi biết vì xót xa con gái nên mới nói vậy chứ trong lòng mẹ, Michael đã là con rể từ lâu rồi. Anh hiện diện trong gia đình tôi đủ lâu, gieo những hạt giống niềm tin vững chắc về mối quan hệ sẽ có kết thúc tốt đẹp của hai đứa. Bị mẹ mắng nhiếc, tôi mệt mỏi bám vào bà nội để tìm đồng minh. Toàn bộ số tiền tích góp được bấy lâu tôi đổ dồn vào việc ra mắt sách nên lần này về nhà, tôi chẳng còn đồng nào trong túi. Tôi trắng tay, lại gặp rắc rối trong tình cảm, tâm trạng vô cùng xấu hổ, bất lực. Nội thấy tội nghiệp, dúi vào tay tôi ít tiền “con cầm lấy mà dùng, ăn uống đàng hoàng vào. Mẹ con nhìn con thế này xót xa nên mới như vậy!”, tôi ngậm ngùi “Con phải làm sao hả nội? Con rồi quá!”.

“Gia đình chúng ta không bao giờ có chuyện ép ưởng hôn nhân con cháu nhưng quả thật Michael tốt quá con ạ. Nó thương con thật lòng mới vượt ngàn dặm đường Á – Âu để duy trì mối quan hệ này. Con phải lựa chọn thật kỹ, đừng để ân hận về sau”. Lại là một gợi ý mở bắt nã bộ đang căng đét của tôi phải tăng ca, cái tôi cần hiện tại là một lời giải tốt nhất, một phương án tối ưu mà mát mát lại tối thiểu.

Anh nuôi của tôi cùng quan điểm với bà nội, chỉ có điều thêm phần châm chích: “Trước giờ anh vẫn nghĩ em là đứa mạnh mẽ nhất nhà. Sao bây giờ lại suy sụp yếu đuối như một sợi tơ thế này. Anh chưa tiếp xúc nhiều với Vũ nên không thể đánh giá được cậu ta như thế nào nhưng dưới góc nhìn của một thằng đàn ông, Michael là đứa thật sự hợp với phong cách sống phóng khoáng của em. Không phải vậy sao?”.

“Tham quá thì thâm đấy. Hay là chẳng chọn anh nào. Bỏ hết đi làm lại từ đầu, chứ nhìn bà chị thất thế này, chán quá!”, em gái tôi khuyên răn. Nghe thì hợp lí, dễ dàng quá nhỉ? Bây giờ tôi mới hiểu thêm một chân lí sống: vương vào thì dễ, dứt ra thì khó. Chết thì dễ, sống sao cho phải mới khó!

*

Vỹ nắm chặt tay tôi, cả hai lững thững chân trần trên một bãi biển trong vắt và xanh biếc màu trời và không có bóng người, chỉ có tôi và anh.

“Chúng ta đang ở đâu vậy? Đừng nói với em là anh đã mua hết vùng biển đẹp tuyệt trần này nhé?”

“Em nói không sai. Anh biết em thích biển, anh đã cất công tìm mua nó, nơi này bây giờ thuộc về hai ta, sau này sẽ là nơi lũ trẻ vui đùa cùng sóng nước mây ngàn”.

“Đùa hoài, ai nói em sẽ lấy anh đâu mà có lũ trẻ cơ chứ”, tôi cười hì hì trước bộ dạng say nắng và nồng nàn men tình của anh. Anh đẹp rắn rỏi như một bức điêu khắc, người đàn ông này kích thích tất cả những giác quan thuộc về yêu đương và khao khát sở hữu trong tôi. Anh vận chiếc quần jean xanh pha bạc bụi bặm, khỏe khoắn, chiếc áo sơ mi trắng mỏng tang, để hở vùng ngực trần vạm vỡ, gợi tình. Bên anh, thời gian đối với tôi như đi chệch quỹ đạo, thế giới trở nên tươi xinh, tràn đầy. Chỉ cần một va chạm tinh vi cũng khiến tôi ảm ướt, tan chảy, dậy sóng – những con sóng cứ liên tiếp, nhấp nhô, dồn dập và vỡ ra, lan tỏa thành đám bọt biển trắng xóa. Lúc này đây cũng chẳng khác hơn, vị thần thời gian không cần chờ đợi quá lâu để thấy đôi môi chúng tôi chạm vào nhau, tận hưởng sự ngọt ngào, bỏng cháy. Phút chốc, đôi tay tôi đã chạm vào vòm ngực rộng, rắn chắc của anh, còn tay anh lướt trên tất cả những tế bào đang nhảy múa của thân thể tôi – những vùng nhấp nhô, cao và thấp, trơn láng và ma sát, ngoài và trong, trần trụi và kín kẽ. Sóng vẫn đánh

vào bờ liên tiếp và chúng tôi hòa vào nhau một cách nguyên thủy trên dải cát trắng trải dài. Hai thực thể cuộn vào nhau, tận hưởng nhau, đẩy nhau lên đỉnh hoan lạc.

Gió, gió thổi mạnh quá. Sao trời đang trong xanh lại đột nhiên tăm tối thế này? Màu biển xanh vẫn vắt bỗng hóa đục, phản ánh sự tăm tối của màu trời, mây đen ùn ùn kéo đến, di chuyển ào ạt như được thổi bởi một chiếc quạt khổng lồ, vòm trời âm u, không khí trở nên bí ẩn. Sóng biển đánh mạnh vào bờ, lòng biển như đang gào thét.

“Chúng ta phải đi thôi Linh Anh. Có chuyện không hay rồi!” Vỹ vừa dứt lời thì từ phía chân trời một khuôn mặt to lớn hiện ra, một hình Phật, xung quanh hào quang tỏa sáng nhưng đôi mắt giận dữ, đôi mày cau có.

“Nghiệp chướng” là hai từ tôi nghe được, âm thanh ấy vang vọng khắp vùng trời và rồi hình Phật nhả ra từ khuôn miệng một viên ngọc tròn, viên ngọc vừa chạm vào mặt nước, làm nổ tung vùng biển, một cơn sóng lớn đẩy vào bờ, cuốn trôi người đàn ông ấy về phía xa xăm, tôi thét lớn, “Anh ơi, đừng rời xa em” nhưng cơn sóng đã cuộn lấy anh như một con trăn ôm lấy con mồi.

“Vỹ, không... đừng...”

*

“Linh Anh, sao thế em” có giọng nói bên tai, tôi bật dậy, mồ hôi nhễ nhại, chân tay run rẩy.

“Chỉ là ác mộng. Michael, em không sao!”

“Sắc mặt em tệ quá, có điều gì đó không bình thường?”, đôi mắt anh nhìn tôi gợn buồn.

Tôi sà vào lòng anh như một đứa trẻ. Ấm áp, ở bên Michael, tôi luôn cảm thấy mình được chở che, an toàn. Biết tin tôi bỏ việc dở dang về Tuy Hòa, lại ít chat chít với anh qua Skype, Michael đã cảm nhận điều gì đấy không bình thường. Anh bắt chuyến bay cấp tốc về Việt Nam vì đã đoán được điều gì đó xảy ra với nội tâm của tôi. Một cô gái đang hoạt bát, nhanh nhẹn, tràn ngập yêu thương lại trở nên rũ rượi như cành liễu đong đưa trước gió. Và chúng tôi đang nghỉ ngơi ở Nha Trang trong lúc chờ đợi thủ tục đăng kí kết hôn hoàn tất.

“Michael, em sợ lắm. Em không biết cuộc sống sau này của mình tại Đức sẽ ra sao? Liệu em có vượt qua mùa đông giá rét ở đó không anh nhỉ?”

“Đó là điều em thực sự lo âu sao? Linh Anh, nhìn anh đây”, Michael đẩy tôi ra khỏi vòng tay anh, siết chặt đôi cánh tay chắc chắn, anh đang muốn khẳng định một sự hoài nghi “đã có người nào xen giữa đôi ta phải không?”... “đã có người thứ ba đúng không?”

“Không phải như vậy! Em... không biết... phải làm sao...”, tôi định sẽ nói ra tất cả để Michael hiểu nỗi lòng tôi lúc này nhưng bất chợt hai từ “nghịch chương” trong giấc mơ Phật cứ văng vẳng bên tai. Âm thanh ấy bóp nát hai thái dương đang căng đét và sắp nổ tung của tôi. Vỹ là người thứ ba ư? Chính bản thân tôi còn chưa tường tận. Vỹ là cơn lốc xoáy, sức công phá mạnh mẽ nhưng lại quá nguy hiểm, sợ hãi, tôi luôn sợ hãi... Tôi và Vỹ không bao giờ có thể là một đôi, cho dù có ghép vào được với nhau thì cũng khó bảo toàn hạnh phúc.

Người đàn ông này với tôi khác biệt nhau hoàn toàn về quan điểm sống. Tôi nhẹ nhàng nhưng rất cởi mở, năng động, hướng ngoại. Thế giới này là một điều gì đó bí ẩn luôn gợi trong tôi sự tò mò, thắc mắc và khao khát được khám phá. Trong khi đó, Vỹ thuộc típ đàn ông vững chãi, chắc chắn, có phần gia trưởng kiểu Á Châu. Vỹ biết quá nhiều về tôi, về mối quan hệ của tôi với

Michael. Vỹ không đủ rộng lượng và vị tha để chấp nhận những sự “phá vỡ nguyên tắc” mà xã hội này thường áp đặt cho phái yếu.

*

“Chẳng qua vì Vỹ đang muốn có em như lửa thiêu trong lòng nên mới bỏ qua tất cả, vờ như không có gì xảy ra, chứ có được em rồi chàng ta có còn như vậy không. Là đàn ông Việt Nam, anh nghĩ nó cũng có cùng tâm lý ích kỉ như nhau thôi”, một nhiếp ảnh gia rất thân của tôi nói vậy khi biết tôi đang rối rắm. Khoảng thời gian sau khi ra mắt cuốn sách đầu tiên, anh hỗ trợ tôi rất nhiều về mặt hình ảnh, truyền thông. Anh đã ở đó, người duy nhất đưa bờ vai cho tôi gục vào khóc như một đứa trẻ. Người làm nghệ thuật bậc thầy họ nhìn ra được cảm xúc sâu lắng nhất trên gương mặt của mẫu. Tôi nhớ hôm đó, mới chụp được vài bức nháp, anh hỏi luôn “Hôm nay mẫu có vấn đề rồi. Ánh mắt buồn hun hút thế này, cười nhưng lòng không vui”... Thế là tôi cứ thế mà nước mắt ngấn dài.

*

Vậy nên với câu hỏi của Michael về “người thứ ba”, tôi không thể trả lời được, vì đối với tôi, Vỹ chưa từng đóng vai trò là người thứ ba. Tôi luôn ước anh ấy là người bạn tri kỉ thật sự của mình, như Jiho luôn đối xử tốt và bên cạnh Jan Di trong phim *Vườn sao băng*, nhưng ở đây tôi lại mắc một sai lầm quan trọng. Tôi lầm tưởng về hai chữ gọi là “tri kỉ”. Jiho luôn ủng hộ Jan Di vì anh ấy là người bạn thực sự của Jun Pyo, tình yêu có kết cục đẹp trong tình bạn. Còn đây, Vỹ luôn xem Michael là tình địch thì làm sao có thể là tri kỉ của tôi. Tôi đã lợi dụng anh. Trong lúc cô đơn vì yêu xa, tôi đã dựa vào anh. Tôi quá xấu xa, tội lỗi... một con điếm tình cảm không hơn không kém!

Nếu không làm vợ Michael thì tôi cũng không thể hạnh phúc cùng Vỹ, nói đúng hơn, tôi và Vỹ không thuộc về nhau. Chúng tôi là của hai thế giới khác

biệt, là những người trái tính trái nết. Có cô lấp rập vào thì cũng chỉ là chịu đựng mà thôi! Có một điều sau này tôi mới ngộ ra là: Vỹ nắm trong tay một con át chủ bài mà anh ta chắc chắn sẽ giành phần thắng trong cuộc chơi này. Sài Gòn!

Sài Gòn từ lâu đã là Hollywood trong tôi và tôi đã tâm sự điều này không ít lần với Vỹ... là nơi trải qua tuổi thanh xuân nhiều tiếng cười và nước mắt. Đó là nơi thương vàng hạ cám, có cả bài học của sự lọc lừa cho cô gái mới lớn, có cả sự nồng hậu, hào sảng của con người chốn hòn ngọc viễn đông.

Vì tôi là con gái sinh ra nơi tỉnh lẻ quê mùa, nên lần đầu tiên đặt chân vào Sài Gòn năm mười sáu tuổi, đi ngang qua khúc quanh khách sạn Caravelle, chỗ công trường Lam Sơn, tôi đã òa lên, mắt tròn mắt dẹt, phố thị xa hoa quá, đến bao giờ mình mới được lên trên ấy uống tách cafe nhỉ?”. Cái cảm giác ấy dù sau này đi Đông đi Tây, đứng trước tháp Eiffel hùng vĩ hay quảng trường Thời Đại ở New York, tôi không còn cảm giác choáng ngợp nữa. Sài Gòn có một chỗ đứng quá vững chãi trong tim tôi, nên lần đầu tiên sang Đức thăm Michael, tôi không còn ngỡ ngàng trước sự huy hoàng của trời Âu. Nơi đó quá đẹp nhưng làm sao bằng Sài Gòn của tôi!

Và thế là tim tôi đau thắt khi nghĩ đến việc mỉm cười trước bàn thờ tổ tiên để nói lời thề hẹn thủy chung trọn đời với Michael. Bởi lẽ khi thủ tục đăng kí kết hôn hoàn tất thì ngày cưới cũng sẽ cận kề. Tôi run rẩy vì tôi không chắc chắn. Có lẽ nào tôi cũng sẽ đóng vai Julia Robert trong *Runaway Bride* (Cô dâu chạy trốn).

“Chúng ta dừng lại thôi, cũng một thời gian rồi cứ loay hoay hoài, em mệt mỏi quá. Anh không thể bỏ công việc đang lên như điều gặp gió để về đây, em cũng không muốn bỏ nơi thân thương này sang đó...”, tôi bày tỏ với Michael, tôi nghĩ rằng mình nên thành thật với anh. Vào giây phút này, tôi nghe lời

khuyên của mẹ: “Thà mày bỏ quách Michael đi, để cho nó đau đớn một lần, thì mày còn có đường sống. Chứ tuyệt thực thế này thì có nước chết sớm con à”.

Anh ấy lặng người, nhìn tôi bàng hoàng thật lâu, giây phút này tựa một cuốn phim quay chậm cả một thế kỉ, rồi nói trong một âm điệu buồn nhất mà tôi từng nghe: “Anh sẽ không níu kéo, phát ngôn của em chưa bao giờ là thứ nói ra của một cái đầu bông bột. Anh sẽ về Đức ngay ngày mai. Hãy cho anh ôm em lần cuối”.

Đến lượt tôi bàng hoàng, hoang mang tột độ vì câu trả lời của anh quá đơn giản, ngắn gọn. Anh không níu kéo như tôi tưởng tượng, không bắt tôi phải lựa chọn được mất, phải A hay B như những người quây quanh tôi lúc này. Anh cho tôi sự tự do của một cánh chim trời, hay là tình yêu của anh dành cho tôi chưa đủ lớn? Một sự hoài nghi chột dấy lên... trong một não bộ đã quá sức tải của Linh Anh vào thời khắc này.

Michael ôm chặt thân hình đang chớm xơ xác, gầy gò của tôi vào lòng, tôi cảm nhận cơ thể vạm vỡ ấy đang nấc lên, lưng áo sau của mình ướt đẫm nước, nóng hổi. Một người đàn ông đang rơi lệ. “Linh Anh, hãy nhớ rằng, tình yêu của anh dành cho em là vĩnh cửu...”, Michael thì thầm trong tiếng nấc...

Tôi hoảng loạn và sợ hãi... Một vùng kí ức rộng lớn mênh mang chột ủa về... nơi câu chuyện tình yêu đôi lứa bắt đầu!

Một bầu trời đầy sao nơi Michael và Linh Anh tán gẫu về chuyện đông tây. Một cú ngã người đầy ẩn ý vào đôi vai chắc nịch trên chuyên xe buýt năm ấy.

Một cái nắm tay thật lãng mạn, những nụ hôn đầy hương vị yêu đương sao nữ lãng quên.

Một ánh mắt nồng hậu bà mẹ chồng Đức tương lai nhìn bạn gái của con trai mình trong ngày đầu tiên ra mắt.

Hàng tá những lần khóc cười sung sướng khi đón nhau tại sân bay, rồi chia tay nhau về nước.

Bao nhiêu mùa Tết anh cầm đũa gắp bánh chưng, giò chả, cụng ly cùng ba mẹ tôi...

Bao lần gây gổ, giận hờn nhau vì hiểu lầm, khác biệt văn hóa... rồi lại cười xòa bỏ qua cho cái không giống nhau lí thú của đôi bên...

Một cuốn phim quay chậm dài dằng dặc, tua lại toàn bộ quãng thời gian ba năm chúng tôi gắn bó. Từ trước đến giờ, tôi chưa từng thấy người đàn ông rơi lệ, giọt nước mắt chân tình ấy như một cú tát thẳng mặt để tôi “tỉnh dậy” và “hãy nhớ nơi ta bắt đầu”. Giọt nước mắt bé nhỏ nhưng có sức nặng của hàng vạn tấn nước ập vào, vặn xoắn, đưa Linh Anh trở về với hàng loạt kí ức xa xăm.

Gia đình tôi phi tôn giáo, đôi khi thi thoảng tôi lên chùa chơi cho khuây khỏa cùng bè bạn chứ không phải là Phật tử, cũng không phải là đũa sùng đạo... Có lần tôi đọc chữ trong nhà chùa tại trung tâm Tuy Hòa “tội lỗi lớn nhất của đời người là bất hiếu”, và gần đây là giấc mơ kì lạ, âm thanh “nghịch chương” cứ văng vẳng bên tai khiến tôi không sao giải mã và cởi bỏ được. Nhưng giây phút này đây, khi giọt nước mắt chân thành nhỏ vào da thịt mình thì tôi đã dần nhận ra: Tình yêu của tôi dành cho Michael không đơn thuần là tình cảm cá nhân nam – nữ, nó là sự bồi đắp dài lâu, trong đó tình cảm gia đình và dân tộc hai bên như có một tiếng nói rất lớn. Nếu tôi phá vỡ tình cảm ấy, chính tôi đã giết chết bản ngã của chính mình.

Tôi phải sửa sai, phải làm lại từ đầu, tất cả bắt đầu từ thời điểm này... khi giọt nước mắt đàn ông tuôn rơi!

*

Chúng tôi hoàn tất thủ tục đăng kí kết hôn sát giờ Michael lên máy bay về Đức. Anh vui mừng như một bác nông dân được mùa. Đôi mắt lấp lánh hạnh phúc, khuôn miệng tươi cười mãi không thôi. Còn tôi, lòng vẫn nặng trĩu... vì tôi đã quyết định rời Việt Nam sang Đức đoàn tụ với anh. Một quyết định vô cùng đột ngột, nhưng tôi nghĩ “đây là điều phải làm, nếu còn ở lại thì tôi sẽ bị vùi dập, lặn ngụp trong mớ bòng bong không gỡ được”.

Gia đình tôi vui mừng trong sự hoang mang, mẹ tôi nghĩ rằng tôi lấy bừa Michael cho ba mẹ, anh chị em, ông bà họ hàng vui chứ không thực tâm muốn xây dựng tổ ấm với anh ấy. Tôi thì có suy nghĩ của mình, lúc này đây tôi cần yên tĩnh, không thiết ai chạm vào cái thế giới suy tư riêng của mình. Ở Linh Anh, quyết là làm. Sẽ không có “giá như ngày ấy”. Chỉ có điều làm sao để sống hạnh phúc nơi đất khách, lấy lại sự hồn nhiên như ngày nào quả thật không còn dễ dàng nữa.

Michael chưa sẵn sàng cho một hôn lễ tại Việt Nam, vì nó hoàn toàn khác xa cách người ta chung vui ở Đức. Đúng là như vậy, ở Việt Nam đám cưới không phải cái lễ cho riêng mình mà còn là dịp cha mẹ, anh chị em trả lễ cho nhau, vậy nên mới có chuyện một cái đám cưới cả nghìn người mà cô dâu chú rể có biết mặt mũi của ai đâu, cứ nhắm mắt mà cầm ly cụng chúc thôi.

“Ở đất nước bạn anh, đám cưới chỉ vài chục người, và chỉ những bạn bè họ hàng thân tình nhất mới được mời. Nếu không ưa một ai đó, chúng ta không phải viết thiệp chi cho phí công, tốn sức”, Michael tâm sự. Nếu như là Linh Anh hồn nhiên như ngày trước, tôi sẽ đấu tranh đến cùng, với lí lẽ “uhm, nhưng mà đây là Việt Nam, phong tục là như vậy. Anh làm rể Việt thì cứ thế

mà theo”, nhưng vì tôi đang sợ hãi phải đứng trước bàn thờ người ông kính yêu của tôi và chấp vái, hứa hẹn sống trọn đời với Michael, tôi không thể làm được. Đó là dối lòng, giả tạo và bất hiếu! Chi bằng, khỏi làm đám cưới còn hơn. Khi nào bản thân tôi phải thật sự sung sướng, mãn nguyện thì ngày ấy đám cưới sẽ đến.

“Ok, cứ theo anh quyết, chẳng cần cưới xin gì đâu. Ba mẹ em vừa lo xong cái đám cưới to vật vã của em gái em rồi, nên chắc cũng không đến nỗi ngại ngùng với bà con chòm xóm”, tôi thủ thỉ. Michael thở phào như quảng đi được tạ đất trong đầu, “Em thật sự thấy ổn chứ. Ba mẹ anh thì đang lo lắng, không biết phải làm sao cho hợp lễ nghi người Việt. Họ xem xong video đám cưới của em gái em mà mặt nghệt ra”.

“Em không sao. Em cũng là đứa quái dị mà. Thôi về nước lo hoàn tất thủ tục đón em sang đi, đám cưới không phải vội”.

“Em thật tuyệt vời”, Michael ra vẻ mừng rỡ ôm chầm lấy tôi, “Anh sẽ cấp tốc để đón vợ anh sang trước Giáng sinh nhé”.

Và anh bắt tay vào việc đó một cách nghiêm túc, triệt để, tôi biết anh đang sợ hãi để tuột tay tôi, vì thời gian xa nhau càng kéo dài thì nguy cơ mối quan hệ vợ chồng trên pháp lí này sẽ tan tành theo mây khói. Nếu như trước đây anh cứ lần lữa tìm cơ hội về Sài Gòn, thì bây giờ, anh đốc thúc mọi việc nhanh nhất có thể để đưa tôi ra khỏi Việt Nam. Người ta khi đang sợ mất một thứ gì đó, họ có sức mạnh của gã khổng lồ, có thể san bằng mọi thứ.

Buổi sáng sau hai ba hôm nộp hồ sơ vào lãnh sự quán, tôi nhận được cuộc gọi từ Đại sứ quán Đức tại Hà Nội, người phụ nữ giọng Hà Thành nhỏ nhẹ, “Em à! Chồng em, anh Michael có gọi điện về đại sứ quán để nhờ tư vấn cách thức đưa em sang Đức sớm nhất có thể. Chúng tôi rất muốn giúp hai bạn. Chúng tôi mới nhận được văn bản luật, sửa đổi quy chế cho diện đoàn tụ gia

đình. Luật mới ban hành, chúng tôi còn chưa phổ biến rộng rãi, ngay cả ở Hà Nội. Trong Nam, chắc em sẽ là trường hợp đầu tiên”.

“Chị ơi, có khó không ạ?”.

“Không khó, có điều em phải trải qua vòng phỏng vấn trực tiếp bằng tiếng Đức với đại diện Tổng lãnh sự quán. Nếu em thuyết phục được họ thì em không cần học để thi chứng chỉ A1 nữa. Và như vậy thủ tục xét duyệt rất nhanh”.

“Dạ, em cảm ơn chị nhiều. Em sẽ cố gắng”, nói vậy nhưng lòng không nghĩ vậy. Thiết nghĩ nếu mình không qua được vòng phỏng vấn thì cơ hội ở lại Sài Gòn càng cao. Và biết đâu Michael vì nản lòng trước khó khăn lấy một cô vợ Á mà bỏ của chạy lấy người. Thế là thoát thân!!!

Sự mâu thuẫn đi hay ở, tốt hay xấu, lao vào hay bỏ chạy cứ thế tiếp tục cuốn lấy dòng suy tư mênh mang. Tâm lý sợ hãi, mông lung, không chắc chắn ấy càng lên đến đỉnh điểm khi tôi nghe tin Vỹ chia tay Nhã Kỳ. Nói đúng hơn, tôi tự mò vào trang cá nhân của Kỳ để quan sát động thái, mấy hôm trước, vẫn thấy ảnh cô ấy đi sự kiện doanh nhân với Vỹ, tươi cười, hạnh phúc... thì hôm nay lại đăng một dòng trạng thái nào lòng “Thật không gì bất hạnh bằng khi chỉ là hình bóng của kẻ khác!”, và ngay sau đó tôi nhận được email của Vỹ, đại loại là “Anh đã nói cho Kỳ biết tình cảm thật của mình, anh vẫn nghĩ sẽ tìm hiểu sâu hơn và tiến xa với cô ấy, nhưng từ ngày vắng em, anh nhận ra trái tim này chỉ có thể dành cho một người”.

Hahahaa, vậy là bỏ thật rồi à..., đứt đoạn thật rồi đây. Cảm xúc lúc này của tôi là hả hê, chiến thắng, cô ta đáng bị như vậy vì tự nhiên nhảy vào, gây ra cơn bão lòng trong tôi. Tôi vật vã thì cô ta cũng nên bị tí tổn thương, nhì! Cái khổ ải của cô ta không nghĩa lí gì so với niềm đau mà tôi đang gánh phải.

“Còn anh – Vỹ, tôi chỉ muốn thét lên: đáng kiếp vì đã chơi tôi một cú không đẹp không ăn tiền. Anh dùng trí tuệ doanh nhân để thử lòng một cô gái non nớt, mới bước chân vào đời. Anh quá thời cơ để rồi bây giờ mất cả chì lẫn chài. Anh bắt tôi phải chọn lựa, thì anh cũng phải nếm mùi nát tan trong sự lựa chọn. Ha ha ha...”.

Tôi hân hoan trong điên loạn, cảm giác loại kẻ khiến mình ngứa mắt ra ngoài tầm ngắm thật đã đời. “Bây giờ, chắc cô ta đang khóc nức lên rồi, vậy sao không biết thân biết phận tự rút lui trước khi người khác phải lên tiếng đi!”, tôi thầm nghĩ.

Thế nhưng cảm giác phát cờ chiến thắng của tôi chỉ tồn tại ngắn ngủi vài giờ.

Sau này tôi mới hiểu: đó là ảo giác. Là con thiên nga đen đang trời dậy mạnh mẽ trong tôi vào thời khắc đen tối nhất. Qua giây phút ấy, tim tôi lại nhói đau, đau vô cùng tận bởi vì suy cho cùng tôi là một đứa không thể “sống ác”. Tôi nhận ra mình sai đủ đường: sai lầm trầm trọng khi để tình cảm của mình bị cuốn về dòng nước ngược, sai lầm khi đưa bạn thân của mình và chính mình vào cái mớ hỗn độn mà bản thân tôi cũng không hiểu là cái quái gì.

“Con phải làm gì đây, ông ơi?”, tôi ngồi lặng lẽ triền miên trước bàn thờ ông nội. Mỗi khi có chuyện buồn tôi đều nghĩ về nụ cười hiền hậu của ông, sự ấm áp trong đôi mắt ông dành cho đứa cháu gái bé bỏng. Ông đi xa nhiều năm lắm rồi nhưng trong nhiều giấc mơ xa xăm, ông vẫn là chỗ dựa tinh thần quý giá nhất mỗi lần tôi khắc khoải. “Lần này, con bị thương nặng lắm ông ạ. Sống không bằng chết, mà chết thì nhục quá, làm sao con dám nhìn ông ở thế giới bên kia khi tự mình kết liễu cuộc đời đáng sợ này.”

“Con biết mình sai, nhưng không biết làm sao sửa chữa? Cả một tương lai đang đợi chờ phía trước. Đến khi nào con mới thực sự được sống lại những ngày hồn nhiên, hạnh phúc như trước đây?”.

Mẹ tôi cũng từng bảo “tình yêu chỉ kéo dài đến một đoạn, còn vợ chồng phải sống với nhau cả trăm năm. Mẹ lo mày đứt gánh giữa đường với Michael con ạ. Cả hai bọn bay tính ra là những đứa trẻ tốt nhưng phải ngang trái thế này”.

*

Tôi quay trở lại Sài Gòn để nộp hồ sơ và phỏng vấn trực tiếp tại Lãnh sự quán Cộng hòa Liên bang Đức. Kiểm tra hồ sơ xong, người tiếp nhận tỏ vẻ ngạc nhiên vì “hồ sơ thiếu bằng A1 ngôn ngữ”, sau khi nghe tôi giải trình về cuộc gọi từ Đại sứ quán Hà Nội, chị ấy mới tức tốc vào bàn bạc với ông Lãnh sự, dường như Luật mới sửa đổi, họ còn chưa nắm rõ. Tôi mon men ngay ô cửa phỏng vấn, cách nhau bằng khung kính vững chắc, họ nói chuyện rất lâu và có vẻ như gọi khẩn cấp ra Hà Nội để hỏi rõ trường hợp của tôi. Tôi đảo mắt quanh căn phòng, mọi người chờ phỏng vấn đều tỏ ra hồi hộp và hiển nhiên tất cả đều muốn “đậu”. Chắc chỉ có tôi là diễn biến tâm lý phức tạp nhất. Nhưng vào giây phút này đây, tôi lại muốn mình nhất định phải vượt qua vòng phỏng vấn, nếu tôi thua hoặc cố tình bỏ cuộc thì mối quan hệ hôn nhân trên giấy tờ của tôi và Michael cũng khó mà kéo dài. Những ngày qua, Vỹ ráo riết liên lạc mọi cách để thuyết phục tôi quay về Sài Gòn, tôi chắc chắn rằng nếu mình không sớm ra khỏi đất nước này thì anh ấy sẽ lục tung cả đất nước hình chữ S để tìm tôi bằng được.

Đối với Vỹ, tôi vừa thương vừa giận, thương anh đã đem lòng yêu tôi một cách cuồng nhiệt, giận vì anh chưa từng yêu tôi đúng thật “chân tình”. Vỹ không hề thua kém Michael điều gì cả, thậm chí vượt trội trên một vài phương

diện – đặc biệt là mảng am hiểu, nắm bắt tâm lý phụ nữ, rất chuẩn kiểu đàn ông Á châu từng trải; nhưng anh chưa từng cho tôi thấy sự chân thành trong tình cảm của mình. Hai từ ấy tôi cần hơn bất cứ thứ gì khác.

“Cô là Linh Anh đúng không?”, giọng nói trầm ồm của ngài Lãnh sự lôi tôi ra khỏi dòng suy nghĩ miên man.

“Dạ, thưa ngài”, tôi đáp lại đồng dục bằng thứ tiếng Đức không mấy thành thạo, mấy hôm vừa rồi, tôi có ôn lại các mẫu câu giao tiếp cơ bản, ngay lúc này đây tôi biết mình đang được ông ấy phỏng vấn.

“Tại sao cô lại muốn sang Đức gấp vậy?”, ông ấy hỏi.

“Dạ, bởi vì tôi muốn đoàn tụ cùng chồng vào dịp Giáng sinh”, tôi trả lời nhanh như chớp, mặc dù âm điệu trong giọng nói có hơi đứt quãng. Michael dặn đi dặn lại rằng “em phải thành thật, chỉ có sự chân thật mới chiến thắng được hoài nghi của các quan chức Lãnh sự”.

“Hai bạn cưới nhau khi nào?”, ông ấy hỏi ngoặc lại.

“Dạ, cách đây hai tuần”, giọng tôi trầm hẳn xuống. Đây có lẽ là bất lợi của mình, tôi từng nghe nhiều cặp – đặc biệt là Việt kiều Mỹ, kết hôn xong phải chờ đợi năm, bảy năm mà chưa xuất ngoại được. Chúng tôi lại chỉ mới vừa...! Mà lại chẳng có cái đám cưới hẳn hoi.

“Cô chưa có bằng nhưng nói tiếng Đức cũng khá. Cô học ở đâu vậy?”, ngài Lãnh sự tiếp tục, ông ta không để thời gian chết quá lâu.

“Dạ, thưa ngài, tôi từng sang Đức du lịch ba tháng và thăm gia đình bạn trai – là chồng hiện tại của tôi. Ban ngày khi anh ấy đi làm, tôi đã tham gia khóa học tiếng Đức cấp tốc, dù không thể thi lấy bằng nhưng tôi nghĩ mình đã lĩnh hội nhiều điều”.

“Tốt lắm, bảy ngày sau cô quay lại lấy visa”, ông Lãnh sự có đôi mắt màu xanh xám nhìn tôi, phán rành rọt, trong lúc tôi đang “đứng hình” vì quá bất ngờ. Cơ thể tôi lại run lên, chẳng hiểu là sung sướng hay cái quái gì xâm lấn!

“Ngài nói thật chứ? Vậy là xong rồi à?”, tôi hỏi lại vì chưa tin nổi vào đôi tai mình. Cả căn phòng dồn hết mắt vào tôi, họ ngạc nhiên hết thảy... vì cái đũa “thiếu bằng lại vừa kết hôn hai tuần” đã trúng tuyển.

“Làm tốt lắm. Chúc hai bạn hạnh phúc”, ông ta mỉm cười nhưng chẳng hở răng.

“Cảm ơn ngài, tôi vui lắm”, tôi cười như muốn khóc, thẳng phồng ván không phải chỉ để xuất ngoại, nó có ý nghĩa vô cùng tận với tôi vào lúc này. Một cuộc sống mới, chân trời mới, thay đổi bản thân để sửa chữa lỗi lầm!

CHƯƠNG 2

Cuộc sống mới

 iễn tôi ra sân bay có tới sáu người: mẹ, em gái, ba cô bạn thân: Minh Loan, Linh Phương, Mai Trang, nhiếp ảnh gia... Một nửa trong số họ đang run cầm cập, e ngại cho cuộc sống sắp tới, và nơm nớp lo âu khi nào tôi sẽ lại xách vali về nước một mình; nửa còn lại tươi cười rất hồn nhiên, họ tin rằng tôi đang là cô dâu hạnh phúc, cất bước theo chàng. Nửa ngày thơ chính là ba cô bạn thân; từ Đà Nẵng, Vũng Tàu và ngay tại Sài Gòn, họ rủ tôi tụ tập hai ngày trước đó để nấu cho tôi bữa ăn đúng nghĩa “tình bạn đẹp”. Chính vì tình bạn quá thơ từ thời đại học, nên tôi giấu nhẹm, không thổ lộ câu chuyện của mình cho họ. Tôi thấy tâm hồn mình quá vắn đục, không xứng đáng với tình cảm mà bạn dành cho mình. Nếu họ biết tôi làm tổn thương Nhã Kỳ – một người bạn cùng trường khác thì có lẽ chẳng ai tiễn tôi thế này.

Một tuần lễ trước ngày bay, tôi đã ra Đà Nẵng thăm Mai Trang. Nó là đứa bạn hiền hòa, nhân hậu nhất mà tôi từng biết. Từng là bạn cùng lớp, cùng phòng trọ, cả cùng giường, tôi chưa từng thấy nó hại ai bao giờ, ngay cả con kiến. Vậy nên thật xấu hổ kể về những tội lỗi mình đã gây ra cho nhiều người.

Nó vui vẻ chở tôi lên chùa Linh Ứng, chở đi ăn hàng, lại rong ruổi Hội An bằng xe máy.

Đây là lần thứ hai tôi đến Hội An cùng với nó. Trời cuối năm hơi se lạnh, ánh sáng lờ mờ từ những chiếc đèn lồng vốn dĩ huyền ảo lãng mạn, lại khiến lòng tôi hiu quạnh, lạnh lẽo. Gần đây, tôi nghe người ta đồn nhân loại sẽ đi vào cõi diệt vong trong năm đại họa 2012. Đây được coi là ngày kết thúc của một chu kỳ dài 5.125 năm trong lịch *Long Count* của người Maya. Ôi, cái

chuyện mà khoa học, thiên văn học, toán – lý – hóa học không chứng minh được thì tôi chẳng bao giờ tin nhưng lạ kì những ngày gần đây tôi luôn mong điều đó trở thành sự thật, rất nực cười cho suy nghĩ của cô gái tuổi hai lăm: tự chết thì không dám, mà thích đi đòi cả đám kia. Chết như vậy sẽ khách quan hơn biết bao, bố mẹ chẳng phiền lòng, hôn phu chẳng thất vọng. Bùm một cái, nhân loại sẽ đi vào cõi hư vô, là cát bụi thì chẳng cần suy nghĩ đúng sai, oán trách, giận hờn, đau đớn.

Mai Trang mua cho tôi chén chè nóng khi cả hai tấp vào ngòi xôm ngay hàng nước tại ngã ba phố, nơi có tán cây rộng lắm, rễ cây trườn lên nhô ra khỏi mặt đất. Thật không thể tin nổi, người ta vẫn gìn giữ những ngôi nhà cổ rêu phong hàng trăm năm thế này. “Sao hôm nay người ta tập trung đông đúc vậy?”, tôi vừa hỏi Mai Trang vừa rút điện thoại chụp nhanh vài bức tức cảnh sinh tình.

“Đền hoa đăng thường có ba ý nghĩa: cầu may mắn, thương nhớ người đã khuất hoặc nguyện cầu hòa bình. Ta nghĩ sắp đến ngày tận thế nên người ta cầu mong an lạc cho chúng sinh, mi hi”, Mai Trang vẫn vậy, chất giọng Quảng Nam giản dị của nàng là thứ có thể xoa dịu cơn nóng giận, hờn tủi, trái khuấy của tôi thời đại học. Có thể đó là lý do tôi phải gặp bằng được hẳn trước khi xuất ngoại, biết đâu tôi sẽ chẳng bao giờ trở về, biết đâu hôn nhân tan vỡ, cô vợ Á lại phiêu dạt chân trời nào trong cõi đời vô thường vô phạt này. Tương lai không bao giờ biết trước được, thôi thì hôm nay cứ sống trọn vẹn một ngày đúng nghĩa, ít ra mình còn có những người bạn tốt, để khi giông bão, có chỗ tìm về nương tựa. Trong đám đông thả đèn hoa đăng, có nhiều em bé mặc áo dài xanh xanh đỏ đỏ, đội cả mũ, nom rất đáng yêu. “Chúng bay nào có biết gì đâu mà bày đặt cầu mong nhân loại qua khỏi đại họa nhỉ? Lại còn ngây

thơ không biết một con phù thủy ngồi gần đây đang tru tréo, mong loài người đi thẳng vào cõi diệt vong”..., tôi trầm nghĩ, cười trừ mà lòng đau như cắt.

Sau Hội An, tôi bắt xe đi Vũng Tàu thăm Minh Loan. Điện thoại của tôi lại ngập tin nhắn của Vỹ. Không hiểu sao tôi đã khóa số anh ta nhiều lần nhưng rồi lại mở, mở rồi lại khóa, khóa xong bút rút lại mở.

“Em đang ở Hội An, hãy ở đó, đợi anh ra cùng!”, hóa ra bức ảnh tôi chụp, đăng vởi trên Facebook không thoát khỏi tầm mắt anh ta.

“Em lại đi rồi, đừng ra nữa, phí công”, tin nhắn hồi đáp gửi đi sau bao lần hủy, xóa, viết lại, rồi xóa; gửi đi rồi lại hồi hận sao mình bắt chuyện với anh ta. Cứ thế này thì làm sao gạt bỏ được bóng hình của người ấy ra khỏi não bộ. Sự nuông chiều cảm xúc và yếu đuối đã đánh bại tôi trong lúc này, lí trí chưa thể thắng nổi sự rung động. Có thể tôi đã “say nắng” Vỹ quá rồi, một cách vô thức, mất kiểm soát, điều mà lí trí của tôi luôn nói “KHÔNG”.

Anh ta gọi lại, phản ứng nhanh như chớp đúng mác Lê Triều Vỹ, não bộ của tôi lại căng đét, cổ họng khô rát, hơi thở đứt quãng khi lại phải ra quyết định “bắt” hay “dập” máy... Chuông điện thoại rung một hồi thật lâu rồi tự tắt ngúm, tin nhắn đến “Em nghe máy đi, đừng lẩn tránh anh nữa”... và như bị thôi miên, tôi nhấn nút “nhận cuộc gọi”.

“Em thật độc ác, trong đời anh chưa từng dùng thuốc để ngủ, vì em bao đêm nay Lê Triều Vỹ phải làm nô lệ cho chúng”.

“Ý anh em là tội đồ cho nỗi khổ ấy à?”.

“Em đang ở đâu? Về Sài Gòn đi, chỉ cần nhìn thấy em, mọi việc trở lại như xưa, chúng ta vẫn là bạn tốt”.

“Bạn tốt... bạn tri kỷ... em cóc cần những thứ ấy. Anh nghĩ em là con nít hay sao mà vẫn có thể làm bạn của anh sau ngần ấy chuyện”, giọng tôi trở nên

đanh cứng nhưng hai hàng nước mắt nóng hổi đua nhau lăn trên đôi gò má, tràn xuống sống mũi, miệng, mẫn chát. Chưa bao giờ tôi cảm nhận được vị của nước mắt rõ mồn một như lúc này. Hay là mình gặp Vỹ, cùng nhau dạo phố biển Vũng Tàu, trái tim này sẽ khuây khỏa đôi phút, rồi chầm dứt hẳn đường ai nấy đi. Một suy nghĩ thoáng qua như chớp nhưng bị thanh âm của hai từ “nghiệp chướng” trong giấc mơ Phật kì lạ hôm nào lấn át, bao vây bên hai thái dương.

Làm vậy có lẽ tôi sẽ lại phạm phải một sai lầm khác, lỗi hiện tại chưa sửa xong thì lại chồng một tội ác nữa, như vậy sống còn khó hơn chết. Tôi bây giờ danh chính ngôn thuận đã là vợ Michael, anh ấy không đáng bị đối xử độc ác như vậy, và rồi chuyện gì xảy ra nếu tôi gặp Vỹ mà không nở rời bước. Hủy hôn sao? Khi mà ngày lên máy bay về với người đã định. Hôm ở Đà Nẵng, anh Skype về, tiện thể gặp cả Mai Trang, anh có nói bông đùa “Anh nghĩ mình là người đạt kỉ lục Guinness hoàn tất thủ tục nhập khẩu Vợ Á nhanh nhất thế giới. Trong vòng 8 giờ đồng hồ, anh đã lái xe qua 3 thành phố: Schwerin để chứng thực khai sinh, về Rostock¹ để chứng thực hồ sơ tài chính, công việc, sau đó đi Berlin để hoàn tất thủ tục lãnh sự. Giáng sinh này, anh mong cô ấy có mặt ở đây”... khiến tim tôi tan chảy, tấm chân tình của Michael một lần nữa như gáo nước lạnh tạt thẳng gương mặt bi đát, lụy tình trong tôi. Với giọng điệu rần rỏi, tôi dứt khoát với Vỹ: “Thôi, anh cố gắng ngủ đi, em đang trên đường ra Hà Nội để giới thiệu sách, chưa về Sài Gòn được đâu”, rồi đập máy, chuyến xe buýt tiếp tục lăn bánh qua cung đường cao tốc Quốc Lộ 1 hướng thẳng về Vũng Tàu. Có ai đó từng nói: “Thế giới này nhỏ lắm, chỉ cần xoay người một cái, bạn sẽ không ngờ lại gặp được ai. Nhưng thế giới này cũng lớn lắm, chỉ cần quay lưng bước đi sẽ chẳng bao giờ gặp lại”.

¹ Thành phố Hanse Rostock là một thành phố trực thuộc tiểu bang Mecklenburg – Vorpommern ở miền bắc nước Đức. Thành phố được thành lập muộn nhất là vào năm 1218. Rostock chạy dài khoảng 20 km dọc theo sông Warnow cho đến biển Baltic.

*

Người đàn ông trong chiếc Măng tô đen cầm trên tay bông hồng đỏ rực đang tiến gần về phía tôi, suýt nữa tôi không nhận ra chồng mình – Michael. Anh nom khác quá, chín chu và đẹp như chuẩn bị đến một sự kiện quan trọng.

“Chào mừng em đến với thành phố Hamburg. Anh nhớ em nhiều lắm” rồi dang tay ôm chầm lấy tôi.

“Cảm ơn anh. Bông hồng đẹp quá!”

Chuyến bay gần 18 giờ đồng hồ từ Sài Gòn đến Hamburg, chuyển tiếp tại Dubai sao nhanh thế nhỉ? Tôi vẫn chưa tin được là mình đã hạ cánh ở một châu lục khác. Mới hôm qua ở sân bay Tân Sơn Nhất, tôi vẫn mặc áo phông, quần jean ôm, mang sneakers mà bây giờ phải choàng lên chiếc áo da dày cộm mẹ cho. Mẹ vẫn khoe là chiếc áo mà bà bác họ đi Nga bao năm tặng cho mẹ. Với cái thời tiết nóng ẩm của miền Trung Việt Nam, thật khó kiếm đâu ra dịp để mặc áo da này.

“Con ăn mặc cẩn thận, đừng mặc phong phanh kẻo bị viêm phổi nha con. Bác nghe nói nhiều ca bị sốc nhiệt ngay tại sân bay phải cấp cứu đấy!”, bác hàng xóm dặn tôi kỹ lưỡng. Bác mấy chục năm là chủ tiệm thuốc Tây nên rất lo lắng về vấn đề sức khỏe và thay đổi thời tiết. Lúc ấy tôi chợt nghĩ: chết với lý do viêm phổi tại sân bay cũng đâu có tệ. Michael sẽ gửi xác tôi về nước, lý do “đi đò” rất khách quan. Ba mẹ sẽ khóc lóc nhưng rồi cũng qua, không phải con người ta vẫn mơ về một cái chết “nhẹ tựa lông hồng” sao!

“Em đến nơi trời đẹp lạ thường. Mùa đông không lạnh, đúng là thiên thần đi đến đâu vạn vật chào đón đến đó”, Michael bông đùa khi cả hai vừa chất xong hành lí và ngồi hẳn vào xe.

“Cuối cùng anh cũng về Hamburg. Bây giờ Rostock chắc đang lạnh lắm. Em rất sợ cái gió của biển Baltic. Nó khiến em rùng mình”.

Michael đưa các ngón tay luôn vào tay tôi, “Tay em lạnh quá. Anh biết em đã cố gắng rất nhiều để đến nơi này. Đó là lý do anh nhận công tác về Hamburg. Công ty muốn đặt văn phòng đại diện ở đây. Thành phố này rất thích hợp với típ người năng động như em”.

“Anh thương em nhiều như vậy sao? Em biết Rostock có ý nghĩa như thế nào đối với anh”.

“Sao em hỏi lạ vậy?”, Michael lăn nhẹ ngón trở lên má tôi.

“Vì em, anh sẵn sàng làm những việc chưa từng nghĩ đến. Chúng ta bây giờ là một gia đình còn gì. Anh yêu em, vợ Á”.

Anh bắt đầu gọi tôi bằng hai chữ vợ Á sau khi cả hai nhận được giấy chứng thực đăng kí kết hôn. Lúc ấy, anh vui ra mặt, hạnh phúc tràn trề còn trong tôi là một địa ngục đen tối, nơi con thiên nga đen đang ẩn mình, tráo trở.

Thành phố Hamburg tĩnh lặng quá. Ở cái nước Đức khô khan này, có nơi nào là nhộn nhịp, ồn ào đâu. Mọi thứ thật quy củ, đáng sợ. Quy củ đến tẻ nhạt, đàng hoàng đến phát chán. Chưa đến một ngày mà tôi nhớ Sài Gòn rồi. Mặc kệ cho Michael say sưa khua chân, múa tay diễn giải, thuyết trình về những cung đường, kiến trúc, nhà cửa dọc theo những con phố sạch sẽ, ngăn nắp, đầu óc tôi lại cứ trôi miên man về phía bên kia ngàn dặm đường. Giờ này mà còn ở Sài Gòn thì hay biết mấy, lại được tụ tập bạn bè, ăn ốc khuya, uống bia, tán dóc, cười ngặt nghẽo hoặc lại váy áo, nước hoa thơm tất ghé ngang vào

Carmen trên đường Lý Tự Trọng nghe bản nhạc La Tinh rộn ràng, máu lửa, ngắm các cặp đôi xù bò tót nhảy Paso Doble, Tango. *Cô gái có mái tóc đen xoăn dài, đôi môi chín mọng, cài bông hoa đỏ thật to trên tóc thật quyến rũ trong chiếc đầm Flamenco đuôi cá, đôi chân thoăn thoắt trên đôi giày gót nhọn, ánh nhìn say sưa, đắm chìm trong...*

“Đến nơi rồi, đây là căn hộ của chúng ta”, Michael dừng xe trước khu nhà gạch đỏ, bãi đậu kín xe nhưng chẳng thấy bóng người.

“Em suy nghĩ gì thế? Mắt cứ nhắm nghiền... em mệt lắm phải không, lên nhà đi rồi nghỉ ngơi thoải mái”.

Anh ấy mở cửa xe, khí lạnh bên ngoài tạt vào người lại khiến tôi nổi da gà, bờ môi khô khốc, gân tay xanh nổi cộm lên. Hôm nay trời đẹp 10 độ C mà đã thế này, làm sao mình sống sót qua khỏi mùa đông băng giá đây. Tôi chột nghĩ tiêu cực... và cánh cửa căn hộ vừa mở ra, chân tôi đã không còn đứng vững trên mặt đất. “Gì đây nhỉ? Tường trắng toát một màu, vali xếp ngổn ngang, kệ sách rỗng tuếch, nhà bếp lạnh lẽo, ngoài tông trắng của tường và đen của bếp điện, chẳng có sự hiện diện của sắc thái thứ ba. Cửa sổ bếp nhìn ra bầu trời xám xám, cây trút lá, trơ ra bộ thân xương nham nhỡ. Thấy mặt tôi buồn rười rượi, Michael hơi bối rối, anh toan giải thích: “Xin lỗi em, anh chuyển nhà gấp quá, lại lo việc công ty nên chưa thu xếp ngăn nắp được. Anh tính sơn nhà theo những gam màu em thích nhưng chột nghĩ vậy cũng không kịp, mùi sơn mới sẽ khiến em khó chịu”.

“Anh định sơn tường màu gì?”.

“Màu xanh da trời”.

“Đó chẳng phải là màu anh thích hay sao? Đâu phải màu em thích!”.

Tôi thở dài mệt mỏi.

“Nhưng ta không thể sơn hồng, cam, đỏ như ở Việt Nam được”.

“Tại sao không được? Đó mới là màu em thích. Càng rực rỡ càng tốt. Ở đây màu sắc ảm đạm quá. Anh chẳng hiểu cho em gì cả!”.

Tôi hẳn học đáp trả.

“Linh Anh, em cư xử thật lạ. Em thừa biết anh chuyên nhà vát vả thế nào. Đây là Winterhude – khu căn hộ nằm sát sườn công viên lớn nhất Hamburg – lá phổi xanh của thành phố. Khó khăn lắm anh mới thuê được nó cho chúng ta, giá không hề rẻ, chỉ vì nghĩ tiện cho em đi lại ra vào trung tâm, vậy mà em chỉ biết hẳn học về màu sắc của nó thôi sao? Đây là nước Đức, không phải xứ sở nhiệt đới của em, không thể bòn bon, cục kẹo như Sài Gòn được. Em học làm quen với nó đi”.

Tôi cố nén hơi thở dài ngược lại vào lồng ngực để anh ta không nghe thấy, nước mắt cứ chực trào ra.

“Anh vát vả vậy, sao vẫn lấy em làm gì, bỏ quách em ở Việt Nam cho ma xó nó lượm đi. Chẳng có cô dâu nào về nhà chồng như em cả. Xe bông không có, cưới hỏi cũng không, vừa hạ cánh lại phải xử lí cái mớ lộn xộn này. Vậy mà ở bên kia người ta vẫn nghĩ em vừa vớ được cục kim cương nên mới xuất ngoại nhanh như vậy”, tôi buông lời chua chát.

Michael nhìn tôi sững sờ như gặp phải người ngoài hành tinh.

“Em gọi điện về cho ba mẹ đi, chắc nhớ nhà rồi nên mới nói chuyện khó nghe như vậy”.

“Em không muốn gọi... em không vui”.

“Vậy thì đi ngủ một giấc, tỉnh dậy sẽ khác. Anh đã bật sưởi trong phòng ngủ, sẽ không lạnh nữa đâu. Có sẵn nước ấm trong bồn, em đi tắm cho thư giãn. Đừng mặc đồ ngủ mát mẻ như ở Việt Nam, vải lụa sa tanh không thích

hộp ở đây. Trong tủ có bộ pyjama dày, em choàng vào sẽ thấy bớt lạnh. Anh ra ngoài một xíu về ngay”.

Vừa dứt câu, Michael đã xoay người đi không kịp cho tôi nói thêm lời nào. Cánh cửa đóng sầm lại, tôi giật mình sợ hãi. Chắc anh ấy giận quá nên ra ngoài “hít khí trời” chẳng? Có một lần lúc còn ở xa nhau, tôi muốn thử anh bằng cách đùa quá trớn: hôm ấy lên Skype đóng một khuôn mặt “khó ở”, tôi tiết lộ rằng mình có thai rồi, thế là mặt anh biến sắc như một cái xác ướp, cắt không ra giọt máu, “Ich brauche frische Luft” (anh cần không khí trong lành), rồi tắt Skype chạy biến... tôi ôm bụng cười ngặt nghẽo, đợi xem “hắn ta” sẽ làm gì tiếp theo. Lúc ấy, Michael mới 28 tuổi, tôi biết anh chưa muốn có sự cố lúc yêu, bản thân tôi cũng vậy. Là phụ nữ, chẳng ai muốn một mình ôm con và mong ngóng người đàn ông rủ lòng thương. Khi đàn ông chưa sẵn sàng, hôn nhân và trách nhiệm là một bầu trời gánh nặng, điều này tôi đã được khẳng định chắc chắn qua cuốn Bí ẩn nam giới của Shaunti Feldhahn mà Minh Loan cho mượn trong lần gần nhất xuống Vũng Tàu. Vậy nên đối với phụ nữ, dùng trẻ con để níu kéo người đã hết thương mình là điều tệ hại nhất, đánh mất tự trọng nhất. Để bảo vệ bản thân, tôi không bao giờ để điều ấy xảy ra... Michael cũng không để tôi thất vọng, anh đã có bài đọc thoại qua Skype mà tôi nhớ mãi về sự chân thành... cái thứ níu kéo, dính chặt số phận tôi vào anh như hai thỏi nam châm khó có thể tách rời, “Linh Anh à, tại sao em lại để chuyện đó xảy ra, em đã nói là dùng thuốc cẩn thận mà. Anh không ghét trẻ con, thậm chí còn thích có cả một đàn... nhưng chỉ khi chúng ta về cùng một nhà. Anh không thể cảm lòng thấy con sống xa bố hoặc mẹ. Hiện tại, anh chưa thể về Việt Nam lâu dài thì đứa trẻ sẽ ra sao? Cứ cho là mỗi tháng anh có thể chu cấp cho hai mẹ con, nhưng đó là vật chất, còn tinh thần, ai sẽ chịu trách nhiệm cho việc đứa trẻ sống thiếu tình thương của cha?”.

“Nhưng em lỡ dính rồi biết làm sao”, tôi vẫn diễn vai quá xuất sắc, không để lộ tí sơ hở.

“Vậy thì có hai cách: một là anh đón em sang đây, hai là anh phải gấp rút về Việt Nam bằng mọi giá”.

“Vậy thì anh về đây đi, em không sang bên ấy đâu. Lạnh lắm, rồi chẳng nói được tiếng Đức, em kiếm ăn bằng cái gì?”.

“Nhưng về Sài Gòn bây giờ, công việc của anh sẽ bấp bênh. Ngành năng lượng tái tạo chưa có đất diễn ở Việt Nam thời điểm này”.

“Vậy thì chịu rồi. Em tìm bố khác cho con vậy”. “Em nói năng kiểu gì vậy? Thật là...”.

Nửa ngày trời, tôi xoay “xe tăng đại chiến” như một con chong chóng, anh cứ ra vào Skype và liên tục “cần không khí trong lành”, tôi thì vui quá xá vì cuối tuần được xem show miễn phí, mà mình lại đang đóng vai chính... Cuối cùng, khi tôi quyết định tha cho Michael, nói là mình chỉ đùa thôi, để xem phản ứng của anh thế nào thì anh tắt rụp Skype và giận tôi một tuần lễ sau đó vì trò đùa anh cho là hại não nhất hành tinh...

*

Phòng tắm nhỏ và trắng bệch, rộng tuếch nhưng hơi ẩm của nước phả vào không gian thật dễ chịu. Trên thành bồn có đặt sẵn một khay ba loại tinh dầu: hoa hồng, hoa oải hương và... “Oh my God” tôi thốt lên... anh tức. Đây không phải là tinh dầu của cây thuốc phiện sao? Thế nào mà chồng tôi lại tàng trữ cái thứ này. Anh ta đi rồi làm sao hỏi đây? Thôi tạm thời dùng hoa hồng hoặc oải hương vậy... nâng lên, đặt xuống, tôi tự nhủ “Cái quái gì mà phải sợ, chỉ tắm ngoài da chắc không nghiện được đâu. Mà có nghiện phút chốc cũng tốt mà. Không phải mình cũng cần tí “thăng” trong cái nền trời ảm đạm này sao!

Vậy là tôi lấy lọ dầu anh túc nhỏ giọt giọt vào bồn tắm, rón rén trút nội y và thả mình vào làn nước cam đỏ, sóng sánh...

Thật dễ chịu, các vùng cơ trên người như giãn ra, sau từng ấy giờ bay, cơ thể tôi cũng rúm ró ít nhiều, cảm giác bây giờ thật nhẹ nhàng, thả trôi phiền muộn. Làn hơi ấm thoát ra từ bồn nước tạo nên lớp sương mỏng tanh, ảo diệu... *Cô gái gương đôi mắt kiêu hãnh, nhìn về một hướng như thể không nhìn thấy chàng trai nhưng đôi tay và những ngón chân điêu luyện cứ xoay lượn quanh đối phương; âm nhạc dồn dập, sôi nổi, chiếc váy đuôi cá tung tẩy theo nền nhạc của vũ khúc quân hành, từ chậm rãi đến bước nhanh và nhanh hơn nữa... nhanh đến nghẹt thở và kết thúc khi nàng vũ công ngã người nằm gọn trên đôi tay lực lưỡng và đôi bờ vai vạm vỡ của người bạn nhảy song hành. Đôi mắt họ nhìn nhau say đắm trong tiếng vỗ tay reo hò của đám khán giả ngồi vòng cung quanh sân khấu. Anh chàng MC trong phục trang đậm chất Nam Mỹ cất lời khi âm nhạc vừa dứt hẳn: “Cảm ơn quý vị – những nam thanh, nữ tú đã dành thời gian quý báu để tận hưởng một đêm âm nhạc đầy mê hoặc tại Bar Carmen hôm nay. Bài nhạc kinh điển vừa rồi có tên Epana Cani trên nền nhạc Paso Doble rạo rức cũng là món quà chúc mừng sinh nhật chúng tôi muốn gửi tặng một quý cô xinh đẹp trong buổi tối ngày hôm nay. Đó là Ms Linh Anh... rồi anh ta hướng hàng chục đôi mắt tò mò về phía tôi đang ngồi. Vừa nghe đến tên tôi đã giật thót tim. Sinh nhật của tôi ư? Cái ngày này thường hay bị lãng quên hoặc được ghi nhớ rất hời hợt. Bản thân tôi còn không nhớ rõ vì cho rằng đó là một ngày chẳng có gì đặc biệt và thường hay mang lại điều không may. Trước kia lúc còn quen Hải Nam – người yêu bận rộn nhất quả đất, Linh Anh đã gửi tặng anh ấy một cái bánh kem đến văn phòng, cứ nghĩ là anh ấy sẽ cảm động rớt nước mắt và yêu tôi dài lâu... Ai ngờ đâu, sau đó*

chỉ vài ngày, anh ta nói lời chia tay... nên từ dạo đó, tôi đã luôn ám ảnh “Ngày sinh nhật thường báo điềm không lành”; vậy nên sáng sớm nay mở mail nhận được một chiếc ecard (thiệp điện tử) từ Michael, được chuẩn bị công phu, đẹp như một bức tranh cổ tích, nơi tôi là công chúa lọ lem cuối cùng đã có được hoàng tử của đời mình... tôi thật tình đã cảm động nhưng hai giây sau đã tự trấn an “bình tĩnh, đừng quá vui, ngày còn dài, điềm xấu có thể quẩn quanh”.

Những đối tác mới gặp sáng nay nhao nhao quay sang hỏi tôi “Hôm nay sinh nhật cô à? Vậy mà chúng tôi không hay biết. Chắc cô là VIP của Bar này nên người ta mới nhớ cả ngày sinh tháng đẻ”, tôi quá bất ngờ với lời chúc từ MC nên chẳng kịp phản ứng, chỉ cười trừ, ngượng ngùng. “Mời quý vị cùng nâng ly chúc mừng sinh nhật cô gái đặc biệt của chúng ta. Cô ấy là bông hồng rực rỡ nhất trong buổi tối hôm nay”, MC tiếp lời, cả khán phòng đồng thanh “Happy birthday”. Tôi lia đôi mắt hồ nghi về phía Vỹ, anh ta ngồi cạnh đối tác nam ngay đối diện. Trò này chắc chắn là do anh ta bày ra, tôi đến Carmen lần này chỉ là lần thứ hai. Lần đầu cách đây ba năm rồi, là lính của chị Rose, tôi đã liên tục cùng chị tiếp các đối tác của công ty từ Las Vegas về. Linh Anh này có phải VIP gì đâu. Vỹ nâng ly vang đả chúc mừng cùng mọi người, nhìn tôi và nháy một bên mắt, miệng nhoẻn cười, chẳng nói gì. Tôi vừa ngượng vừa lằng lằng bay bổng. Ít ra ngay giữa Sài Gòn đô hội này, có một người nào đó đang hướng mắt về phía mình, theo dõi mình ở một cự ly rất gần. Chẳng phải các cô gái đều thích cảm giác được ai đó theo đuổi, nâng niu như một nữ hoàng sao? Nhưng đó cũng chính là cái giá quá đắt tôi phải trả cho bài học “Uống nhằm một ánh mắt, cơn say đến rã rời...”. Chỉ một ly Tequila Mặt Trời Mọc mà mắt tôi đã lờ mờ, tưu lượng của tôi vốn kém cỏi trước giờ. Màn sương khói mờ

ảo lại giăng trước mặt... Là Vỹ, anh ta đang tiến thẳng về phía tôi và không chút ngại ngùng, khóa chặt đôi môi...

“Đừng”, tôi hét lớn, mở choàng mắt, là Michael, môi anh đang hạ cánh đầu đó trên khuôn miệng run rẩy của tôi.

“Anh... Anh... làm em giật thót tim”, tôi ấp úng, mơ hồ và tự hỏi mình đang ở đâu. “Vợ Á à, có phải tinh dầu anh túc làm em say không? Biểu hiện rất chi là nồng nàn”.

Tôi thở gấp, nhịp tim đập nhanh, chân tay run lẩy bẩy “Anh về lúc nào sao em không nghe thấy? Em tính hỏi tại sao anh lại tàng trữ hoa á phiện trong nhà?”.

“Em dùng chữ nghĩa kinh quá. Cái này ở đây là bình thường mà. Khi nào có dịp anh sẽ đưa em sang Amsterdam thưởng thức mùi Marijuana (cần sa). Đây chỉ là tinh dầu, liều lượng rất thấp, chẳng làm em nghiện nổi đâu”.

“Đừng đùa nữa, em mệt rồi. Anh đi đâu vậy?”.

“Anh đi mua phở cho em. Hưởng thụ tiếp đi, vợ đẹp. Ngắm em trong bồn anh thật rạo rức, chỉ muốn ôm em thật lâu... và mãi mãi. Đến giờ này anh vẫn chưa tin em đã hạ cánh nơi đây. Xin lỗi em nếu mọi thứ còn quá bừa bộn vì anh đã chạy nước rút ba tuần nay để đón em sang trước Giáng sinh bằng mọi giá”. Chồng càng nói, nước mắt tôi lại dội ngược vào trong cuống họng, khô rát. Cuộc đời này có phải con người ta vẫn có phúc phận vì không đọc được suy nghĩ của nhau. Nếu Michael biết được sự đen tối trong tâm hồn tôi thì anh ấy sẽ khổ sở thế nào. Chưa bao giờ tôi cảm hận bản thân đỉnh điểm như lúc này. Tôi chính là con điểm rẻ tiền nhất. Không có tội ác nào bằng việc ngoại tình tư tưởng ngay ngày đầu tiên bên chồng thế này, trong khi hôn nhân này do tôi lựa chọn, chẳng ai ép uổng, gông cùm. Michael rảo bước ra phòng khách

cũng là lúc nước mắt tôi dàn dụa, tuôn ra từng hàng, nóng hổi... còn hơn sức ấm của bồn nước đang hạ nhiệt dần.

Chuyện này sẽ còn diễn ra bao lâu nữa. Có lời hát nhại “Mười năm không gặp tình mình đã hết”, người ta vẫn nói về số 10 tròn trịa như thế. Nhưng mười năm là tuổi trẻ, là thanh xuân. Không lẽ tôi sẽ phải vùi dập hạnh phúc của mình trong cái mớ bong bong này sao? Ra không được, vào không xuôi “Ông ơi, giúp con với, con đau quá. Đau đến chết mất thôi.

Tim con như đang bị ngàn vết cắt”, tôi lại hỏi tương lại gương mặt hiền hòa của nội. Ông là tôn giáo duy nhất trong tôi, lúc nào khốn khổ tôi đều mở tiêm thức, lấy hình ảnh của ông nhìn tôi âu yếm để tựa vào, và từ sâu thẳm ấy tôi luôn nghe tiếng ông nói từ trong xa xăm “Mọi chuyện sẽ ổn thôi, cháu gái à”.

Đêm hôm ấy tôi từ chối làm vợ vì lý do “mệt” và nhắm nghiền mắt như thể đang say ngủ. Michael không gượng ép, anh trước giờ vẫn vậy, chưa bao giờ làm khó tôi điều gì vì có lẽ anh biết: với típ người cá tính như Linh Anh, ép uổng chính là hạ sách!

Chồng chỉ thờ dài thất vọng rồi bật đèn bàn cạnh giường đọc sách đến tận khuya. Hai đêm tiếp theo đó cũng diễn biến tương tự, ban ngày anh đưa tôi đi đến Sở Ngoại kiều, Phòng Chứng thực Hôn nhân Gia đình, mua đồ ăn châu Á và sim Lyca Mobile để tôi có thể liên lạc về Việt Nam. Thời điểm này, ba mẹ tôi vẫn chưa biết mạng xã hội là cái gì, vậy nên vẫn phải dùng sim quốc tế thông thường. Văn phòng Michael cách căn hộ chúng tôi không xa, tầm năm phút đi bộ, anh hơn hờ giới thiệu văn phòng mới mà anh sẽ là trưởng đại diện. Đứng từ ban công, tôi nhìn một lượt khắp công viên thành phố, phong cảnh thật ngoạn mục, có thể phóng tầm nhìn thật xa, khu này có cả hồ nước rộng, thảm thực vật rậm rạp như rừng nguyên sinh, chỉ mỗi tội buồn và vắng lặng

quá, đang mùa đông cây cối khô cằn, trút hết lá. Cảm giác trống rỗng và hoang mang lại xâm lấn, tôi không cảm thấy chút năng lượng nào. “Một ngày nào đó, mình sẽ quay trở lại Sài Gòn đàng hoàng nhất, ngẩng cao đầu, chứ không phải lẳng lặng ra đi như kẻ đào tẩu thế này”, tôi tự nhủ với lòng mình. Michael chợt choàng tay ngang eo tôi “Em đang suy nghĩ gì thế? Anh phải sắp xếp mọi thứ trước khi tuyển thêm nhân sự. Khi nào em thành thạo tiếng, thì sẽ được tuyển vào làm trợ lí của anh. Cánh tay phải đặc lực đây”, anh cố đùa và làm mặt hóm hỉnh để tôi cười. Nghĩ về việc phải bỏ thêm một khoảng thời gian để đi học thứ tiếng khó như Đức ngữ tôi cảm thấy thật oải nhưng mà chẳng còn cách nào khác. Tất cả những người bước chân vào đất nước này không phải ai cũng thế hay sao? Nước Đức vốn bị cho là một dân tộc bảo thủ, cả ngôn ngữ cũng vậy. Người ngoại quốc đến đây muốn làm ăn, sinh sống dễ dàng thì ắt hẳn phải đi qua cánh cổng ngôn ngữ. Ít nhất bạn phải có cái bằng B1 (trình độ trung cấp) để có thể gọi là nghe hiểu và giao tiếp căn bản. Bằng cấp học thuật ở Việt Nam có cao sang mấy thì sang đây cũng vụt... làm lại từ đầu. Quản lý Rose – người phụ nữ từng trải, đã qua ba đời chồng, đi đây đi đó rất nhiều từng khuyên tôi “Người miền Nam như chúng ta, nếu chọn sang Âu – cụ thể là Đức thì chắc chắn phải trải qua hai thử thách: thứ nhất là ngôn ngữ, thứ hai là thời tiết”. Chị ấy đâu có biết hai cái thứ chị nói chưa phải là điều khiến tôi khổ tâm, vấn đề nan giải nhất vẫn là “xóa kí ức”. Nếu trên đời này có loại thuốc uống vào quên hết trần ai thì tôi sẽ sẵn lòng mua cho bằng được.

Ngày thứ tư tại Hamburg, sau khi ăn sáng với trứng rán, bánh mì quét bơ, mứt dâu, nước cam ép, Michael mời tôi vào phòng khách bàn chuyện. Nom mặt anh có vẻ rất nghiêm túc, tôi cảm thấy hơi ngại ngại lo.

“Có chuyện này, anh nghĩ chúng ta nên rõ ràng với nhau”, giọng chồng khá mạch lạc nhưng sắc mặt biểu lộ sự khó xử.

“Anh cứ nói đi”.

“Nhưng hãy hứa đừng giận nếu những điều anh nói có vẻ hơi lạ lẫm với em”.

“Tất cả mọi thứ ở đây đều lạ lẫm với em mà. Có điều gì còn sốc hơn nữa chứ?”.

“Anh nghĩ chúng ta nên kí... Hợp Đồng Hôn Nhân”, tai tôi nghe rõ chồng nhấn mạnh bốn chữ cuối cùng.

“Cái gì cơ? Hợp Đồng Hôn Nhân? Tại sao phải cần cái đó?”, máu đang chạy dồn lên khắp não bộ, người tôi bắt đầu nóng rục nhưng vẫn cố gắng giữ vẻ mặt thản nhiên.

“Anh hy vọng đôi ta sẽ đi với nhau đến cuối đời nhưng nhờ may, có điều không hay thì sẽ chẳng ai làm tổn thương ai cả”.

“Tổn thương? Ý anh là em sẽ giành giật tài sản chung nếu mình đường ai nấy đi à?”.

“Em bình tĩnh đi. Cái này chỉ để phòng trừ bất trắc rủi ro cho cả hai phía”.

“Cái gì? Bất trắc, rủi ro? Em là vợ anh, không phải đối tác kinh doanh, sao lại đem cái hợp đồng quái gở này ra làm gì?” Cảm xúc lúc này của tôi thật lạ... trống rỗng, hoang tàn, hoài nghi cực độ...

Có phải quyết định bỏ lại sau lưng tất cả để theo anh ta là sai không? Đây là bộ mặt thật của Michael sao? Anh ta tính toán mọi thứ với vợ sao? Lần đầu tiên tôi biết đến loại Hợp Đồng này qua bộ phim *Full House* (Ngôi nhà hạnh phúc) của Hàn Quốc, nhưng họ kí kết vì ban đầu ai cũng có mục đích cá nhân, chứ không đến với nhau bằng nền tảng tình yêu. Chúng tôi đâu giống họ...

Michael không yêu tôi như anh ấy vẫn thể hiện sao? Hay anh ấy phát hiện điều bất ổn từ vợ mình. Ba đêm vừa rồi, tôi quay lưng với chồng, nhưng tôi đang cố gắng... cố gắng từng chút một để “yêu” anh một cách tự nhiên và không mang tính “nghĩa vụ, có cho xong”. Vì tôi luôn tâm niệm đó là sự tôn trọng tôi thiếu mà người đàn bà dành cho bạn đời. Có phải sự lạnh nhạt của tôi khiến anh hoài nghi? Cộng thêm thái độ lạ kì trong những ngày vừa qua nhưng biết làm sao được, anh có biết vợ mình khổ sở đến mức nào?

Tôi bầm hai đầu ngón tay để giữ bình tĩnh, mong rằng sẽ truyền tải đúng thông điệp đến người “đến từ sao Hỏa”² kia.

² Trong cuốn sách của John Gray, tác giả gọi đàn ông là những người đến từ sao Hỏa, đàn bà là những người đến từ sao Kim.

“Michael à, anh thừa biết em lấy anh không phải vì giàu sang, phú quý. Thậm chí, anh có bao nhiêu tiền trong tài khoản em cũng không màng quan tâm. Nếu chỉ vì tiền thì em ở Việt Nam quách cho xong, biết bao người dòm ngó, tại sao em phải từ bỏ tất cả công việc, ước mơ, những hoài bão dang dở để theo anh sang đây làm gì?”.

“Anh biết điều đó nhưng đây chỉ là phương án đề phòng tổn thương cho cả hai bên vì trên thực tế có quá nhiều cặp trở nên tệ hại với nhau sau một thời gian chung sống. Có thể lúc còn tình thì không nghĩ sâu xa, đến khi hết rồi mới ngoảnh mặt khó lường”.

“Nhưng trong văn minh phương Đông không có cái thứ này”, tôi buột miệng nói ra điều ngay cả bản thân mình không chắc. Từ trước đến giờ, người ta vẫn tôn sùng văn minh phương Tây, còn phương Đông vẫn là nơi chậm tiến, huyền bí, cần được khám phá. Nhưng quả thật từ này lợi hại vô biên. Chồng Tây khựng lại như cảm thấy có điều gì đó dự liệu sai, giọng anh hạ hẳn xuống một bậc:

“Cả hai chúng ta nên suy xét lại đề nghị của anh. Em đồng ý chứ?”, đầu tôi vẫn nóng rần rần, hỏa bốc ngùn ngụt trong não bộ, nước mắt lại chảy xuống từng hàng trong tiếng nấc.

“Mặc anh suy xét cái gì. Em không thể chịu đựng điều này thêm được nữa”.

Nói rồi tôi đứng phắt dậy đi vào phòng ngủ, đóng sầm và khóa chặt cửa mặc kệ cho gã chồng gọi tên năm lần bảy lượt và luôn miệng nói “Honey, em phải bình tĩnh”.

Úp mặt xuống gối tôi khóc òa như một đứa trẻ, bao nhiêu cảm xúc hờn giận như dồn hết vào cõi này, đầu lại đau như búa bổ, chứng rối loạn tuần hoàn não như thể quay lại và nặng nề hơn, trong một chút nỗ lực còn sót lại, tôi hình dung gương mặt của ông với nụ cười hiền hòa, đôi tay vuốt nhẹ lên mái tóc tôi và nói “ngủ ngoan đi cháu, mọi việc rồi sẽ ổn thôi”

và cứ thế tôi chìm dần vào giấc ngủ sâu, đến khi tỉnh dậy thì trời đã loạng choạng tối. Cửa vẫn khóa chặt, không biết gã chồng đang làm gì? Phút này đây tôi thật sự ngại đôi mắt, anh ta đang đứng khác chiến tuyến với mình đây. Ngủ một giấc rồi mà đầu óc vẫn mụ mị quá, tôi phải làm sao đây? Chợt có tiếng động bên ngoài “Linh Anh, em mở cửa đi, em giam mình suốt năm giờ đồng hồ rồi”.

Tôi chẳng buồn trả lời.

“Ba em gọi điện sang mấy lần rồi không gặp. Em gọi về cho ông đi”.

Tôi nhìn vào chiếc gương chệch góc phòng, mắt mũi đỏ au, sưng húp. Mình chẳng có tâm trạng nào để gọi về, gọi về mà lại khóc và kể lể cho ba mẹ về thất bại ngay những ngày đầu về nhà chồng sao? Nếu không đau lòng thì họ cũng xấu hổ mà chết mất. Trước ngày lên đường, ba cho tôi ít tiền, đang trắng

tay vì bỏ việc giữa chừng, đầu tư vào việc ra mắt sách, rong ruổi khắp nơi thăm bạn bè nên tôi đành nhận của ông. Ba là người ít nói, mẹ vẫn gọi ông là “cái tàu điện”, sự suy sụp của tôi chắc chắn ông biết nhưng không dả động lời nào, ông cũng không vào Sài Gòn để tiễn tôi đi. Lúc đưa tiền, ông chỉ bảo ngắn gọn “Sang bên ấy hãy nương tựa vào Michael... vì con cũng chẳng có lựa chọn nào khác”.

“Lựa chọn”, tôi căm ghét hai từ này. Sao cuộc đời lại bắt một cô gái trẻ phải lựa chọn cân não đến vậy. Không được, không thể mãi thế này được. Sự lựa chọn phải từ cả hai phía. Suy nghĩ thoáng qua tích tắc như một tia sáng lóe qua, tôi đứng phắt dậy, mở cửa lao ra phòng khách. Michael đang ngồi sõng sõoai trên ghé sofa, thấy tôi anh bật dậy: “Có cần phải như thế này không? Em không nên khóc nhiều và giam mình trong phòng như vậy”.

“Họp đồng đầu? Anh đưa đây, em sẽ kí”, mặt tôi lạnh tanh như tiền.

“Em nói thật lòng sao? Thôi, hôm nay không bàn thêm về vấn đề đó nữa, bỏ qua một bên đi, khi khác chúng ta sẽ bàn lại”.

“Anh nghĩ em còn đầu óc để giải quyết lúc khác sao? Một là ngay lúc này, không thì chẳng bao giờ. Nhưng anh nghe rõ đây: sau khi đặt bút kí vào cái biên bản gì gì đấy thì tình cảm của em dành cho anh cũng theo đó mà đi. Chẳng còn gì sất. Anh phải sống chung với một cái xác không hồn”.

“Em dừng ngay những lời chì chiết ấy lại. Em thừa biết anh không có ý lái tình cảm của chúng ta đến bờ vực thế này. Dừng ép anh phải lựa chọn”.

“Em mới là người phải thốt ra câu đấy chứ. Rồi một ngày nào đó anh sẽ hiểu cảm giác lựa chọn để đến với anh khó khăn với em như thế nào. Anh quá tàn nhẫn khi sõng phẫng đến vậy!”.

Tôi khụy chân ngồi xuống sofa, chưa có giai đoạn nào trong cuộc sống mà tôi phải đổ nhiều nước mắt đến vậy. Tôi không thích mình yếu đuối, thật xấu hổ nhưng mà biết làm sao? Khóc cũng là cách con người ta giải tỏa cảm xúc mà.

“Michael, từ khi đặt chân đến Hamburg, em vẫn luôn hoài nghi về quyết định đi Âu. Không biết em có thể sẽ gắng gượng đến khi nào?...”.

Michael chưa đợi tôi nói hết câu đã dang tay ôm chặt tôi vào lòng.

“Đừng khóc nữa. Anh sợ nhìn thấy em thế này. Anh đã từng hứa với ba mẹ vợ sẽ đối xử với em thật tốt. Em quên những điều anh nói sáng nay đi, coi như anh chưa từng đề cập đến nó. Chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra nữa đâu”.

Chúng tôi nằm trọn trong vòng tay nhau suốt hai giờ đồng hồ sau đó. Tôi cảm thấy như trút bỏ một gánh nặng khổng lồ đè nén trên vai mình, có một chút hân hoan trong chiến thắng – chiến thắng bản thân đã bước qua được lần rã của yếu đuối, mặt nhược để trở nên mạnh mẽ hơn một bậc, vì thử thách phía trước còn nhiều lắm. Mẹ tôi luôn dặn dò “Hôn nhân là một bức tranh không còn sắc hồng như mọi cô gái vẫn mơ tưởng”, tôi bắt đầu tin vào lời bà nói.

Chiến thắng thứ hai: tôi cảm thấy mình thật sự là kẻ biết vận dụng lí thuyết vào thực tiễn. Nguyên tắc BATNA (Best Alternative to a Negotiated Agreement) – mớ lí thuyết tôi học được trong giờ Đàm phán kinh doanh quốc tế ở Đại học Kinh tế Luật, sử dụng rất thường xuyên trong công việc ở Sài Gòn thì hôm nay lại vận dụng triệt để vào quan hệ hôn nhân của chính mình. BATNA nói rằng: nếu bạn chỉ có một phương án duy nhất khi đi đàm phán thì bạn chỉ có thể đạt được một thỏa thuận thiệt thòi, chấp nhận trả giá đắt hoặc thậm chí ra về trắng tay.

Trước khi lao vào phòng khách để đối mặt với Michael, tôi đã có phương án dự phòng cho sự thất bại của mình. Ba đã cho con gái một ít tiền phòng thân, số ấy đủ để mua được một vé máy bay về Bangkok. Tôi có một cô bạn người Thái rất đáng yêu thời còn là sinh viên đi làm thêm tại các triển lãm máy móc của công ty bạn ấy tổ chức tại Thành phố Hồ Chí Minh. Nếu về Bangkok, bạn sẽ giúp tôi tìm việc và bắt đầu một cuộc sống mới. Bởi lẽ nếu phải đặt bút kí vào cái hợp đồng ấy thì tôi không còn lý do gì vương vẩn ở chốn này. Đó là dấu chấm hết cho cái tình mà tôi đang cố gắng gầy dựng lại cùng chồng mới cưới. May mắn là tôi không phải dùng đến phương án thay thế. Tình cảm chân thành là thứ hóa giải nhiều khúc mắc. Tôi có lỗi với chồng vì chưa thể yêu anh trọn vẹn một trái tim, nó đang ngập ngụa rò rỉ vì bị xẻ ra quá nhiều ngăn nhưng tấm chân tình của vợ Á dành cho anh là có thật... nguyên vẹn chưa từng thay đổi. Nhờ nó, tôi đã vượt qua một chặng đường tâm lý dài dằng dặc để đến đây, hạ cánh tại nơi này. Tôi sẽ phải làm lại để sửa chữa lỗi lầm, vứt bỏ hổ thẹn với chính mình, gia đình, bạn bè, những người thầy luôn yêu mến và đặt niềm tin vào tôi!

Những ngày tiếp theo, cả hai phân chia nhiệm vụ thu dọn đồ đạc, để biến căn hộ trống toát, trống trơn thành một nơi ấm áp gọi là “nhà”. Michael chọn phòng khách và nhà tắm. Tôi phụ trách nhà bếp và phòng ngủ. Chúng tôi đi Ikea mua sắm đồ nội thất và tôi khá thích nơi này, có tràng giang đại hải những món đồ mà một đôi vợ chồng trẻ ao ước. Thế nhưng, công cuộc mua sắm cũng không hề trơn tru vì tôi và anh thị hiếu quá khác nhau. Michael thích sự giản đơn và tiện dụng còn tiêu chí của tôi là đẹp về thiết kế và có cá tính riêng. Thứ tôi thích thì anh lắc đầu, thứ anh thích thì tôi ngán ngẩm. Tuy mỗi người phụ trách hai không gian nhưng phải thỏa thuận để thống nhất một phong cách. Cuối cùng sau năm lần bảy lượt đi đi về về chẳng mua được gì, tôi mới

đề nghị “Thôi thì thống nhất màu sắc trung tính theo ý chồng, nhưng thiết kế phải theo ý vợ. Coi như em và anh mỗi người nhường nhau một tí, chứ thế này thì đến sang năm sau nữa vẫn chưa mời bạn về tân gia được”.

“Em quan trọng việc mời tân gia như vậy sao?”.

“Ừ thì anh cũng phải mời bạn bè về cho vui, toàn là bạn anh chứ em đã có bạn bè gì đâu. Ở Việt Nam, người ta gọi đó là ‘rửa nhà’, để được ấm no, hạnh phúc dài lâu”.

“Vậy à? Còn anh chỉ nghĩ đơn giản thế này: em và anh phải cảm thấy vui và thích thú khi ở trong nó. Bản thân ta hạnh phúc mới là quan trọng. Người ngoài họ sẽ tự khắc cảm nhận được ngôi nhà đẹp khi nó ấm cúng. Còn chỉ lộng lẫy về bề ngoài nhưng lạnh lẽo, vô hồn bên trong thì chẳng khác gì nơi trưng bày vật phẩm”.

Cuộc nói chuyện của chúng tôi cứ như vậy kéo dài thật lâu, không chỉ một vấn đề mà rất nhiều điều nhỏ nhặt khác. Hai kẻ đến từ hai châu lục khác nhau như chúng tôi gặp nhiều thử thách hòa hợp hơn những cặp đôi bình thường khác vì ngoài sự khác nhau về tâm lý giới tính như kiểu tác giả John Gray vẫn nói “Đàn ông đến từ sao Hỏa, đàn bà đến từ sao Kim”, chúng tôi còn phải đối mặt với khoảng cách văn hóa. Ba năm yêu xa, tôi những tưởng đã hiểu được Michel rất nhiều nhưng không phải vậy. Khi tôi sống trên đất nước mình, anh ấy đến và làm khách, nên phải tự chủ động uốn nắn bản thân để hòa hợp với người Việt Nam. Ngược lại khi sang Âu, tôi đang là khách trên xứ sở của anh ấy mà khách thì không thể tự tung tự tác, muốn gì được nấy.

Vào lễ Giáng sinh, Michael lái xe đưa tôi về nhà bố mẹ chồng cách đây hơn trăm cây số, chúng tôi ở lại mừng Giáng sinh cho đến đêm giao thừa, chào đón năm mới 2013.

Mẹ Susane là người phụ nữ vô cùng chu đáo. Bà chăm chút từng cành cây ngọn cỏ trong vườn nhà, vì yêu hoa nên căn nhà của ông bà cũng ngập tràn các loại cỏ cây. Chậu lan hồ điệp vàng tôi tặng mẹ cách đây hai năm khi sang Đức lần đầu thăm con trai bà đã lớn tướng, thân cây tròn trịa, xanh tươi, lá mọc đối xứng nhau, nom thật đẹp mắt. “Đối với hồ điệp vàng, người ta gửi gắm vào đó sự ấm áp của tình thân, sự cầu chúc sung túc, thành công mỹ mãn”, anh Phạm Hoàng Thái Dương – một người bạn, một bậc thầy về hoa đã nói với tôi như vậy, lại chêm thêm “người yêu hoa tâm hồn ắt phải rất đẹp”. Đó cũng chính là ấn tượng của tôi về mẹ chồng tương lai của mình lúc ấy và chắc chắn không thể quên được hình ảnh bà đứng trên ban công đợi chờ con trai đưa bạn gái về nhà trong lần đầu tiên ra mắt. Mẹ Susane tiếp đãi tôi như một vị khách, vì tôi chẳng phải động tay động chân vào bất cứ thứ gì... Bà chuẩn bị bữa ăn và ông sẽ lo việc thu dọn và xếp ly tách vào máy rửa chén bát. Bố Ben cũng ít nói như ba tôi vậy. Michael sở hữu nhiều nét đẹp của ông, từ ánh mắt, vàng trán đến khuôn miệng. Chỉ có điều, chồng tôi sắc sảo nhưng không trầm lặng như bố anh. Michael thích đùa và chọc ghẹo người thân, về khoản này anh có vẻ không phải là đàn ông Đức điển hình. Trong tưởng tượng của nhiều người châu Á, người Đức là một chủng tộc lạnh lùng, vô cảm, có thể lịch sử kinh hoàng thời Đức Quốc Xã vẫn ám ảnh và gây ra định kiến qua nhiều thế hệ. Ngay cả Lê Triều Vỹ, có lần anh đã nói với tôi thế này “Có một quốc gia mà có lẽ đến chết anh không bao giờ muốn đặt chân đến... đó là xứ sở của bọn phát xít man rợ”, tôi đã vô cùng tức giận đến tím mặt và không nói chuyện với anh ta một thời gian, có thể anh ghen với Michael hoặc vì quá bảo thủ thành kiến. Dù với lý do nào đi chăng nữa thì lời anh nói đã khẳng định sự đối lập trong quan điểm sống của chúng tôi. Tôi cởi mở đón nhận cái mới. Vỹ lại quá bảo thủ, có phần phong kiến. Vỹ luôn cố gắng cho tôi thấy “Chúng ta là một

cặp đôi hoàn hảo”, nhưng tôi thì không thể thấy điều đấy qua những lời nói thi thoảng bột phát từ anh. Con người ta khi yêu thương mù quáng, anh ta chỉ là chịu đựng và chấp nhận những cái vượt giới hạn của Linh Anh nhưng tận sâu trong thâm tâm thì lại nguyên rủa, chê trách.

Tuyết ngoài trời bắt đầu rơi, đẹp quá, từng bông, từng bông một như những hạt bông ngô thả mình trên những tấm thảm trắng muốt. Chúng hòa vào nhau, bồi đắp nhau thành những độn tuyết khổng lồ. Bố Ben cứ ra vào quanh cây thông Noel to đùng của ông. Có lẽ đó là công trình tâm đắc nhất của bố chồng tôi năm nay. Cây cao chạm sát trần nhà, được trang trí theo kiểu kinh điển nhất với những quả cầu sáng lấp lánh trên tán thông, các chuỗi cườm và đèn Led được giăng mắc tỉ mỉ thành từng tầng vòng rủ xuống. Một hình sao bảy cánh màu trắng gắn trên đỉnh ngọn thông, ngoài ra ông còn dùng những cuộn bông nhỏ để tạo hiệu ứng tuyết trắng phủ đầy mặt trên của các tán lá. Dưới gốc thông là những hộp quà cũng đồ sộ không kém. Tôi vô cùng kinh ngạc trước sự chuẩn bị công phu của bố mẹ chồng, họ làm tất cả mọi thứ để căn phòng trở nên ấm cúng và đầy thanh sắc. Nước Đức hiện đại hầu như các nhà đều không còn lò sưởi truyền thống, thay vào đó là hệ thống sưởi bằng điện, tuy nhiên bố mẹ đã dùng màn hình ti vi rộng để chiếu một lò sưởi tượng trưng với ánh lửa đang cháy ngùn ngụt qua những thanh củi rắn chắc.

Tôi ngồi không trên ghế sofa, xem những album ảnh của Michael từ thời còn bé mà mẹ Susane đưa cho trong lúc mẹ tắt bếp trong bếp, Michael thì chạy ra ngoài mua ít đồ. Tôi thấy mình VIP thật, chẳng con dâu nào lại sung sướng thế này. Nhưng chính vì bố mẹ cứ tốt như vậy nên tôi càng thấy có lỗi vì mình vẫn chưa thể yêu nơi này và toàn tâm với con trai họ. Tất cả chỉ đang ở mức “phải chấp nhận” cho qua ngày tháng để rồi có một ngày nào đó tôi được trở lại Sài Gòn thân thương và sống cuộc đời mà mình mong muốn.

Người ta vẫn thường nói “thời gian làm phai mờ tất cả”, nếu đúng như vậy thì thời gian ơi, xin hãy chạy nhanh hơn, nhanh hơn nữa để tôi có thể quên... quên... quên tất cả những thứ mình đã quyết tâm bỏ lại đằng xa...

Yên lặng quá, tôi cố gắng nói một câu tiếng Đức thật chậm để cất bỏ bầu không khí ấy:

“Papa, con thấy nhà mình đẹp lắm rồi. Papa còn muốn chuẩn bị thêm gì nữa à?”.

“Ta chỉ loay hoay theo thói quen thôi. Sắp xong rồi. Ở Việt Nam, mọi người có trang trí cây thông không?”.

“Con thì chưa bao giờ vì con không có đạo, ở Việt Nam chỉ những người theo đạo mới làm rầm rộ thôi, à và những cửa hàng trung tâm thương mại. Họ làm vậy để thu hút sự quan tâm của khách hàng”.

“Gia đình chúng ta cũng không theo tôn giáo nào cả nhưng tập tục người Đức là vậy, Giáng sinh là dịp duy nhất trong năm gia đình tụ tập sum vầy. Và người Đức chăm cây rất kỹ vì chúng ta vẫn tự hào cây thông Noel có nguồn gốc từ đất nước này, con biết không?” Thật ngạc nhiên, lần đầu tiên bố chồng tôi nói nhiều như vậy, tôi phải gồng lên để hiểu được hết tiếng Đức trong chất giọng trầm ồm của ông và tìm câu chữ đáp lại.

“Vậy hả Papa? Con không biết chuyện này. Papa kể thêm đi”.

“Lâu lắm rồi, nếu ta không nhầm thì vào thế kỉ thứ 8, một giáo sĩ người Anh sang Đức truyền bá đức tin Cơ Đốc, ông đã tặng cho nước Đức một cây thông tượng trưng cho tình thương và một tín ngưỡng mới mà ông đã mang đến cho dân tộc chúng ta. Khi người Đức chấp nhận Cơ Đốc giáo, tổ tiên ta đã chọn cây thông làm cây Giáng sinh để nhắc nhở con cháu nhớ đến công ơn

thánh Boniface – người đã giúp chúng ta dẹp bỏ tà thần, trở lại thờ thiên chúa. Nhưng đây chỉ là điều ta biết, còn điển tích thì vô vàn”.

“Papa có tin vào tôn giáo không?” Tôi chột buột miệng hỏi khi nhớ đến giấc mơ Phật. Nó vẫn luôn ám ảnh không ngớt và khiến trái tim tôi đau đớn khôn nguôi.

“Thế con có tin không?”, ông hỏi ngược lại.

“Trước đây thì không nhưng có vài chuyện khiến con cảm thấy kì lạ. Chắc có lẽ con phải tìm hiểu thêm để giải mã nó”.

“Cứ làm điều mình thích và muốn khám phá. Ta và mẹ Michael vì muốn tự do về tinh thần nên không theo tôn giáo nào cả”.

Cuộc trò chuyện với bố Ben đã khơi gợi trong tôi nhiều điều. Tôi không theo Phật giáo nhưng đức Phật lại xuất hiện trong giấc mơ kì lạ kia... rõ mồn một và khiến tôi sợ hãi, bất an. Một ý tưởng thoáng qua trong đầu khiến tôi khựng lại một khoảnh khắc rất lâu “Mình sẽ viết một cuốn sách giải mã giấc mơ này. Nó sẽ mang tên Sóng Thần” vì chỉ khi viết ra, tôi mới giải tỏa những suy tư nội tâm. Linh Anh trước giờ vẫn vậy – một cô gái đa sầu đa cảm, chất chứa nhiều nỗi niềm không thể bộc bạch cùng ai. Chỉ có trên những trang sách tôi mới được sống với đam mê và hoài vọng của mình. Tôi quyết định mình phải đặt bút và tập trung vào điều này ngay lập tức.

“Jingle Bell – mời quý cô vào bàn tiệc Giáng sinh. Tất cả đã sẵn sàng”, tiếng cười đùa vui vẻ của Michael kéo tôi trở lại thực tại.

Sau bữa tối đúng kiểu truyền thống Giáng sinh Đức, cả gia đình quay lại phòng khách, chúng tôi tặng quà cho nhau và thật quá sức tưởng tượng, tôi nhận được nhiều quà đến nỗi vỡ òa trong kinh ngạc, mắt chữ o, mồm chữ a. Vì ngoài quà của bố mẹ chồng, chúng tôi còn nhận được quà từ chị gái

Michael – đang là y tá phải trực bệnh viện ca đêm Giáng Sinh, quà của ông bà, chú dì Michael từ xa gửi về, với hai mục đích: mừng giáng sinh và hôn phối của Michael và Linh Anh. Chúng tôi trở thành vợ chồng nhanh chóng đến nỗi ai cũng kinh ngạc nhưng họ đều vui mừng, hạnh phúc vì trong gia đình truyền thống kiểu Đức lại xuất hiện một cô dâu châu Á. Cầm trên tay những tấm thiệp được trang trí tỉ mỉ và những lời chúc quá ngọt ngào, tôi đã không kiềm được xúc động vì tất cả đang chào đón tôi nồng nhiệt dù chưa được tham dự lễ cưới chính thức với xe hoa, thánh đường hôn lễ.

Họ cảm ơn vì tôi đã vượt một chặng đường xa xôi để về làm dâu nhà Müller. Quà của bố mẹ chồng ngoài khoản tiền mặt được gói cẩn thận trong phong bì còn có bộ chén bát đĩa hoa văn trạm trổ rất tinh tế. Mẹ Susane nói: “Chúng ta biết con đang và sẽ nhớ quê nhà rất nhiều. Ngày xưa ở tuổi đôi mươi, ta cũng từ một thành phố khác đến nơi đây lập nghiệp, trên cùng một lãnh thổ mà còn thấy khó khăn hướng hồ gì là con – một cô gái đến từ một nền văn hóa khác”.

Đêm ấy là lần đầu tiên tôi chụp ảnh chung cùng Michael kể từ lúc sang Đức và đưa lên mạng xã hội với dòng chữ “Anh và bố mẹ cho em cảm giác ấm áp của một gia đình”, trước đó tôi ngại làm việc này vì sợ tổn thương Võ. Nghe thật phi lí nhưng quả thật tôi đã đắn vật rất nhiều về điều đó. Tôi xuất ngoại như một kẻ trốn chạy hèn nhát, ngay cả gặp anh một lần để nói lời từ biệt cũng không dám. Tôi ra đi khi lòng còn ngổn ngang và đoán chắc Võ đã rất đau khổ khi nhận tin này. Mục đích của việc đăng ảnh là để đối diện với sự thật và ngầm thông báo với anh rằng: Đã đến lúc Lê Triều Võ phải quên Linh Anh này đi và tìm hạnh phúc mới. Tuy lòng rất đau nhưng tôi biết đó là biện pháp hiệu quả nhất dù rất tàn nhẫn để chấm dứt sự tư tưởng trong lòng cho cả tôi và đối phương. Cả gia đình chồng tin yêu một cô dâu Á như vậy,

thật là oan nghiệt nếu tiếp tục làm tổn thương chồng mình trong khi anh vô tư không hề biết điều đó.

Tập trung tâm trí vào viết *Sóng Thần*, tôi làm việc say sưa, cuồng nhiệt nhất có thể, không để thời gian chết chiếm lấy tâm thức bởi lẽ khi đầu óc đủ bận rộn, tôi sẽ không có thời gian nghĩ về vấn đề khác. Những lúc bí ý tưởng, tôi lại đọc thêm sách. Nếu như *Biểu tượng thất truyền* của Dan Brown phơi bày sự độc ác xấu xa trong tâm địa con người thì *Những cây cầu ở quận Madison* khiến tôi khắc khoải nhất vì thấy mình trong đó... dằn vặt, day dứt không khác gì nữ chính Francesca. Chỉ có điều câu chuyện của tôi không giống họ; Michael không thô lỗ, lạnh nhạt như anh chồng của Francesca, Vỹ thì nồng nàn, yêu chiều nhưng không đủ vị tha như nhiếp ảnh gia Robert. Và có một điều chắc chắn rằng: Francesca phải chấp nhận sống phần còn lại của cuộc đời mình trong sự ngoại tình tư tưởng với tình yêu ấy – thứ tình yêu mà bà bị cuốn vào chỉ trong bốn ngày ngắn ngủi. Linh Anh xứng đáng có được hạnh phúc thực sự, bất hạnh chỉ là thứ tạm thời, là thử thách đang bủa vây trái tim và lí trí hèn yếu này. Tôi còn quá trẻ, cô gái 25 tuổi không thể chôn vùi cuộc đời mình như vậy. Tôi phải đổi mặt để đổi thay.

“Anh có tin này cho em đây”, Michael khuấy động bầu không khí trầm lắng giữa chúng tôi. Những ngày này chúng tôi như sống ở hai thế giới khác, tôi vực đầu vào văn chương còn anh ấy lo công việc ở văn phòng. Tuyệt vẫn rơi trắng xóa Hamburg.

“Nếu là dự báo thời tiết thì em biết rồi, anh không cần thông báo. Tình hình này chắc mặt trời còn du lịch ở phương xa”.

“Đừng bi quan thế, anh sẽ mang mặt trời khác đến cho em. Anh đang tìm các sự kiện nổi bật trong tháng thì bắt gặp thông báo TẾT do cộng đồng người

Việt lớn nhất tại thành phố Hamburg tổ chức. Chúng ta đến đó nhé. Chắc sẽ vui lắm”.

Michael chỉ tay vào màn hình vi tính, có một thông báo thật to hiện lên từ một website mà tôi không nhớ nổi tên.

“TẾT YÊU THƯƠNG – THÁM TÌNH DÂN TỘC” do An Nam Hội – Cộng đồng Việt Nam tại thành phố Hamburg và vùng phụ cận tổ chức.

Chương trình âm thực, văn nghệ đặc sắc và nhiều hoạt động vui chơi, trải nghiệm văn hóa đậm đà bản sắc.

Đăng kí gian hàng bán sản phẩm phù hợp mùa Tết với ông Văn Ngữ, số điện thoại.....0176.....”

Ánh mắt tôi trôi tuột và nằm trọn ở dòng chữ cuối cùng, tôi hớn hờ nói với Michael. “Em muốn gọi điện cho ông Văn Ngữ để đăng kí bán sách. Anh thấy thế nào?”.

“Một ý tưởng hay. Đó cũng là cách em giới thiệu tác phẩm của mình đến cộng đồng Việt Nam tại Đức. Anh sẽ giúp em, với vẻ điển trai, sáng sủa thế này, anh mà đứng quầy tiếp thị, chắc chắn sẽ đắt khách”, Michael bông đùa, anh luôn tận dụng sự hóm hỉnh của mình để làm tôi vui. Vậy là chúng tôi lên kế hoạch tiếp thị sách, 600 cuốn sách từ Việt Nam sang cập cảng Hamburg chứa trong nhà kho căn hộ, trên xe ô tô Michael đã chất sẵn hai thùng, toàn bộ sách được đính lại giá cho phù hợp với đơn vị tiền tệ tại Đức là đồng Euro, anh chỉ cho tôi cách lên website để tự thiết kế và đặt in Namecard theo mẫu sẵn có. Ở đây mọi thứ đều sử dụng công nghệ số hóa hiện đại, những website bán hàng được xây dựng hoàn chỉnh, chuyên nghiệp từ khâu lựa chọn sản phẩm đến đặt hàng. Thương mại điện tử và Logistics phát triển cực thịnh, quả không hổ danh là thương cảng lớn nhất nhì châu Âu.

Tôi cảm thấy rất hài lòng vì sự chuẩn bị tươm tất của mình, mục tiêu là sẽ bán hết ít nhất phân nửa trong 600 cuốn sách được chuyển về Hamburg tại sự kiện TẾT VIỆT năm nay.

Chúng tôi đến sớm để chuẩn bị quầy tại sảnh phụ, tôi hơi thất vọng vì vị trí của mình không nằm tại sảnh ra vào. Sảnh chính lại là nơi trưng dụng đồ ăn, thức uống, người qua kẻ lại đông đúc. Chúng tôi là gian duy nhất bày bán sách tại sảnh phụ. Các quầy khác bán CD nhạc hải ngoại, đồ thủ công như hoa vải, giấy hoặc đồ chơi cho trẻ em như bóng bay, vẽ mặt nạ. Người đến mỗi lúc một đông, ai cũng váy áo xúng xính. Những người phụ nữ mặc áo dài thướt tha. Chúng tôi liên tục đảo mắt vào nhau. Tôi tò mò nhìn những hoa văn trên phục trang của họ vì chúng giúp chúng ta đoán biết tính cách của một con người, có thể cả tâm hồn người ấy. Thế nhưng tất cả bọn họ chỉ lướt qua quầy của tôi mà chẳng buồn dừng lại vài giây. Có chằng họ liếc nhìn bộ áo dài tôi đang mặc trên người và người đàn ông Đức lịch lãm đang đứng bên cạnh, họ bỏ đi và tập trung hết về sảnh chính để ăn uống và trò chuyện rôm rả. Tiếng cười nói vọng khắp khu vực lễ hội. Hai tiếng đồng hồ trôi qua mà tôi chỉ bán được một cuốn duy nhất cho một anh chàng nhiếp ảnh. Anh ta người Bình Định, tức là hàng xóm quê nhà tôi, vậy nên chúng tôi trò chuyện thăm hỏi rất lâu. Anh ấy rất thân thiện và ngỏ lời sẽ đưa tôi dạo quanh cho biết các góc ngách của thành phố này. Là người đam mê chụp ảnh, anh không lạ gì các cung đường đẹp nhất tại Hamburg. Tôi rất vui vì gặp được người bạn có thể chuyện trò thân mật như vậy nhưng Michael có vẻ không hào hứng lắm. Tôi đoán là anh ghen với anh chàng lãng tử kia, trong khi chúng tôi là kẻ mới đến thì anh chàng lại quá sành sỏi thành phố này. Tôi khoe những đồng Euro đầu tiên mà mình kiếm được nhưng chồng chẳng vui, chỉ cười trừ. “Đúng là đàn ông, hẹp hòi cũng là bản năng đấy”, tôi nghĩ thầm.

Thêm một giờ đồng hồ trôi qua mà vẫn không bán thêm được cuốn nào, mọi người đổ xô vào hội trường chính xem biểu diễn văn nghệ, sánh phụ vắng tanh, sánh chính thì lác đác người.

“Chúng ta ra sánh chính ăn chút gì đi. Cứ để quây đây, chẳng ai đến giờ này đâu”, Michael đề nghị và tôi gật đầu ngay.

Nhìn một lượt quanh sánh chính, tôi hiểu ngay lý do tại sao sách của mình lại ế ẩm vậy trong khi ở Việt Nam nhiều bạn đọc, cả thầy của tôi đánh giá cao.

Âm thực Việt là thứ hàng nghìn, hàng triệu Kiều bào hải ngoại nhớ thương, chỉ khi tham dự hội họp event lớn thế này họ mới có cơ hội tụ tập ăn uống, trò chuyện, bông đùa. Ở đất nước công nghiệp hóa hiện đại như Cộng hòa liên bang Đức, người ta dễ dàng tìm được những đồ ăn nhanh ở khắp mọi ngã đường, đồ đóng hộp đủ các chủng loại được trưng bày bắt mắt trong các siêu thị. Chỉ mất hai đến ba phút hâm nóng thức ăn trong lò vi sóng đã có một bữa ngon lành. Ai cũng bận bịu, tất bật với công việc, chuẩn bị một bữa ăn đàng hoàng, đầy đủ các món tươi ngon không phải là điều dễ dàng, sự thịnh soạn công phu tỉ mỉ một bàn đầy ắp thức ăn có chăng chỉ tồn tại trong những cộng đồng châu Á, đặc biệt là người Việt. Bản thân tôi không tôn sùng chủ nghĩa ăn uống mà phải nuốt nước bọt ừng ực trước hàng loạt hàng ăn hội tụ đủ ba miền Bắc Trung Nam.

“Michael, em sẽ mua hết số đồ ăn tại đây. Món nào cũng ngon cả”, tôi hào hứng, mắt tròn mắt dẹt, khuôn miệng mím chặt không dám mở toang ra, sợ mọi người nhìn vào lại đánh giá tác giả sách tham ăn.

“Em tham quá, ăn không hết đâu”.

“Ăn không hết thì mang về”, nói đoạn tôi sà thẳng vào các quầy phở, bún ốc, xôi lạc, chả giò, miến xào cua bể đặc trưng của miền Bắc và đặt mỗi thứ hai phần, sau đó lại lặn sang quầy của miền Trung với bánh bèo, xèo, bún bò Huế, bún cá, bánh tráng cuộn tôm thịt, chưa hết tôi lại lượn lờ hết quầy chè bưởi, bánh lọt, kem Plan đặc trưng Nam Bộ và mua sạch. Cả thầy hết khoảng 120 Euro (tương đương 3 triệu tiền Việt).

Michael nhìn tôi chẳng nói nên lời, anh biết không cảm nổi vợ mình trong tình huống này. Ăn uống, đặc biệt là ẩm thực đường phố là thứ gắn liền với người Việt. Tôi ở đây mới hai tháng mà luôn nhớ về những ngày ở Sài Gòn với những buổi hẹn hò, tung tăng bè bạn là vậy. Chúng tôi đã quen với nếp sống tị tập cộng đồng, ồn ào nhưng vui vẻ, cười đùa sớm tối.

Tôi lôi anh chồng ra một góc bàn để chén lần lượt từng thứ một. Sảnh chính vẫn lưa thưa người, tôi nghe tiếng nhạc rộn rã, tiếng hát thánh thót phát ra từ hội trường nhưng không rõ lời, không biết họ đang hát hò gì. “Mặc kệ, ăn đã, có thực mới vực được đạo”, tôi tự nhủ.

Chúng tôi trở về quầy sách sau khi đánh chén khoảng một phần ba số thức ăn đã mua. Một người phụ nữ tất tả tiến về nơi chúng tôi đang đứng, tôi nhận ngay ra chị là người bán các loại chè ngoài sảnh chính. Với chất giọng miền Nam rõ rệt, chị đi thẳng vào vấn đề, khiến tôi có phần bối rối. “Em đứng bán sách thế này không ăn thua; ở đây người ta đa phần là dân làm quán, văn hóa phẩm như của em là thứ xa xỉ. Họ thà mua một tô phở hay ly chè ăn cho căng bụng chứ không mua sách của em đâu. Dù sao chị cũng ủng hộ em gái một cuốn nhé”.

“À, vậy hả chị?”, tôi đáp lời với giọng tiu nghỉu như con mèo vừa vồ hụt con chuột múp. Tôi vẫn đinh ninh đến nơi này sẽ giới thiệu được sách của

mình đến cộng đồng người Việt tại đây. Dù gì tôi cũng rất vui sướng vì đã có vị khách thứ hai nên hớn hờ kị tặng và trao cho chị ấy.

“Cầm một chồng khoảng chục cuốn, đi theo chị”, người đàn bà ngoài bốn mươi thúc giục, không hiểu sao tôi có linh cảm chị là người tốt nên ôm vội một chồng sách đi theo, không kịp giải thích với Michael, chỉ dặn chớp nhoáng “Anh đứng đó, chờ em về ngay thôi”.

Chị dẫn tôi trở lại sảnh chính, khách đã phủ kín khu ẩm thực vì văn nghệ giải lao giữa chừng. Chị lôi tôi tiến thẳng về hướng một dãy bàn dài khoảng trên chục người ngồi và nhanh nhẩu nói “Cô dì chú bác ơi, cô bé này là tác giả sách vừa đến Hamburg. Mọi người mua ủng hộ tài năng trẻ nhé”, vừa nói chị vừa lấy sách đưa cho đám người ấy xem. Họ nhìn tôi một lượt như kiểu phút ngỡ nhìn nhau không nói nên câu. Nhìn tôi nom thật buồn cười, bẽn lẽn như cô gái mới lớn. Từ trước giờ tôi chưa bao giờ rơi vào tình huống này, đúng là thế gian có lắm điều con người ta không bao giờ biết được. Tôi hồi hộp nín thở chờ phản ứng của đám đông. Bỗng có một chị tầm ba mươi, giọng Bắc lai lên tiếng:

“Sách này về chủ đề gì vậy em?”.

“Dạ, đó là tiểu thuyết đầu tay của em, nói về một tình yêu không biên giới ạ”.

“Ok. Chắc không có thời gian đọc nhưng thôi ủng hộ em gái, chị lấy năm cuốn”.

Tôi sốc đến nỗi lời cảm ơn thốt ra không được rành mạch, đám đông bắt đầu hòa nhau làm theo, kiểu phản ứng domino – quân cờ ngã rạp, mỗi người mua ít nhất một – hai cuốn và tôi phải trở lại quầy hai – ba lần để đưa thêm sách vào sảnh chính.

Người phụ nữ quỳ chèo khi thấy tôi đã bắt đầu biết cách bán sản phẩm của mình đã rút lui về vị trí bán hàng của chị, để tôi tự “tiếp thị” sách một mình. Tôi hơi lo sợ khi không có chị bên cạnh nhưng chị cầm chắc lấy tay tôi động viên “Không sao đâu em. Cố lên. Chị sống ở đây trên hai mươi năm rồi, mọi người tốt bụng lắm, em cứ làm như chị đã hướng dẫn, họ sẽ ủng hộ em thôi”.

Tôi trả lại số tiền mà chị đã mua cuốn sách ấy, coi như tặng chị, cảm ơn đã giúp tôi rất nhiều nhưng người phụ nữ ấy lắc đầu từ chối: “Cùng là đồng hương, giúp đỡ nhau là việc thường tình, em đừng ngại”.

Tôi thực sự ghen ngào trước tấm lòng người bạn mới quen, cuộc sống này cũng thật đáng yêu đấy chứ! Tôi hân hoan trong lòng và tiếp tục ôm chầm sách đến đám đông tiếp theo. Một người đàn ông mặc vest đen, mang giày Tây sáng bóng, nom có vẻ là một người giàu có, thành đạt, cầm cuốn sách đọc hết các bình luận ở trang bìa, tiểu sử tác giả, đoạn ông ta lên tiếng:

“Sách này có nội dung gì nói về Cộng Sản không?”

“Dạ...dạ...”, tôi ấp a ấp úng, ngỡ ngàng trước câu hỏi của anh ta nhưng tôi thoát nghĩ mình nên bình tĩnh và chuyên nghiệp hơn.

“Dạ, sách của em là tiểu thuyết lãng mạn, không có nội dung chính trị. Sao anh lại hỏi thế ạ?”, tôi nói sự thật nhưng chỉ là 90% thật sự, trong sách của mình có đoạn dài tôi đã ca ngợi người ông quá cố- chỗ dựa tinh thần bấy lâu nay của tôi. Ông là lính cụ hồ, là Đảng Viên Đảng Cộng Sản. Ba tôi cũng vậy, là lính kì cựu trên chiến trường Campuchia, là Đảng Viên. Ba của mẹ tôi- ông ngoại cũng từng xông pha trên khắp các mặt trận và đầy huy chương trên ngực áo.

“Đúng là em mới đến nên còn ngây thơ lắm. Mà thôi, tôi mua ủng hộ em ba cuốn”, ánh mắt sắc lẹm của người đàn ông và linh cảm khiến lòng tôi rối bời,

đánh mắt thật nhanh, phóng tầm mắt ra xa bao quát khắp hội trường, tôi muốn ngắt đi khi nhìn thấy dòng chữ “tị nạn cộng sản”, “Thuyền nhân hội”...các kiểu, thực tình từ lúc vào đây tôi không chú ý đến các khẩu hiệu và dòng chữ đó. Mơ hồ nhận ra mình đang ở chốn nào, tôi vội vã ôm sách lao thẳng về phía hội trường văn nghệ, tay tôi rã ra, chồng sách rớt lã tã xuống sàn khi thấy trên sân khấu người ta cầm cờ ba sọc tung bay, nhảy nhót, hát hò gì đấy mà tai tôi chỉ nghe được những lời cay nghiệt “dân tộc ta, ba mươi tháng tư- mất nước nhà”, “ngày nào còn cộng sản ngày đó phải ly hương”.

Anh chàng người Bình Định chạy đến giúp tôi nhặt sách lên, thấy sự hốt hoảng trong đôi mắt còn lấp lánh cách đây không lâu, anh trấn an : “Đừng sợ hãi, không ai hại em đâu nhưng hãy suy nghĩ cẩn trọng về vấn đề này. Em là tác giả sách, là người của công chúng. Cẩn thận kéo ngòi bút của mình trở thành công cụ của kẻ khác”

“Anh cũng như em đứng không? Không quan tâm đến đảng phái chính trị phải không? Tại sao lại đến đây?”

“Anh chỉ ghé chơi, một người bình thường có thể đến ăn uống hội họp, tán gẫu nhưng em thì khác... tâm hồn nhạy cảm của một nhà văn không cho phép em làm điều đó, đúng không?”, nói đoạn anh ta bỏ đi.

Tôi tức tốc chạy thật nhanh về quầy của mình “Michael, chúng ta phải dọn đồng này ngay, về thôi anh ạ. Đừng hỏi, em sẽ giải thích sau!”, vừa giục anh chồng, tôi vừa thu xếp tất cả đồ đạc, cho vào vali và cả hai đi thật nhanh về tầng hầm gửi xe. Một lần nữa, tôi lại vào vai kẻ chạy trốn – một kẻ bất đắc dĩ phải lìa xa những người bạn đồng hương mới quen biết. Họ là số đông, tôi là thiểu số, tôi không thể đối mặt nổi chuyện này. Tiếng bước chân dồn dập của hai vợ chồng hòa cùng tiếng nhịp tim đang đập loạn xạ trong tôi, thanh âm ấy dội lại chua chát, mồn một từ những bức tường lạnh toát trong gara tầng hầm.

Người tôi co rúm lại như miếng bột biển khô nước, cảm thấy trơ trọi vì vừa mất đi một thứ gì đó rất quan trọng trong cuộc sống ngọt ngào này. Nói cách khác, tôi chính thức trở thành con hủi của cộng đồng từ ngày hôm nay.

Xe ô tô vừa ra khỏi khu vực hội trường lễ, tôi thở dài và ngả người vào thành ghế như một kẻ thất bại thảm hại.

“Kê anh nghe, chuyện gì vậy? Em làm anh phát sốt vì lo đấy”, Michael thì thầm với giọng điệu thất thểu, đúng là anh thật vô phước khi vợ phải một cô vợ rắc rối như mình. Tôi thâm nghĩ và bắt đầu kể hết mọi việc mình nghe và thấy tận mắt cho Michael, anh giữ im lặng một khoảng rất lâu rồi mới lên tiếng: “Xin lỗi vì đã đưa em đến đây. Anh không biết rằng có một tổ chức như vậy tại thành phố này. Cũng phải thôi, đây là Tây Đức – vùng chiếm đóng của các quốc gia khối tư bản trước khi bức tường Berlin sụp đổ. Nhưng em có thể lờ việc đó đi, chỉ tham gia vui chơi thôi”.

“Không được. Làm vậy khác nào em phản bội cha ông, phủ nhận nguồn gốc của mình. Họ có tội tình gì, đều là những người tốt cả”.

“Vậy em tính sao?”.

“Chẳng tính sao cả! Từ hôm nay em không nên quay lại đó nữa. Thế thôi!”.

Tôi gục đầu vào đôi tay lạnh toát, xe vẫn lăn bánh, tuyết vẫn không ngừng rơi và tâm hồn tôi như trôi lạc vào cõi mộng.

*

Lại một bữa sáng âm đạm, trời vẫn lạnh teo như tâm trạng tôi vậy. Michael chuẩn bị bữa sáng với Müsli trộn sữa chua, trứng ốp-lết bánh mì kinh điển cùng với Smoothie các loại hoa quả.

“Em vẫn buồn chuyện hôm qua à? Anh nghĩ em nên quên nó đi và bắt đầu tìm hướng đi mới cho mình”, Michael đọc thoại vì tôi chẳng buồn nói chuyện

với anh.

“Anh biết em thích viết lách nhưng nói thật ở đây không có đất diễn cho em đâu. Rồi em sẽ tính toán sống sao với nghề này chứ? Việt Nam em còn có độc giả, ở đây thì coi như không”. Tôi vẫn lặng thinh để anh ta nói, nói mệt sẽ tự động dừng. Cơ bản tôi quá chán cuộc sống như thế này. Tôi xúc từng miếng Müsli với sự uể oải, như kiểu gặm nhấm thời gian trôi thật chậm.

“Anh đã tìm mọi cách giúp em vượt qua những ngày tháng này nhưng quá thật về lâu dài em phải có một công việc đàng hoàng, tạo ra thu nhập chứ không thể cứ mãi mơ mộng vào mơ văn chương hão huyền được”, anh ta thuyết giáo và tôi rất muốn khóc nhưng hết nước mắt rồi, cố nặn thêm cũng không ra được giọt nào nên cứ lặng thinh, nuốt tâm trạng vào trong.

“Em có biết anh từng là tay chơi ghi-ta cừ khôi trong ban nhạc Typhoon khá nổi tiếng vùng Bắc Đức không? Sau gần mười năm gầy dựng tên tuổi, hai giọng ca chính người lập gia đình, sinh con, người chuyển sang New Zealand sống cùng gia đình, tay trống thì bỏ nhóm đi học kỹ sư cơ khí để kiếm nhiều tiền hơn, một mình anh bơ vơ nhìn nhóm tan rã trong sự hụt hẫng nhưng biết làm sao được, xướng ca vô loài, con người ta phải sống thực tế, phải mưu sinh trước đã. Chính vì lẽ đó, anh – trưởng nhóm phải từ bỏ ước vọng đưa Typhoon trở thành ban nhạc nổi tiếng khắp nước Đức và cả châu Âu.

Xin lỗi, anh chưa phải là một doanh nhân giàu có để hỗ trợ vợ hoàn thành giấc mơ của cuộc đời mình. Hamburg quá đắt đỏ, anh hy vọng chúng ta có tài chính vững vàng để còn nghĩ về chuyện con cái”.

“Em hơi mệt, em về phòng đây. Em cần chút tĩnh lặng để suy nghĩ”, mặt tôi ráo hoảnh. Chắc không thấy tôi khóc lóc như mọi khi nên Michael đã an tâm về điều mình chia sẻ.

“Ok, em cứ bình tâm suy nghĩ, anh ghé sang văn phòng một lúc rồi về ngay. Anh sẽ ghé siêu thị châu Á. Em cần gì không?”.

Tôi lắc đầu và biến mất sau cánh cửa phòng ngủ trắng toát. Nằm sõng soài úp mặt vào gối, tôi có cảm giác mình đang mắc bệnh, cả về thể chất và tâm trí. Đầu nóng ran, tay chân lạnh, cơ thể đau nhức như vừa bị ai đó nện cho một trận. Tôi lại cố gắng mừng tượng về ông để cảm thấy dễ chịu hơn nhưng lần này ông không xuất hiện, không có bất cứ thanh âm nào vọng lại từ tâm thức. “Đừng làm vậy, ông mà cũng bỏ con một mình thì con không vượt qua nổi đâu”. Trước mắt tôi một bầu trời đen thăm thẳm, lăm lăm những vì sao bé tí như những con kiến đeo đèn led, sâu trong vũ trụ tâm hồn hai vật thể lò mò đi dần về phía tôi, chúng hiện ra rõ dần, rõ dần từng chút, từng chút một dưới hình hài hai con thiên nga: bên trái là thiên nga trắng, phải là thiên nga đen. Chúng đối mặt nhau, thoát nhìn cứ ngỡ như chuẩn bị biểu diễn vở *Hồ Thiên Nga* của Tchaikovsky. Không phải vậy! Chúng đang trò chuyện, bàn luận, trông vẻ mặt rất nghiêm túc, âm thanh vang vọng ấy bắt đầu rõ dần, rõ dần từng chữ, từng chữ một đến nỗi tôi có cảm giác mình đang ngồi trên sân khấu kịch thật sự. Khung cảnh thật huyền hoặc, như một giấc mộng.

Thiên nga trắng: Tại sao cậu lại ở đây?

Thiên nga đen (đôi mắt lung liêng, bí ẩn): Cậu không biết thật à? Tôi chỉ xuất hiện khi tâm hồn thân chủ của chúng ta tâm tối nhất.

Thiên nga trắng: Rồi cuộc cậu muốn gì?

Thiên nga đen: Tôi cực ghét mẹ mẹ của Linh Anh. Bà ta có quyền gì mà can thiệp vào chuyện tình cảm của con gái chứ. Câu nói của bà “muốn làm gì thì làm, thích thì cứ theo con đường của những ông bà doanh nhân cao siêu gì đấy đi, nhưng nếu không hạnh phúc thì đừng về đây báo họa” như lưỡi dao cứa đứt trái tim yếu đuối con gái mẹ.

Thiên nga trắng: Cậu không hiểu tâm lòng người làm mẹ à? Tất cả chỉ vì mong con hạnh phúc thôi, bà rất sáng suốt khi nhìn ra Vỹ và Linh Anh không thể thuộc về nhau.

Thiên nga đen (hăng giọng): Đàn bà chung quy đều cảm tính như nhau. Nhã Kỳ là đứa con gái trơ trẽn nhất tôi từng thấy, cô ta nên biến mất khỏi trần đời này đi. Sự có mặt của cô ta là nguyên nhân gây ra nổi thống khổ này.

Thiên nga trắng (giọng đanh thép): Ăn nói hàm hồ. Nhã Kỳ chẳng có tội lỗi gì cả. Cô ấy cũng là nạn nhân mà, cũng chịu đau đớn khi phải làm hình bóng của người khác còn gì!

Thiên nga đen: Nếu không phải cô ta thì là anh ta – Lê Triều Vỹ, kẻ phải xuống địa ngục nghìn lần mới hết tội.

Thiên nga trắng (hạ giọng): Tình yêu không có tội. Tại sao một kẻ yêu thương say đắm lại phải tội?

Thiên nga đen (ánh mắt sắc lẹm): Hấn quá mưu mô. Âm điệu bài hát Tình nhớ mà hấn ta hay ngân nga “Một người về đỉnh cao, một người về vực sâu. Để cuộc tình chìm mau. Như bóng chim cuối đèo” khiến tôi kinh tởm. Anh ta không phải ở đỉnh cao sao? Vẫn vui vẻ bạn bè, tiệc tùng doanh nhân. Hấn đâu có yêu thân chủ như vẫn bô bô cửa miệng.

Thiên nga trắng (giọng ôn hòa): Người đàn ông yêu thật sẽ trở nên ích kỷ – Anh ta là người đến sau, vậy nên phải nỗ lực gấp trăm ngàn lần để có được cô ấy.

Thiên nga đen: Thôi biện minh cho hấn ta đi, loài thiên nga trắng các cậu tôn sùng lòng vị tha, sự chân thành. Hấn lại là kẻ thời cơ ngó ngán nhất tôi từng biết.

Thiên nga trắng: Ý cậu là sao? Tôi không hiểu.

Thiên nga đen (cười nhếch mép): Hẳn gửi cho Linh Anh đường Link bộ phim Pocahontas, nhìn thì có vẻ tử tế nhưng ẩn sau đó là cả một sự toan tính!

Thiên nga trắng: Michael chẳng phải thi thoảng vẫn gọi cô ấy là Pocahontas sao?

Thiên nga đen (giọng mỉa mai): Cậu thật ngây thơ đến vô vị. Michael gọi vợ như vậy là cách thể hiện tình yêu và sự ngưỡng mộ, còn Võ chỉ muốn cô ấy ngộ ra rằng: dù cô gái da đỏ ấy có yêu anh chàng thám hiểm người Anh John Smith đến quên cả bản thân mình thì cuối cùng vẫn phải để anh ta trở về với thế giới vốn dĩ thuộc về người da trắng. Pocahontas rồi vẫn phải ngậm ngùi chia tay để trở về nơi thuộc về mình. Không phải bộ phim nói vậy sao?

Thiên nga trắng (giọng bức tức): Đầu óc cậu quá tầm tối nên thành định kiến. Tại sao không nghĩ đơn giản hơn, để mở lòng lượng thứ.

Thiên nga đen: Nghĩ đơn giản rồi có thay đổi được cục diện không? Nếu Võ đáng được lượng thứ thì kẻ đáng trách nhất chính là Michael.

Thiên nga trắng (gạt tay): Vô lý! Tôi không thể nói chuyện thêm với cậu.

Thiên nga đen: Tùy thôi. Nhưng cậu nghĩ xem nếu Michael không quá sòng phẳng, không quá lí tính, mềm mỏng hơn, chiều chuộng hơn kiểu đàn ông châu Á thì đời nào Võ có cơ hội đặt chân vào cuộc tình này.

Thiên nga trắng (tò mò): Cậu vòng vo quá, nói rõ hơn đi!

Thiên nga đen: Tôi chưa thấy ai hò hẹn với bạn gái đi nước ngoài du lịch mà mạnh ai người ấy đặt vé máy bay. Hóa đơn thì đa phần chia đôi

rành mạch. Lúc còn ở Việt Nam, Linh Anh chuyển nhà mất một gói tiền, kể với anh ta, anh ta chỉ nghe mà chẳng hỏi ra đồng nào hỗ trợ. Cô ấy dùng tiền quà cưới sắm cho mình chiếc túi xinh thì bị phàn nàn “hoang phí”. Cuộc sống của họ giống bạn bè hơn là một cặp vợ chồng mới cưới. Nhìn em gái của Linh Anh đi, một kẻ lấy chồng Á thì được cưng như trứng, hứng như hoa, còn cô mang tiếng đi Âu mà gánh nặng tiền bạc lúc nào cũng vây bám.

Thiên nga trắng: Cậu lại quá nông cạn, bản tính tự lập của người Âu là thứ ăn sâu vào máu từ lúc sinh ra. Họ đa phần chẳng muốn lợi dụng ai và rất ghét ai có ý dựa dẫm vào mình. Michael rất thông minh, anh ấy cơ bản được rèn giữa trong một xã hội vận hành khác hẳn người Á. So sánh như vậy là phiến diện và khập khiễng!

Thiên nga trắng vươn dài cổ về phía thiên nga đen. Con đen lùi lại, ánh mắt có vẻ nhượng bộ hơn chứ không hung tợn như ban đầu.

Thiên nga trắng: Cậu đi khỏi đây ngay. Hãy để bầu trời này lặng lẽ và thanh bình.

Thiên nga đen lúc này mắt đỏ ngầu, khuôn mặt lại trở nên giận dữ, ánh mắt sắc lẹm như lưỡi dao. Nó quay lại áp đảo con trắng: Cái đồ giả vờ thanh cao, chết con mẹ nó đi. Cậu tưởng tôi tin cậu à, lời cậu nói không phải là điều cậu muốn, cậu có hạnh phúc với lẽ sống đó không? Không hề! Cậu vẫn bị vùi dập, vẫn triền miên bất hạnh, vẫn đục ngầu về lí trí.

Thiên nga đen tiếp tục tiến sát về phía con trắng, hai khuôn miệng chúng chạm vào nhau tạo thành hình trái tim khuyết vì trên nền trời đen, con trắng vẫn nổi bật và bắt mắt.

Thiên nga đen: Mà nhìn chúng ta đi, hai thể của tâm hồn nhưng người ta nhìn vào chỉ thấy mỗi mày, yêu thích, ca ngợi mày còn tao cũng là một

nửa điên loạn của thế gian này đầy nhưng họ cố tình lãng quên. Thật ra, trong tất cả đều có cả hai ta. Nhưng tao nói thật, mày hiện không có đất ở chốn này. Cút đi cho khuất mắt. Thân chủ của chúng ta không muốn nhìn thấy cái ngữ trắng toát như mày đâu. Đồ con lừa!

Thiên nga đen dang đôi cánh đen sải rộng, dùng hết sức mạnh kinh hoàng của nó tát thẳng mặt con trắng, thiên nga trắng gắng gượng đáp trả nhưng không được, sự yếu đuối, mặt nhược chính là điểm yếu của nó. Nó bị con đen liên tục quật vào người, ngã sõng soài, ánh mắt trở nên trắng dã, vô hồn. Con đen được nước đưa đôi chân trần khăng khiu ghì cổ con trắng, bóp thật chặt, con trắng thoi thóp, ánh mắt cầu cứu nhưng muộn rồi, vũ trụ nuốt chửng nó vào lỗ đen huyền bí – nơi sức mạnh của sự tối tăm ngự trị, nó hoàn toàn biến mất trong cõi hư vô.

Thiên nga đen hân hoan trong chiến thắng, chỉ có nó nhảy một điệu thật hoang dại, lả lơi, đầy nhục dục nhưng quyến rũ khôn lường. Ánh mắt tôi vẫn dán chặt vào khoảng không ấy. Cả vũ trụ tâm hồn này như thu lại và đọng vào một điểm nơi kẻ chiến thắng đang tọa lạc. Nó tiến dần về phía tôi: “Linh Anh, cậu phải nghe tớ. Cuộc sống này quá nặng nề, cậu phải tự giải thoát cho chính mình”.

“Cậu nói đi, tôi phải làm thế nào?”, tôi gục đầu trước mặt nó, hoàn toàn tin tưởng vào kẻ chiến thắng.

“Giết Michael để về với Võ hoặc giết chết Võ để toàn tâm toàn ý với Michael”.

“Tôi không làm được. Nếu làm được tôi đã không phải thế này”.

“Nếu không tự mình làm được thì hãy dùng bàn tay kẻ khác”, đôi cánh đen bóng huyền ảo của nó chạm vào vai tôi, xoa dịu, ngọt nhẹ.

“Ý cậu là sao?”.

“Thời đại này thầy phù thủy nhiều vô kể. Chỉ cần một lá bùa, tất cả kẻ thù của cô đều tan vào hư vô”.

“Tôi... tôi... không thể đâu. Điều này quá tàn nhẫn. Tôi chưa hại ai bao giờ”.

“Haiya... Đấy mới chính là điểm yếu của cậu”.

“Hãy cho tôi lời khuyên khác, tôi sẽ nghe theo cậu, miễn là đừng làm hại bất cứ ai xung quanh tôi”.

“Đi theo tôi”, thiên nga đen đi về phía cánh cửa trắng, như bị thôi miên, tôi đi theo nó, chậm chậm, từng bước từng bước một, sau cánh cửa rõ ràng là nhà bếp của mình. Tôi ngạc nhiên hỏi:

“Thiên nga đen, sao tôi lại ở đây?”.

“Cậu nhìn đi, ở đây có một thứ giúp cậu giải thoát nhanh nhất đấy”.

Nhìn trên bàn cạnh vòi nước, tôi thấy con dao tĩa hoa quả sắc nhọn. “Ý cậu là tôi... tôi phải... phải... chính mình sao?”.

“Đúng vậy, nhanh thôi, không đau đớn, nhẹ như lông hồng. Không ai có thể khiến cậu dằn vặt, tổn thương thêm nữa”.

Lời nói của thiên nga đen thật quyến rũ, đúng là lúc này tôi không còn sợ cái điều kinh khủng với mình nữa. Cuộc sống này quá độc ác, kết thúc này sẽ có lợi cho tất cả. Tôi cầm lấy con dao, lẩm bầm “Ông à, con về với ông nhé. Rồi ông sẽ hát cho con nghe mỗi đêm như ngày còn nhỏ, vuốt mái tóc này cho đến khi giấc ngủ của con không còn vương bận trên ai. Con đi đây”.

*

Cộc. Có thứ gì đó tròn tròn mới va vào đầu mình, tôi giật mình mở mắt thật to. Là Michael. Tôi vội nhìn xuống đôi tay phải cầm dao, cổ tay trái lạnh lặn, chỉ có đầu đau nhói.

“Michael, anh làm trò gì vậy? Sao lại táng cái này vào đầu em?”.

“Em mới là người đang làm cái trò gì đấy. Táo nằm trong tủ lạnh mà em cứ mân mê tìm gì ở khu vùi nước thê?”.

“Em đâu có... đâu có... tìm táo”.

“Nhìn đi, tay em đang cầm con dao gọt hoa quả còn gì. Hay là thích cam, xoài, bưởi... táo ở đây rẻ, lại rất tốt cho sức khỏe, ăn nhiều vào nhé”.

“À, ừ... em cũng định cho thứ gì đó vào bụng nhưng chưa biết là cái gì”, tôi chóng chế, toát hết cả mồ hôi hột. Sợ quá, sao lại gặp ảo giác giữa ban ngày thế này. Ôi mẹ ơi, rùng mình quá. Bây giờ mình đã hiểu tại sao mấy con nghiện một khi đã phê thuốc rồi thì bất chấp đúng sai, chẳng còn tỉnh táo để nghĩ ngợi điều gì. Tôi quẳng con dao vào bồn rửa, thảm nghĩ.

“Thiên nga đen, tao mà gặp mày lần nữa thì vặt sạch lông, quay chín. Trẻ, khỏe, sáng dạ như tao mà đi làm cái chuyện ngu xuẩn đó à?”.

“Em lại lầm bầm gì thế?”, Michael choàng tay ngang eo hỏi.

“Không, em nghĩ là mình vừa bị sốt nhẹ, nhưng bây giờ đỡ rồi”, tôi định bụng kể về ảo giác kì lạ ấy cho chồng nghe nhưng khựng lại. “Không được, nếu anh ấy biết chuyện về Vỹ sẽ xua đuổi mình thì sao”.

“Anh vừa ghé siêu thị Á châu và mang về cho em một cuốn tạp chí tên là *Thời báo Việt Đức*, chuyên mục doanh nghiệp quảng cáo có mấy thông báo tuyển dụng có vẻ hợp với em”.

“Lại hội nhóm nữa à? Em chán quá rồi, chỉ muốn yên thân thôi”.

“Em cứ xem qua đi. Chỉ có doanh nghiệp, việc làm... không liên quan gì đến chính trị, đảng phái, tôn giáo”, Michael lấy từ trong túi giấy shopping tờ tạp chí và đặt lên bàn, anh còn cẩn thận đánh dấu sẵn trang có tin tuyển dụng. Thấy anh có thành ý nên tôi uể oải đọc xem cho có lệ. Mẫu thông báo tìm nhân sự ngắn gọn như sau:

Huy Hoàng GmbH – Doanh nghiệp hàng đầu phân phối thực phẩm châu Á miền Bắc CHLB Đức.

Cần tuyển: nhân viên bán hàng qua điện thoại.

Yêu cầu:

- Giỏi tiếng Việt.*
- Thông thạo tiếng Đức giao tiếp.*
- Am hiểu vi tính văn phòng, kinh nghiệm về mảng F&B (Thực phẩm & Đồ uống) là một lợi thế.*

Liên hệ: 0171... gặp Herr Tiến Vũ – Quản lý để biết thêm chi tiết.

“Michael, em sẽ gọi cho người quản lý để hỏi về công việc”, tôi đột nhiên quả quyết vì muốn trở lại làm việc càng sớm càng tốt. Thời gian chết là thứ đang giết dần giết mòn tôi tại đây.

“Em chắc là mình thích công việc này chứ? Anh nghĩ em có năng lực nhiều hơn thế nhưng trong hoàn cảnh này, có lẽ đó là giải pháp tốt nhất cho em”.

Tôi gật gù và nhắc điện bấm số. Có tiếng “Hallo” (Xin chào) từ đầu dây bên kia, tôi thận trọng đáp lại:

“Xin chào. Cho em hỏi có phải là anh Tiến Vũ không ạ?”.

“Đúng rồi, cho hỏi chị là ai vậy ạ?”, giọng người miền Bắc, qua thanh điệu tôi đoán anh quản lý còn rất trẻ.

“Dạ, Em tên Linh Anh, có thấy thông báo tuyển dụng từ Huy Hoàng GmbH trên *Thời Báo Việt Đức*. Không biết vị trí này còn trống không ạ?”.

“Có đây nhưng chị đã từng làm việc ở đâu chưa?

Ý tôi là kinh nghiệm làm việc của chị thế nào?”.

“Dạ, em có khả năng giao tiếp tốt với khách hàng, từng làm mảng Sales – Marketing tại thị trường Việt Nam”.

“Có nghĩa là chị từ Việt Nam sang? Chị sống ở đây bao lâu rồi?”.

“Dạ... hai tháng”, tôi kéo dài chữ “dạ” với giọng điệu e ngại và thấy hối hận vì đã quá thật thà, lẽ ra nên thêm thắt con số lên chút đỉnh.

“Hai tháng à? Căng nhỉ! Công việc này không quá khó nhưng đòi hỏi chị phải có hiểu biết về thị trường và ngành hàng, cả ngôn ngữ để đọc Tên và Mã sản phẩm chuẩn xác. Chị nên đi học thêm Đức ngữ rồi liên hệ lại công ty nếu còn quan tâm nhé”.

“Dạ... dạ... em cảm ơn anh”, giọng tôi tiu nghỉu lụi tắt cùng với tiếng bíp bíp từ đầu dây bên kia.

“Họ nói sao?”, Michael hỏi dồn dập với vẻ sốt ruột.

“Anh ta nói em non kinh nghiệm quá!”

“Cái kiểu gì mà qua điện thoại đã biết được người ta thế nào. Ít nhất phải xem qua CV rồi phỏng vấn tận mặt mới biết được tông ti, gốc tích chứ”, anh chồng tôi tỏ vẻ mặt khó ưa nhưng vẫn không mất chất khô hài. Tôi nghiêng đầu sang trái, đưa đôi tay ra phía trước ra hiệu “Bó tay, biết làm sao được”.

Tôi chợt nhớ chị bán chè vì vẫn luôn ấn tượng sâu sắc với cách chị dạy tôi tiếp thị sách, điều đó có nghĩa rằng: đừng vội bỏ cuộc khi người khác chối từ đến với mình. Nếu họ không chủ động thì mình phải tự ra mặt tiếp cận. Tôi cần một công việc đến phát điên. Một kẻ say mê viết lách nhưng không thể

viết tiếp giấc mơ của đời mình, một đũa cuồng chân không thể ngồi yên một chỗ ngắm bốn bức tường nhà, nấu ăn và chờ chồng đi làm về, hàng ngày lại phải ngửa tay chờ anh ta phát từng đồng chi tiêu. Mới nghĩ đến thôi đã rùng mình, đó không phải là cuộc sống tôi muốn. Nếu không được vận động thì tôi sẽ lâm bệnh mà chết mất.

“Em sẽ chuẩn bị hồ sơ và anh có thể đưa em đến doanh nghiệp đó ngay hôm nay không? Em sẽ gặp anh quản lý và xin việc trực tiếp.”

“Em tự tin chứ?”, Michael dò hỏi với ánh mắt cảm thông mang chút thương hại.

“Cứ thử thôi, em nghĩ họ sẽ không chối từ một nhân viên có thành tâm và muốn được cống hiến”.

“VẬY THÌ ĐƯỢC. Em viết CV xong chúng ta sẽ đi đến đó. Chỉ mất tầm hai mươi lăm phút lái xe thôi”, vừa nói Michael vừa lần dò địa chỉ doanh nghiệp trên Google Map. Tôi tức tốc vào tệp hồ sơ trên máy tính để tìm lại bản CV mới nhất, chỉ cần chỉnh sửa một chút là xong, cơ bản là phải chế biến phần năng lực cho đơn khớp với yêu cầu từ phía công ty ấy đề ra.

Chúng tôi đến nơi lúc hai giờ chiều. Tôi nghĩ giờ này mọi người đã quay trở lại với công việc nên dễ gặp được người cần gặp. Xe đậu thành hàng trước cổng chính công ty, văn phòng nằm kế bên một siêu thị châu Á khá rộng. Lần này tôi không ra khỏi xe vội mà cẩn thận quan sát một lúc thật lâu, đọc thật kỹ từng chữ một các bảng hiệu từ bên ngoài tòa nhà, xem có gì bất ổn không. Logo mới của công ty với hai màu trắng, đỏ, nét nghiêng sắc nhọn như những dãy núi liền kề nhau. Trước cổng khu vực bán lẻ có hai con tỳ hưu đá cỡ lớn. Yên tâm đây là nơi chỉ nói về công việc, tôi mở cửa xe hơi và gật đầu ra hiệu với Michael. Chúng tôi đã thống nhất cả hai cùng vào, bình thường tôi là đưa thích công tư phân minh, công việc là công việc, đời tư là đời tư. Tôi

luôn muốn tự giải quyết việc công một mình không dính dáng đến người thân nhưng lần này tôi rất cần anh bên cạnh, có thể ngầm hiểu là “có chống lưng”. Tôi không có nhiều trải nghiệm ở đất nước này nhưng chồng lại là người địa phương. Người châu Á rất coi trọng gốc gác và lí lịch gia đình, “xin lỗi chồng, em phải tạm lợi dụng hình ảnh của anh cho mục đích riêng”, thầm nghĩ trong bụng, tôi thoáng thấy mình thật tính toán, nhưng biết sao được, đàn ông chẳng phải luôn xuất hiện để chở che cho người phụ nữ của mình sao. Vả lại, có công việc rồi tôi sẽ gánh vác với anh phần nào trên phương diện tài chính của gia đình chứ không phải chờ chực “ăn bám” như hiện tại.

Vừa thấy một phụ nữ dáng người nhỏ nhắn trên đôi bốt đen mũi nhọn, bên cạnh máy pha cà phê ngay hành lang tầng hai, tôi liền nói với chị muốn gặp anh quản lý để xin việc, chị nhìn tôi cười vui vẻ “Anh ấy đang tiếp khách bên nhà hàng, em cứ vào văn phòng trước mặt ngòai chờ, chị sẽ điện báo cho anh ấy”, người phụ nữ này rất nhanh nhẹn và rành rọt trong câu chữ giao tiếp nên tôi đoán chị là người có vai trò không nhỏ ở doanh nghiệp này. Chị mời Michael một tách cà phê và chỉ anh lối vào phòng chờ bên cạnh. Michael vui vẻ nhận tách cà phê nhưng từ chối vào phòng chờ, anh nói sẽ ra xe đợi cho đến khi tôi xong việc. Anh ôm tôi vào lòng và nói “chúc may mắn” rồi đi thẳng, để tôi một mình với nhịp tim đánh rộn ràng. Không biết may mắn có mỉm cười với mình không?

Tôi nhìn quanh căn phòng, nom không có gì đặc biệt so với những công sở khác ngoại trừ những mẫu bún phở khô, nhiều loại mì xanh đỏ, đồ uống đóng chai với đủ thứ tiếng Nhật, Trung, Hàn... được trưng bày trong tủ kính. Trên bàn có sẵn một số loại bánh mứt đặc trưng như hạt sen, dừa tằm đường, kẹo lạc... Chị ban nãy mang cho tôi một tách trà nóng, hương nhài thơm nồng nàn tỏa ra từ chiếc tách sứ khiến tôi có cảm giác ấm áp và an tâm đến lạ thường.

Có tiếng gõ cửa và một người đàn ông mặc áo đồng phục dạng phao chống lạnh bước vào. Tôi đứng bật dậy, cúi đầu và chủ động đưa tay về phía anh ta: “Chào anh Tiến Vũ. Em tên Linh Anh, người vừa gọi anh lúc sáng. Em muốn đến đây để nộp đơn xin việc ạ”.

Người đàn ông nhìn tôi cười nhẹ, có vẻ hơi bất ngờ với cách tôi chủ động bắt tay. Trong văn hóa phương Đông, việc phụ nữ chủ động bắt tay có vẻ hơi khiếm nhã, tôi thoáng nghĩ vậy nhưng không hối hận về điều mình làm, vì đó thuộc về tự nhiên và bản chất con người. Anh ta bắt tay đáp lại “Anh tên Minh, cấp trên của Vũ. Anh sẽ nhận hồ sơ của em và gửi lại cho cậu ấy. Chắc Vũ đang bận khách bên nhà hàng nên chưa sang văn phòng được”.

“Dạ, em xin lỗi, cứ ngỡ anh là anh Tiến Vũ. Cảm ơn vì chịu nhận hồ sơ nhưng em muốn được làm việc tại đây, anh có thể phỏng vấn em được không ạ?”. Chưa bao giờ tôi thấy mình bạo dạn như vậy, đúng là con người ta khi muốn thứ gì rồi thì mất hết cả sĩ diện. Trước đây ở Sài Gòn, các doanh nghiệp đều chủ động gọi điện cho tôi dựa trên hồ sơ năng lực tôi đăng tải trên Vietnamworks.com hoặc mạng chuyên gia Linkedin, còn ở đây tôi thấy mình thật bé nhỏ, chẳng ai biết, sức cạnh tranh kém, là một con số 0 tròn trĩnh.

“Được rồi, em ngồi xuống đi”, anh sắp với tách cà phê ngồi đối diện, một buổi phỏng vấn ngoài mong đợi đã diễn ra, khiến tôi ngỡ mình đang mơ và...

“Hura, họ nhận em rồi. Sang đầu tuần em có thể đến đây làm việc”, tôi nhảy cẫng, sa vào lòng Michael, bá cổ anh thật chặt, phần cà phê còn sót lại trong chiếc cốc giấy bắn tung tóe trên tay áo và mũi xe. Bình thường anh sẽ trách tôi vụng về, ẩu đoảng nhưng lần này anh chỉ xoa đầu, véo má thật căng. Đôi mắt long lanh hạnh phúc ấy đang nhìn tôi đầy hãnh diện.

“Em đã nói gì mà thuyết phục được anh ta?”, Michael hỏi khi anh vừa đánh xe hơi ra khỏi khu vực tọa lạc Huy Hoàng GmbH.

“Thực ra, người phỏng vấn em từ đầu lại là ông chủ doanh nghiệp đấy. Ông chủ trẻ, tầm bốn mươi, chẳng thèm nhìn sơ yếu lí lịch của em. Phỏng vấn như một buổi nói chuyện bình thường, nhẹ nhàng, thoải mái, ông ta hỏi em làm gì ở Việt Nam, gia cảnh thế nào, vì sao lại sang Đức định cư, biết công ty qua kênh nào?”

“Còn người quản lý thì sao?”

“Anh ta đến sau, vừa nhìn thấy em đã liêu xiêu rồi”, tôi vênh mặt tỏ vẻ hợm hĩnh hài hước để chọc cười Michael. “Ngài trẻ đấy không thể ngờ một cao thủ liêu lĩnh, đã đứt hết dây ngại ngùng như Linh Anh đây lại xông thẳng vào công ty người ta xin việc. Anh ta còn bất ngờ khi biết em đã bị từ chối trên điện thoại sáng nay”, tôi vỗ ngực pha trò, lại cười hề hề như một đứa trẻ trước mặt chồng. “Nhưng anh ta nom rất tốt bụng, đưa em đi tham quan phòng làm việc, kho hàng sỉ, siêu thị bán lẻ và nhà hàng. Công ty này có một hệ sinh thái khá bài bản.”

“Có vẻ mọi việc khá thuận lợi. Chúc mừng em. Còn việc đi lại thế nào? Từ nhà đến đây mất gần nửa giờ đồng hồ lái xe. Em lại không có bằng lái”.

“Thì phải đi xe buýt hoặc tàu điện thôi. Có thể nào thì em cũng phải nhận công việc này nên không nê hà chuyện đi lại. Sếp nói em có hai tháng thử việc, phải cố gắng thôi”, vừa nói vừa trườn người vặn radio thật to, tôi lắng nghe theo bản nhạc vui nhộn đang phát:

Heut is so ein schöner Tag

La – la – la – la – la

Heut is so ein schöner Tag

La – la – la – la – la

Heut is so ein schöner Tag

La – la – la – la – la

Heut ist so ein schöner Tag

La – la – la – la – la

Und ich flieg, flieg, flieg wie ein Flieger,

Bin so stark, stark, stark wie ein Tiger,

Und so groß, groß, groß wie, ne Giraffe, so hoch

Und ich spring, spring, spring immer wieder,

Und ich schwimm, schwimm, schwimm zu dir rüber,

*Und ich nimm, nimm, nimm dich bei der Hand Weil ich dich mag,
und ich sag*

Heut is so ein schöner Tag

La – la – la – la – la

Heut is so ein schöner Tag

La – la – la – la – la

Heut is so ein schöner Tag

La – la – la – la – la

Heut ist so ein schöner Tag

La – la – la – la – la

(Hôm nay là một ngày đẹp trời

La – la – la – la – la

Hôm nay là một ngày đẹp trời

La – la – la – la – la

Hôm nay là một ngày đẹp trời

La – la – la – la – la

Hôm nay là một ngày đẹp trời

La – la – la – la – la

Và em bay, bay, bay như một chiếc máy bay,

Mạnh mẽ, mạnh mẽ, mạnh mẽ như một con hổ,

Và thật to, thật to,

thật to như con hươu cao cổ, thật cao

Và em nhảy, nhảy, nhảy đi nhảy lại,

Và em bơi, bơi, bơi lại gần anh,

Và em đưa, cầm, nắm lấy bàn tay anh

Bởi vì em thích anh và hát.

Hôm nay là một ngày đẹp trời

La – la – la – la – la

Hôm nay là một ngày đẹp trời

La – la – la – la – la

Hôm nay là một ngày đẹp trời

La – la – la – la – la

Hôm nay là một ngày đẹp trời

La – la – la – la – la)

CHƯƠNG 3

Thời gian làm mờ vết thương

Qường từ nhà đến Huy Hoàng GmbH vốn của tôi hết một giờ hai mươi phút, bao gồm: mười phút đi bộ ra ga tàu điện ngầm, hai lần chuyển tàu, thêm một lần từ tàu sang xe buýt và mười phút cuộc bộ từ trạm xe buýt đến cổng công ty. Chiều ngược lại cũng chẳng tiết kiệm thêm phút nào, tức là riêng việc di chuyển đã lấy mất của tôi hai tiếng bốn mươi phút. Khu vực Huy Hoàng tọa lạc nằm ở ngoại ô Hamburg – nơi các công ty lớn sản xuất hoặc cung cấp dịch vụ Logistic đặt kho xưởng tại đây. Vì hào hứng với công việc mới nên tôi không cảm thấy khó chịu vì phải đi làm xa như vậy. Những đôi giày cao gót, đom đống mang từ Sài Gòn sang không còn phù hợp với việc di chuyển, chạy đón tàu xe liên tục như vậy, tôi tạm đóng vào hộp và giấu hết chúng vào ngăn tủ, lôi ra những đôi adidas nhẹ nhàng, khỏe khoắn và ấm áp. Thú thật tôi không quen mang giày bệt, chúng khiến tôi mất cảm giác mình là một quý cô thực thụ nhưng đành phải vậy thôi. “Tạm biệt các tình yêu của chị. Xin lỗi nhưng các em không có đất diễn ở đây”, tôi lẩm bẩm với thùng carton, xếp lại một kỉ niệm về những ngày xưa cũ, thói quen buộc phải thay đổi, con người đến lúc cần phải đổi thay.

Đầu tháng ba trời vẫn lạnh, tuyết vẫn rơi lác đác từng mảng nhưng mặt trời thi thoảng đã lộ dạng, mang hơi ấm của mùa xuân đang đến gần. Bộ phận bán hàng có ba nhân sự chủ lực dưới sự quản lý của Tiến Vũ. Anh ấy mô tả công việc của cấp dưới trong hai chữ tóm gọn là “gọi hàng” – tức là nhận hoặc chủ động gọi cho khách để nhận đơn hàng. “Nghe thì đơn giản nhưng làm rồi mới

thấy không phải ai cũng thực hiện tốt được”, người quản lý trẻ nhân mạnh từng câu chữ với tôi trong ngày đầu tiên nhận việc.

Hai đồng nghiệp khác của tôi đều là nữ, một em tên là Hồng kém tôi một tuổi và chị Hoa – người hôm phỏng vấn cho tôi tách trà nhai thơm phức. Nhưng quả đúng như tôi dự đoán, chị không phải nhân viên bình thường được nhận vào làm như tôi mà là cháu gái của chủ hãng nên thần thái có khác. Tuy không nói ra nhưng ai cũng có phần kiêng nể. Tôi cảm thấy quý chị ngay ngày đầu làm việc vì chị Hoa thẳng thắn, có phần bộc trực như trẻ con nhưng tốt bụng và hỏi han tôi nhiều nhất. Hồng là hoa khôi của công ty. Cô ấy có đôi mắt to tròn, đen láy, sống mũi dọc dừa, khuôn miệng chúm chím hình trái tim theo đúng chuẩn đẹp mà người châu Á vô cùng thích. Tôi thường bắt gặp ánh mắt si mê hay những gò má ửng đỏ như gấc của những khách hàng nam nếu may mắn được Hồng đánh cho một đơn hàng khi đến mua trực tiếp tại công ty. Tôi hay đùa con bé: “Thật tội nghiệp cho những gã si tình, ngắm đóa Hồng ngào ngạt hương mà đành bất lực vì em đã sớm theo chồng bỏ cuộc chơi”, chị Hoa cũng hay đùa cùng tôi trêu cô ấy. Những ngày đầu tiên, tôi học việc bằng cách xuống kho để xem tất cả các mặt hàng công ty đang bán hoặc học thuộc mã của hơn ba trăm mặt hàng căn bản trong số hàng ngàn loại hàng khác nhau tại đây. Ba ngày trôi qua mà tôi vẫn không thể nhớ mã chuẩn xác, vì cứ đọc được mã gạo thì quên mất mã mì. Điện thoại bàn đổ chuông liên tục, tôi nhìn Hồng với ánh mắt ngưỡng mộ, tự hỏi làm sao cô ấy có thể nhớ rành rọt năm con số của tất cả các sản phẩm mà khách yêu cầu và vào máy tính chuẩn xác như vậy. Tôi bắt đầu lo vì không biết phải làm sao đây. Mỗi lần điện thoại đổ chuông, tôi sợ không dám nghe máy vì không biết phải trả lời khách như thế nào, nếu không có Hồng hay chị Hoa ở đó, tôi thường tức tốc chạy khắp nơi

tìm họ, lúc thì ở kho, khi thì đang tám chuyện với kế toán ở tầng hai, lúc thì bên nhà hàng, khi lại đang phụ việc bên khu bán lẻ.

Cứ như thế, năm ngày trôi qua mà tôi vẫn chẳng thấy mình tiến bộ tẹo nào mặc dù ngồi quan sát kỹ lưỡng cả văn phòng làm việc một cách say sưa.

Giờ ăn trưa, tôi đi bộ sang siêu thị Lidl của Đức để mua ít hoa quả, sô cô la, bánh quy bơ đãi mọi người.

Tôi cảm thấy mình chưa được họ tin tưởng để cởi mở chỉ dạy, nói đúng hơn là có cảm giác đang phải bơi một mình mà không có huấn luyện viên. Mạnh ai người ấy làm, ngay cả quản lý, anh ta quá bận rộn khách khứa, lại đang kèm cặp một thực tập sinh nên không đủ động nhiều đến một nhân viên mới toanh như tôi.

“An apple a day keeps the doctor away” (Ăn táo mỗi ngày, bác sĩ tránh xa ngay), tôi vừa nói vừa chia táo đã cắt gọt cẩn thận mời từng người một. Những đồng nghiệp bên kho lạnh và khu bán lẻ thì thoảng tạt vào bộ phận bán hàng vì ở đây ấm áp và hay có đồ ăn vặt. Đúng lúc có nhiều người tập trung, tôi mời họ ăn bánh quy bơ, sôcôla và nhâm nhi những khoanh táo đỏ mọng. Một anh bên kho lên tiếng hỏi “Cô gái mới vào thạo việc đến đâu rồi? Sáng nào cũng thấy xuống kho dòm ngó bốn phương tám hướng, chăm chỉ nhỉ!”.

“Dạ, vậy mà em vẫn không nhớ được mã hàng anh ơi. Chán thật!”, tôi đáp lời, bứt tóc tỏ vẻ xấu hổ.

“Em xuống kho khi hàng đã xuất bến. Mọi người bắt đầu làm việc từ lúc năm giờ sáng, tám giờ xe đã lăn bánh giao hàng khắp các tỉnh thành. Em phải đến sớm hơn, xuống kho xem trực tiếp cảnh các anh lên pallet¹ thì mới biết được mặt hàng nào tương ứng với mã từ hệ thống máy. Vậy mới nhanh được”, anh Quách khua chân múa tay, mặt anh tròn trĩnh như một quả bóng, chất giọng Việt lai Hồng Kông ngọt ngào nghe thật vui tai.

¹ *Pallet: Một cấu trúc phẳng dùng để cố định hàng hóa khi hàng được nâng lên bởi một xe hay tời nâng hoặc các thiết bị vận chuyển khác. Pallet có cấu tạo cơ bản của một đơn vị lượng tải cho phép di chuyển và xếp vào kho một cách hiệu quả. Sản phẩm công nghiệp này được sử dụng rộng rãi trong kho vận và vận chuyển hàng hóa. Pallet giúp việc bốc xếp, di chuyển hàng hóa trong kho và giữa các phương tiện được dễ dàng và nhanh chóng. Pallet không chỉ được làm từ kim loại như sắt, thép, mà còn được làm từ gỗ, nhựa, giấy...*

“Bà chị cứ bám đuôi, hồi lộ em đây nhiều vào sẽ nhớ hàng nhanh như chớp... hì hì”, một thanh niên trẻ cũng là nhân sự từ kho xen vào. Mọi người gọi cậu ấy là Chát vì tính hài hước và thích buôn chuyện.

“Đồng ý, chị sẽ theo Chát học hỏi nhé. Cảm ơn anh Quách, từ mai em sẽ vào kho sớm hơn”, tôi đột nhiên đổi giọng nghiêm túc khiến cả đám cười xòa, nhìn tôi như vật thể lạ, họ có vẻ không tin. Bảy giờ bốn mươi phút, tôi đã có mặt, tự vệ sinh phòng ốc và khu vực mình làm việc. Đến sớm hơn nữa có nghĩa là tôi phải rời nhà từ lúc gà chưa gáy. Với lại nhân sự kho, họ bắt đầu sớm nhưng kết thúc ca làm việc vào giữa trưa, còn những người bán hàng như chúng tôi bận rộn nhất sau giờ ăn trưa đến chiều tối, khách hàng gọi liên tục để đặt đơn cho ngày hôm sau.

Khi mọi người giải tán hết, Hoa bảo tôi cầm danh mục hàng hóa lại bàn làm việc của chị, tôi nhanh nhẹn ngoan ngoãn đi theo.

“Em nhìn này, làm gì cũng phải có phương pháp. Học máy móc không bao giờ nhớ nhanh và hiệu quả được. Danh mục có cả nghìn mặt hàng khác nhau nhưng thực tế chỉ có khoảng hai mươi nhóm cơ bản. Ví dụ nhé:

Nhóm gạo bắt đầu với đầu số 82, mì là 83, gà 84, tôm 85, cá 86, giá đỗ 87, gia vị 88, rau củ 89, đồ đóng hộp 90, nước uống đóng chai 91, đậu hũ 10,

hộp đựng đồ ăn 11... vân vân...

Em chỉ cần nhớ mã của nhóm cơ bản. Trong nhóm cơ bản, ví dụ gạo sẽ có phân nhóm con: Gạo Việt Nam là 82001, Gạo Thái 82002, gạo Campuchia 82003, gạo Sushi 82009... vân vân...

Tiếp tục, mì sẽ có phân nhóm: Mì xào sợi to 83001, sợi nhỏ 83002, mì trứng nhúng lẫu 83003, mì U-dong 83004, miến Việt Nam 83005... vân vân và vân vân...

Tương tự, gà sẽ có: gà CP 85001, đùi gà rút xương 85002, lườn gà 85003... Hàng thịt sẽ phân loại tươi và cấp đông, hàng tươi sẽ có kí tự A theo sau. Ví dụ gà tươi nguyên con là 85006A.

Tôm có vỏ, tôm không vỏ, tôm sushi, cá basa, cá hồi, cá nục Makrele... cũng được phân tầng như vậy.

Khi đã nhớ được hai mươi nhóm cơ bản thì việc nhớ chi tiết hạng mục thuộc nhóm rất đơn giản, chỉ cần em chăm chỉ thực hành và quan sát mọi người lên hàng đóng vào các pallet sẽ hình dung và thuộc lòng hết tất cả. Ngày trước chị cũng rối tung rối mù như em nhưng mình có phương pháp thì con đường đi không còn dài nữa. Con người ta hơn nhau ở tư duy, cô gái ạ". Tôi ngồi lắng nghe chị Hoa diễn giải như bị thôi miên. Tôi thực hành theo lời chị chỉ dẫn và đúng là vô cùng hiệu nghiệm, thích thú đến lạ kì. Quả thật nghề nào cũng có bí kíp, để giỏi một thứ gì đó con người ta cần chú tâm rèn luyện với một phương pháp đúng đắn. Cặm cụi mà theo lối mòn thì không bao giờ thấy được kì quan của đời mình. Trong vòng hai ngày tôi thuộc hết các hạng mục cơ bản và thuộc nhóm cấp 1 mà khách đặt thường xuyên và có thể tự đánh đơn vào máy mà không cần phải dò mã từ danh mục.

Trong bốn mươi tám giờ đồng hồ ấy, tôi vội vã ra ga tàu điện ngầm khi trời còn nhá nhem tối và về nhà khi phố thị đã lên đèn. Về đến nơi, tôi mệt quá

chẳng buồn ăn uống cứ thế lao vào phòng ngủ. Michael tỏ vẻ không vui nhưng anh chẳng nói gì, chỉ lẳng lặng tắt đèn bàn và khép cửa, anh sang phòng khách xem ti vi cả đêm trên sofa, tôi đoán vậy nhưng không màng để ý vì chìm hẳn vào một giấc ngủ sâu đến nỗi chẳng thấy một tẹo mộng mị, đến khi ánh sáng rọi thẳng vào cửa sổ xuyên qua lớp chăn màn ấm áp, dày cộm, tôi giật mình choàng tỉnh “Ôi mẹ ơi. Mình quên đặt đồng hồ báo thức”, đồng hồ treo tường điểm bảy giờ mười lăm phút. Thôi xong, có mọc thêm bốn chi nữa thì cũng không kịp đến công ty lúc tám giờ.

“Michael, anh đâu rồi?”, tôi gọi inh ỏi mà chẳng thấy anh đáp lời. Làm sao bây giờ? Có tin nhắn thoại “Con mèo diva ngủ nướng, nhìn ra cửa sổ ngay!”. Tôi vội mở cửa sổ nhìn xuống dưới, anh chồng đang đứng vẫy tay, cười chế giễu “Nhanh lên, thay đồ đi rồi xuống đây. Anh đưa đi làm. Em có đúng mười phút thôi đấy”.

“Merci beaucoup” (tiếng Pháp, có nghĩa cảm ơn anh nhiều), quá mừng rỡ vì vừa bắt được phao cứu sinh, tôi khép ngón tay lên môi hôn gió đáp lại rồi phóng thẳng vào phòng tắm, vệ sinh thật nhanh, mặc quần áo. Ở cái xứ lạnh lẽo này, mặc một bộ đồ ra hồn ngón của tôi không ít thời gian, nào là áo body chống rét, quần legging, áo phông, quần âu, khoác trong, khoác ngoài rồi cả một tá tất, găng tay, khăn choàng cổ. Tôi lại là đứa cầu toàn trong ăn mặc nên luôn muốn quần áo được kết hợp đẳng hoàng, chín chu. Vì phải rượt đuổi thời gian nên “Chết tiệt, hôm nay trông mình như một cây thông Noel nhỉ”, tôi tự nhủ khi nhìn mình trong gương và y như dự báo, vừa ngồi tọt vào xe, Michael đã mĩa mai “vợ Á mang nguyên lá cờ Đức đến công sở à?”

“Còn trêu nữa. Do anh đó, không gọi em dậy gì cả. Trễ rồi, đang thử việc mà thế này thì toi”.

Michael cười khì, anh khởi động máy và quảng cho tôi chiếc điện thoại “Xem đi, bằng chứng để không còn đường chối cãi”, tôi mở video nằm ngay màn hình chính. Xấu hổ quá đi mất, clip quay lại cảnh anh chồng lay cô vợ muốn sập giường còn tôi như một con sên thụt thò trong lớp vỏ chần dày cộm, mềm mại, êm ái. Chẳng có sung sướng nào hơn là ngủ thật lâu giữa tiết trời lành lạnh, đang tiết thanh minh thế này.

“Ồ thì em mệt quá chẳng còn biết trời đất, giờ giấc gì cả”, tôi ôm mặt than thở trong lúc tranh thủ đánh ít son môi, kẻ viền mắt.

“Cứ làm việc thế này thì không những trời đất mà anh chồng này cũng không còn tồn tại trong thế giới của em nhỉ”, Michael buông lời hờn dỗi, có âm hưởng bực bội, anh cứ thế rồ ga thật mạnh, tôi run tay quẹt son loe loét ra cả vành môi.

“Thôi được rồi, sau khi nắm tắt tằn tặt công việc của công ty thì em sẽ đi làm như một nhân viên bình thường chứ không thế này nữa. Vợ Á xin hứa”, tôi đưa tay lên trán ra bộ chào quân sự để chọc cười Michael, mặt anh lạnh tanh, nghiêm túc, ra bề suy nghĩ gì đó xa xăm.

“Từ bây giờ đến hết thời gian thử việc anh sẽ đưa đón em đi làm mỗi ngày. Như vậy trên xe em sẽ có ba mươi phút để ngủ hoặc trang điểm tùy thích. Vậy là không còn phải thức dậy lo tàu xe nữa và ít nhất tối về chúng ta có được một bữa ăn đàng hoàng cùng nhau”.

“Công việc của anh thì sao? Anh không sợ mất quá nhiều thời gian vào em à?”

“Công việc của anh tính theo hiệu suất. Tất nhiên trưởng văn phòng đại diện thì phải gương mẫu và nghiêm túc về giờ giấc nhưng vấn đề đó anh thu

xếp được. Em không phải lãn tãn. Trả công trước đi!”, Michael đóng khuôn mặt hờn hĩnh, đưa ngón tay trở lên má nhíp nhíp.

“Vớ son môi loe loét thế này à?” “Nhanh nhanh không anh đổi ý”.

Vớ lấy vai áo, tôi trườn người về phía Michael, nín chặt và hôn nhẹ lên gương mặt sáng rực của anh, vết son hình tim in rõ nét trên bờ má. Những giọt nắng tinh khôi buổi sớm mai xuyên qua lớp kính xe, điễm xuyên cho vết son thêm lấp lánh. Lần đầu tiên tôi thư giãn, thả lỏng cơ thể và bỏ ra chút thời gian luôn trong tình trạng cạn kiệt của mình để ngắm kĩ đường nét của người đàn ông đối diện. Có thể tôi đã quá say mê ánh mắt đầy mê hoặc, mãnh lực kiểu ma cà rồng Edward trong tiểu thuyết Chạng vạng mà quên mất ánh mắt chính trực đời thường, đầy tình yêu thương, chứa chan sự che chở trong đôi mắt Michael; hoặc có thể quá huyền hoặc ánh nhìn đăm đúi của Lê Triều Vỹ mà tự để mình tan chảy mất kiểm soát vào cõi vô định.

Văn chương là nghệ thuật, là thứ tôi đam mê ngấu nghiên từng ngày nhưng nghệ thuật cũng chính là ánh trăng lừa dối, nó nuông chiều khoái cảm của con người trong ảo tưởng nhưng lại giết mòn lí trí của ta trong hiện thực.

Tôi đưa tay toan xóa đi vết son trên má Michael nhưng anh cản lại, ghi chặt bàn tay tôi, thì thầm “Đề yên nào, hình xăm môi ấy thật đẹp, anh muốn giữ nó thật lâu”.

Vừa thụt thò vào văn phòng, tôi đã nghe tiếng điện thoại reng inh ỏi, nhìn qua chẳng thấy ai, tưởng trẽ mà hóa ra mình lại là kẻ đi sớm nhất. Tôi lưỡng lự một hồi thật lâu trước khi quyết định bắt máy, đảng nào cũng là việc phải làm, có tránh mãi cũng không được. “Chào buổi sáng. Tôi là Linh Anh từ bộ phận dịch vụ khách hàng, Huy Hoàng GmbH, có thể giúp gì được cho quý khách?”, tôi hít một hơi thật sâu trả lời cuộc điện thoại đầu tiên, cảm xúc hồi hộp, thấp thỏm.

“Huy Hoàng cái con mẹ gì, Kinh Hoàng thì có. Hai trăm cân giá đỡ dài loằng ngoằng, ốm tong teo như bà già thiếu đói năm bốn lăm mà giao đến đây làm gì? Cho lợn ăn à?”, một phụ nữ luống tuổi thét lên từ đầu dây bên kia, bà ta chắc đang bốc hỏa ngùn ngụt.

“Dạ xin chị bình tĩnh. Cho em hỏi chị bên nhà hàng nào ạ?”, tôi nhẹ nhàng hỏi nhưng đã đoán biết người phụ nữ này là ai. Tiêu thụ hai trăm cân giá đỡ mỗi ngày chỉ có thể là bà trùm chuỗi nhà hàng Asia Kim, hai đồng nghiệp Hồng, Hoa đã từng kể lể và than vãn về vị khách khó tính này, nhưng bà ta là VIP, riêng nguồn thu từ Asia Kim đã chiếm 20% doanh số tổng của Huy Hoàng. Chuỗi nhà hàng của bà ta trải khắp các tỉnh thành miền Bắc Đứ.

“Kim đây. Trước mười giờ sáng nay phải đổi giá đẹp cho tôi chứ không thì đường ai nấy đi. Các người cứ nghĩ chỉ có Huy Hoàng làm vua xứ này à, biết bao hăng mời chào mà tôi vẫn còn chút tình người, chưa dứt được đây”, giọng bà ta thật chua chát, dữ tợn nhưng với loại người này tôi đã có cách đối phó.

“Em xin lỗi nếu hôm nay công ty giao sản phẩm không vừa ý chị nhưng loại giá đỡ mà chị nhận hôm nay là hàng loại Một, xuất xứ Hà Lan”, tôi kìm chế sự thất kinh của mình để tìm câu chữ giải thích với bà Kim.

“Tôi không cần biết Hà Lan hay Ái Nhĩ Lan gì hết, mang những cọng giá to, tròn, mát mắt nhất đổi cho tôi”, bà ta tiếp tục gầm gừ. Tôi nhẩm tính trong đầu số lượng hàng về đêm qua và số ra sáng nay, chắc chắn không còn gì để đổi cho bà Kim, chục cân còn không có hưởng chi là hai tạ.

“Chị à, Asia Kim là thương hiệu nổi tiếng không những vì thức ăn ngon mà còn ở chất lượng nguyên liệu chế biến. Trên thị trường có hai nguồn giá đỡ: một loại từ Hà Lan và loại khác từ Tiệp Khắc. Giá Hà Lan tuân thủ nghiêm ngặt quy chuẩn ngâm, ủ giá và kiểm soát lượng chất tăng trưởng và bảo quản

ở mức hợp lí nhất. Do vậy, nhìn bề ngoài sản phẩm trông không được bắt mắt, căng mọng nhưng đó là loại đạt quy chuẩn an toàn thực phẩm cao nhất”.

“Khách hàng thích đẹp còn bên trong thế nào ai đâu mà biết, nhưng xấu thì họ sẽ không muốn ăn”, giọng vẫn hờn lẫy nhưng bà Kim đã hạ hỏa đôi phần.

“Bên em có thể tiến hành đổi hàng cho Asia Kim nhưng xin chị cân nhắc thêm, loại giá căng mọng sẽ có dấu hiệu xẹp và chảy nước sau 1 –2 ngày lưu trữ còn ả loằng ngoằng kia trông thế thôi nhưng các khách khác dùng qua rồi đều hài lòng. Chị cứ xem xét và phản hồi lại giúp em ạ”.

“Cô tên gì? Người mới phải không? Nghe giọng không phải Hồng, Hoa”.

“Dạ em là Linh Anh. Rất vui được phục vụ chị Kim”.

“Ok, tôi sẽ hỏi lại các bếp trưởng, nếu họ không hài lòng thì cô phải gánh trách nhiệm này đây”, nói rồi bà ta đập máy, để lại tiếng bíp bíp liên hồi xen lẫn hơi thở dốc dồn dập của tôi “Hại não quá. Hóa ra trực điện thoại và gọi hàng là giải quyết những vấn đề thế này”, tôi độc thoại một mình vừa đúng lúc Hồng và quản lý Vũ vừa vào văn phòng. Tôi tường thuật lại cuộc đàm thoại vừa rồi với anh Vũ và hỏi liệu mình làm vậy có đúng không, người tôi vẫn còn chưa hết sờn da gà vì ám ảnh chất giọng ngoa ngoắt của bà ấy.

“Không có phương án nào thông minh hơn câu trả lời của em đâu. Chị Kim là khách hàng khó nhằn, làm tốt lắm, nếu chị ấy gọi lại thì cứ chuyển máy cho anh”, lời khen ngợi của Vũ khiến tôi nhẹ nhõm hẳn.

“Ngày mai anh sẽ đi tour Lübeck chăm sóc khách hàng hiện tại và gặp gỡ một số khách mình đã mất vào tay đối thủ cạnh tranh. Bạn nào đi với anh?”

Hồng im lặng vì vốn không ưa Tiến Vũ, cô ấy luôn phàn nàn anh ta thiên vị, nhỏ mọn và nhiều tật xấu. “Không bao giờ em ngồi cùng xe với anh ta. Cho vàng cũng không!”, Hồng từng tâm sự với tôi như vậy. Và lại việc đi

thăm viếng khách hàng không thuộc phạm trù bắt buộc trong bảng mô tả công việc của chúng tôi.

“Anh cho em đi với. Em muốn gặp các khách hàng của mình”, tôi lên tiếng để cứu anh quản lý khỏi tình huống què độ và cũng là đánh tan bầu không khí không mấy hòa hợp giữa đôi bên.

“Được lắm. Vậy sáng mai mười giờ xuất phát nhé”, nói xong anh quản lý choàng áo khoác đi thẳng.

Tôi chẳng lạ gì chuyện bè phái trong tổ chức. Không cần biết ai đúng, ai sai, tôi kiên quyết không theo phe nào cả, việc của tôi là vượt qua giai đoạn thử việc thật tốt để tiếp tục được nhận làm ở đây. Tôi thích công việc này bởi lẽ nó quá bận rộn đến nỗi tôi không có thời gian rảnh để suy nghĩ lung tung và làm những điều nông nổi, dạo này email của Võ tôi đọc hết nhưng cố lờ đi. Những lời ngọt ngào, chiếm lĩnh tâm trí tôi quyết định gạt qua một bên, tôi phải cứu bản thân mình, phải giữ lời hứa sống thật hạnh phúc với bạn bè ở Việt Nam, tôi không muốn ba mẹ lo lắng và đau lòng vì một đứa con gái bất ổn như Linh Anh.

Đi công tác với quản lý, tôi biết thêm nhiều điều về hiện trạng công ty, về khách hàng đang có và đã mất, về đồng nghiệp xung quanh tôi, điểm mạnh và yếu của từng người.

“Tại sao gần đây chúng ta để mất nhiều khách hàng vào đối thủ cạnh tranh?”, tôi hỏi Tiên Vũ một cách nghiêm túc.

“Ngày trước lúc Huy Hoàng còn ở quy mô nhỏ, kho xưởng hạn chế, hàng hóa không phong phú như bây giờ, chúng ta lại phục vụ khách hàng cực tốt, tất cả đều rất hài lòng vì họ được chăm sóc đến từng chân tơ kẽ tóc. Đến khi doanh nghiệp mở rộng quy mô bất thành hình, nhân sự không đáp ứng kịp, bộ máy quản lý quá tải sinh ra lộn xộn trong tất cả các khâu từ chất lượng hàng

nhập, chốt đơn, lên hàng, vận chuyển, lưu trữ cho đến giao hàng. Ngoài ra, ngày trước Huy Hoàng gần như độc tôn trên thị trường, chẳng có đơn vị nào có đủ năng lực tài chính và hiểu biết về ngành hàng thực phẩm châu Á nên chúng ta mặc sức làm giá mà không bị cạnh tranh khốc liệt như hiện tại. Những năm gần đây, nhiều hãng mới mọc lên như Blue Dragon từ Đan Mạch cực mạnh về công nghệ thông tin hay China House siêu vốn từ Trung Quốc Đại Lục, thế mạnh của họ khiến chúng ta đi đứng ít nhiều. Thị phần Huy Hoàng vẫn dẫn đầu ngành hàng nhưng suất sinh lời tụt giảm nhiều so với thời kì trước. Cuộc chiến về giá ngày càng khốc liệt”.

“Vậy lợi thế của chúng ta là gì vậy sếp?”, tôi cắt ngang lời Vũ.

“Con người. 80% khách hàng của chúng ta là người Việt hoặc người Việt gốc Hoa, 15% là người Á như Trung Quốc, Thái, Ấn, Nhật, Hàn... và 5% là dân Âu. Vì là người Việt nên chúng ta hiểu rõ khách hàng của mình muốn gì, cần gì để phục vụ thật tốt. Trong bộ phận dịch vụ khách hàng, Hoa rất được lòng khách vì cô ấy thông minh, tận tụy và chịu khó, lại là cháu của chủ hãng nên dốc lòng vì công việc gia đình. Có điều sau khi sinh em bé thứ hai, có vẻ cô nàng đang tính toán hướng đi mới nên hơi mất tập trung. Hồng thì trẻ, xinh xắn nhưng hơi hợm và bốc đồng, lại hay nản việc. Đơn hàng bị nghe nhầm và xử lí sai rơi vào Hồng khá nhiều. Trước khi em vào có một bạn khác làm việc đâu ra đấy nhưng lại mắc phải chứng siêu cứng nhắc, rắn như đá. Khách hàng thì chín người mười ý, nhân viên trực điện thoại chẳng khác gì làm dâu trăm họ. Dù khách có sai mà ra sức đầu võ mồm với họ trên điện thoại thì thua rồi”.

Tôi trầm ngâm nghe Tiến Vũ phân tích, có quá nhiều thứ mới mẻ, tâm lý con người thật phức tạp. Có những thứ cứ ngỡ đã nắm bắt cả rồi nhưng rốt cuộc cũng chỉ là hiểu biết nông cạn.

Tôi rất thích đi dạo bộ quanh công ty để tận hưởng hơi ấm lan tỏa từ mặt trời ngày càng xuất hiện dày đặc hơn. Mùa đông dường như lùi lại phía sau nhường bước cho nàng xuân ấm áp đang đến gần, hoa ở những bụi cây Phục Sinh nhuộm màu vàng ươm tô vẽ cho con đường thêm phần nên thơ dù dòng xe container ngược xuôi. Tôi hay tạt vào Lidl mua hoa quả, sôcôla cho đồng nghiệp, tiện thể sẵn luôn mấy cuốn tạp chí phong cách sống, thời trang, làm đẹp được trưng bày một góc nhỏ trong siêu thị. Mục đích của tôi là học thêm từ vựng tiếng Đức qua những trang báo đầy màu sắc và minh họa sinh động, cũng là cốp nhặt tin tức thường nhật để có chuyện “đong đưa” với khách. Tôi chợt phát hiện ra mình có một điểm mạnh mà trước đây không dùng đến, thậm chí còn rất tự ti về nó. Đó là giọng nói!

Tôi luôn cho rằng chất giọng tỉnh lẻ của mình là quê mùa, không hợp thời nhưng lạ thay khách hàng cực kì hiếu kì và thích thú. Người Trung Nam rất hào hứng khi nhận cuộc gọi từ tôi vì cảm thấy đồng điệu trong chất giọng và phong cách sống. Khách Bắc lại tò mò hồ hởi vì họ nhận xét giọng của tôi rất “lạ”, “chưa gặp người nhưng nghe tiếng đã cảm mến”, một anh người Hải Phòng nói với tôi như vậy. Biết được thế mạnh của mình, tôi đã khai thác triệt để, trước mỗi cuộc gọi tôi đều nhấp một cốc nước ấm vì nghe nói giọng sẽ thanh và có âm sắc ngọt ngào hơn. Hài hước hơn nữa, tôi tập cách mỉm cười tượng vị khách ấy đang đứng trước mặt mình nên biểu cảm trên gương mặt cũng phải phù hợp. Thật vi diệu, họ đều phản hồi rằng thấy gương mặt tôi đang rạng rỡ với nụ cười tươi. Bà trùm Asia Kim cũng không còn dữ tợn như trước nữa. “Nghe điệu cười hí hí của mày, chị đang giận cũng phải hạ hỏa. Con bé này, hôm nào vào trung tâm ghé tiệm, chị sẽ đãi mày món vịt sốt chua ngọt kinh điển, chỉ có Aisa Kim mới làm được”.

Tiến Vũ ngày càng tin tưởng và giao cho tôi những khách hàng khó nhằn để chăm sóc và thường xuyên có lời khen ngợi nhân viên mới với chủ hãng. Tôi theo anh đi khắp các tỉnh thành miền Bắc để khôi phục mảng thị trường đã mất. Những cung đường cao tốc rộng, bằng phẳng, trơn tru đưa tôi đến bãi biển hoa mộng Travemunde, thưởng thức đặc sản tôm nhí Biển Bắc nấu ragout tại Busum hay khám phá thành phố Cuxhafen – nơi giao thoa giữa con sông Elbe đổ về biển Bắc. Người Hamburg tự hào về dòng sông huyền thoại này vì đó chính là đường giao thương thủy bộ huyết mạch, góp phần đưa Hamburg trở thành thương cảng phồn thịnh, sầm uất của liên minh châu Âu. Càng đi xa, tôi càng nghe được nhiều mẩu chuyện đời thú vị mà khách hàng bộc bạch – vui có, buồn có, cả tiếu lâm dở khóc dở cười. Tiến Vũ hướng dẫn tôi viết báo cáo sau chuyến đi để ban lãnh đạo có cơ sở ra những kế hoạch, chiến lược bán hàng và phục vụ khách hàng tốt hơn. Còn những mẩu chuyện bên lề góp nhặt được, tôi thường ghi chép lại trong nhật kí của mình vì chúng giúp cuộc sống của tôi tại quê hương mới thêm sinh động, bớt phần tẻ nhạt.

Người chủ của Hà Nội Quán khu phố đèn đỏ Reeperbahn kể chuyện con cá với chất giọng hài hước vô biên: “Có một cụ bà Tây đến quán anh ăn phở thường xuyên và cứ mân mê ngắm hồ cá la hán, tấm tắc khen đẹp. Có hôm bà ấy bảo “Cậu phải thay hồ đi, chúng nó lớn lắm rồi, bơi lội thế này chật chội quá”, nhưng mà giờ ạ, quán đông khách, bộ quần áo mới mình còn chưa có thời gian đi mua huống gì là cá với chả nước. Thế là vài hôm sau, người bên cục Bảo vệ động vật đến đo đạc và viết giấy phạt vì quán vi phạm điều luật về không gian và môi sinh cho cá. Thế đấy em gái ạ, ở đây chuyện đàn ông phải xếp sau con chó hoặc cá có giá hơn người là có thật”, anh chủ đóng bộ mặt hề Sặc Lô, khua chân múa tay kể tiếp những câu chuyện khác về khách hàng của mình khiến tôi cười sặc sụa.

“Một người đàn ông trung niên mỗi lần đến quán chị chỉ ăn đúng một món bún bò Nam Bộ, ngồi đúng một chiếc bàn ở cùng một vị trí, mặt quay về hướng Tây và lạ đời là điều này đã diễn ra mười tám năm nay kể từ ngày chị mở quán”, nữ khách hàng ở Buxtehude kể cho tôi nghe với chất giọng không kém phần hóm hỉnh nhưng rồi kết thúc với âm điệu trầm mặc “Hỏi ra chị mới biết vợ ông ấy mất sớm, mỗi lần đến đây ông đều ăn món yêu thích của hai vợ chồng và luôn ngồi về hướng quay ra cửa sổ ngắm mặt trời lặn”.

“Linh Anh, ngày bằng tuổi em bây giờ chị cũng trẻ và xinh xắn như hoa mười giờ chứ chẳng phải đũa”, nữ bếp trưởng chuỗi nhà hàng nổi tiếng ở Bremen rút điện thoại khoe ảnh chị chụp cách đây hơn hai mươi năm. “Wow, trông như hoa hậu chị ơi, à mà không, đẹp hơn cả hoa hậu đấy”, tôi khen người con gái đẹp như trăng tròn trong bức ảnh và cảm thấy xót xa vì nhìn cô ấy và người phụ nữ trước mặt tôi khác nhau một trời một vực, sự khắc khổ hẳn rõ trên khóe mắt, đôi môi thâm đen, mái tóc không còn bóng mượt, thân hình đồ sộ không còn chút hấp dẫn. Chị đoán được điều tôi suy nghĩ nên giải bày luôn: “Số chị vất vả, ở Việt Nam học hành đàng hoàng, gia đình cũng bài bản nề nếp. Chị có suât đi Nga những năm 90 và gặp anh bên ấy. Hai vợ chồng theo đường dây sang Đức và lập nghiệp ở đây. Chị sinh hai cháu và làm công việc nhà hàng khá vất vả nhưng chị chịu được tất, lấy niềm vui công việc và hạnh phúc gia đình làm động lực. Chỉ có điều những năm gần đây, anh giờ chứng cờ bạc, làm được bao nhiêu mang về châu Á quẳng hết vào sông bạc ở Ma Cao. Khổ lắm em ạ, chị nhớ bố mẹ nhưng tiền bạc cứ cạn kiệt dần, lấy đâu mà về thăm gia đình, rồi mặt mũi đâu nhìn bà con chòm xóm. Bố mẹ chị già rồi. Không biết khi nào mới lại được gặp các cháu”.

“Sao chị không tìm cách thoát khỏi chồng mình, cũng là vì tương lai các con?”, tôi thắc mắc hỏi lại vì nhìn chị, tôi đoán biết đó là một phụ nữ khéo

léo và tài giỏi, là đầu bếp món Á nổi tiếng khắp cộng đồng.

“Cái số nó vận vào mình rồi, phải chịu em à”, người phụ nữ thủ thỉ với ánh nhìn xa xăm, rầu rĩ, đôi mắt đục ngầu một màu tăm tối. Tôi không hỏi thêm gì cả vì không đồng tình với cách suy nghĩ của chị. Trên đời này rất nhiều người nhất nhất tin vào sự sắp đặt của số phận và để cuộc sống của mình trôi nổi theo nó. Có thể tôi còn quá trẻ để hiểu được những nguyên lí và sự vận hành của vũ trụ nhưng có một điều chắc chắn rằng, Linh Anh không thể để mình bị vùi dập như thế, bằng bất cứ giá nào.

Doanh thu Huy Hoàng cải thiện đáng kể, những lời phàn nàn của khách giảm đi rõ rệt. Chỉ sau một tháng tôi đã nhớ gần như tất cả các mặt hàng trong danh mục, trả lời điện thoại trơn tru, biết làm báo giá, hiểu được nhu cầu tiềm ẩn của khách hàng ở từng khu vực địa lí khác nhau, chẳng hạn vùng biển Husum, Busum đặt hàng ào ào như thác lũ vào mùa hè vì nhu cầu ăn uống tăng cao nhờ khách du lịch thập phương đổ về nhưng lại èo uột vào mùa Đông. Kiel cũng là thành phố biển nhưng tình hình kinh doanh lại khởi sắc quanh năm vì đây là vùng giáp ranh với Đan Mạch, thuộc nhóm Bắc Âu mà chúng tôi hay gọi đùa là vùng Hồ Chôm. Khách lữ hành khu vực này qua lại du lịch hay giao thương sầm uất nên công việc kinh doanh của các nhà hàng tại Kiel khá thuận buồm xuôi gió.

Tháng đầu tiên tại Huy Hoàng trôi qua thật nhanh, việc đầu tiên tôi phải làm sau khi nhận được lương là cầm tiền đi “dần mặt” một kẻ khiến tôi khó chịu trong người không ít lần. Nghĩ lại thấy mình thật trẻ con và buồn cười. Chuyện là thế này: cách nhà hai trạm xe buýt có một cửa hàng thực phẩm nhỏ, những ngày đầu đến Hamburg, Michael hay đưa tôi đến đây mua sắm. Người phụ nữ ngồi sau quầy thanh toán có lẽ thấy tôi trẻ người nhưng lại được một anh chồng đáng dấp hộ tống, mua hàng xong rút ví trả tiền xoẹt xoẹt cho vợ

nên đâm ra ức chế, lần nào cũng bóng gió mỉa mai “nhìn cô tốt phước, có phước tám đời, tu ngàn kiếp mới vớ được thằng Tây này – trẻ người, cao ráo, xinh giai, lịch sự, tiền bạc rủng rỉnh” với giọng điệu dè bịu, đôi mắt liếc xéo của mẹ không bao giờ nhìn thẳng vào tôi, người châu Á vẫn gọi là “nhìn nửa con mắt” để diễn tả sự khinh khi, kiêu như “gái trẻ như cô chỉ có thể là phường ăn bám”. Chính vì vậy không có gì vui hơn bằng việc diện một bộ cánh thật fashionista, chất đầy một xe hàng rồi tự mình rút tiền trong chiếc ví Valentino đom đàng, quan sát cái vẻ mặt ỡm ờ, mắt tròn mắt dẹt đến kinh ngạc của đối phương, ra đòn phản công bằng võ mồm siêu đỉnh mà đến tôi cũng không ngờ chính mình đã thốt ra những lời ấy “này chị, chị chồng mi mà nhìn kĩ em đi, chồng em là người thông minh, anh ta tuyệt vời như vậy không lẽ khùng hay sao mà rước một đũa không ra gì về nhà. Công đi cùng phượng, vàng phải liền kim cương”, nói rồi tôi hạ kính Dior, che bớt ánh mắt rất mãn nguyện, đắc thắng của mình, ngúng nguẩy trên đôi bốt cao chảnh chọe và đi thẳng. Và cũng kể từ đó, bà ta không bao giờ lặp lại cái chuyện nực cười ấy nữa và thay đổi hoàn toàn thái độ khi nhìn thấy tôi, một ánh nhìn rất khác!

Ngoài anh quản lý, những đồng nghiệp nữ khác dường như không thích cách làm việc của tôi. Họ xì xầm với nhau rằng tôi bỏ ra quá nhiều thời gian để trò chuyện cùng khách, nhưng lại tiết kiệm từng giây một khi tham gia vào những cuộc tán gẫu trong văn phòng, đầu óc tôi không dành cho những cuộc vui thường nhật. Trung bình một đơn hàng có thể chỉ được lấy trong vòng năm phút thì tôi lại kéo dài tận mười, mười lăm phút. Mặc kệ họ lời ra tiếng vào, tôi vẫn giữ quan điểm “hiệu quả” công việc mang lại chứ không quá tập trung vào hình thức thể hiện. Thời gian qua, tôi đã ngâm cứu hành vi khách hàng của mình và vấn đề công ty đang vướng mắc. Tôi nói chuyện lâu hơn với khách để hiểu họ mong muốn điều gì từ phía nhà cung cấp, gọi điện không chỉ

để lấy được đơn hàng mà còn là xây dựng mối quan hệ bền chặt giữa doanh nghiệp và khách hàng, đối tác và rút ra những điểm cần phải chỉnh sửa để các kế hoạch kinh doanh tiếp theo hoàn chỉnh hơn. Việc tôi cự tuyệt kiên luôn đứng quầy bán lẻ hoặc đảm nhận một khâu trong bộ phận kế toán là điều chưa ai dám làm trong thời gian thử việc, theo tiền lệ của Huy Hoàng GmbH, “Thưa anh, em muốn tập trung vào chuyên môn của mình để mang lại kết quả cao nhất cho công ty. Việc phân tán nguồn lực khi thị trường cạnh tranh khốc liệt, hành vi người tiêu dùng ngày càng phức tạp, đối thủ thì mọc lên như nấm chính là điểm chết của công ty này”, tôi giải bày với Tiến Vũ vì biết rằng chỉ có anh sẽ gật gù đồng tình với ý kiến của tôi.

“Anh hiểu vấn đề này và sẽ báo cáo lên trên để các sếp không gây áp lực cho em nữa”.

Thi thoảng vào những ngày lễ, chúng tôi phải hoàn tất đơn cho ngày hôm sau, vậy nên phòng “gọi hàng” luôn sáng đèn vào những ngày thiên hạ tung tăng váy áo ngoài công viên, phố xá. Buổi chiều hôm lễ phục sinh, tôi vẫn cặm cụi ngồi gõ các đơn hàng vào máy. So với Hồng, tốc độ nhận hàng của tôi còn rất chậm, nên cô ấy luôn hoàn thành sớm việc của mình và ra về trước tôi. Hôm nay, Hồng ngồi nán lại văn phòng để chat với người nhà ở Việt Nam gọi sang, tôi vẫn còn vài đơn nữa nhưng không liên lạc được với khách để chốt số lượng. “Chắc họ ra cảng chơi hay đi công viên sưởi nắng hết rồi. Chỉ phải đợi hơi lâu đấy”, Hồng giải thích, một tay cầm điện thoại, một tay bóc khoai lang sấy nhai rôm rốp.

“Trời trong quá, không một gợn mây, ước gì giờ này được ra ngoài tung tăng nhỉ”, vừa than thở với cô bạn đồng nghiệp, tôi vừa duỗi hay tay lên trần thư giãn, rồi đi đi lại lại thư thân trong phòng. Michael vừa nhắn tin muốn đưa vợ dạo phố trên chiếc Porsche mui trần mà ông Sếp Tổng – kẻ được

mệnh danh là mê Fomular I và thích sưu tầm xe đua hơn cua gái – cho mượn. Chính vì ngân gái mà ông ta mới giàu, càng ngày càng giàu và thăng hoa rực rỡ trong sự nghiệp chãng? Thực ra, ông ta cũng ném đủ trái đắng mà đàn bà mang lại rồi. Khi ly hôn, cô vợ đóm dáng đã sẵn được một gã luật sư giỏi nhất vùng để kiếm được phân nửa tài sản của chồng không thiếu một xu, tất cả những bất động sản, quỹ đen, tiền rửa sang Thụy Sĩ mà ông ấy ém nhem đã bị tay luật sư phanh phui đến tận hang cùng ngõ hẻm. “Michael, khi cưới vợ việc đầu tiên mà cậu phải làm là ép ả kí vào hợp đồng hôn nhân. Nhất định phải nắm dao ở đằng chuôi, nhớ đấy”, Michael kể với tôi điều này cách đây vài ngày khi Sếp Tổng ghé văn phòng Hamburg. Hóa ra động cơ mà anh gây khó dễ cho tôi những ngày đầu làm vợ là đây.

“Tiếc quá, em không đi được rồi. Việc dang dở chưa xong”, tôi gọi lại cho chồng thông báo tin buồn với chất giọng tiu nghỉu.

“Chị đi đi, em làm nốt các đơn còn lại hộ chị”, Hồng đề nghị, khuôn mặt xinh đẹp như tiên sa của con bé trông rất thành tâm.

“Thật chứ. Giúp chị nhé, sẽ có quà đền bù thiệt hại cho gái vào ngày mai... hì hì”, tôi hớn hờ vui mừng bàn giao khách cho Hồng, gọi cho Michael và chỉ hai mươi phút sau anh đã có mặt và rước tôi ra khỏi khuôn viên văn phòng.

*

“Hôm nay, Sài Gòn Deli không có hàng giao đến, bếp nhà họ vừa gọi điện kiện cáo inh ỏi kìa, lo đi mà giải quyết đi”, chị Hoa thông báo và nhìn tôi với vẻ mặt bực bội.

“Sài Gòn Deli... Sài Gòn... Deli...”, tôi lảm nhảm cái tên này trong đầu, đúng rồi là khách hôm qua tôi bàn giao cho Hồng lấy đơn hàng, sao lại thế này? Tôi nhắc máy gọi cho Hồng vì cô ấy nghỉ ca sáng hôm nay. Điện thoại kêu tin tí không liên lạc được.

“Sài Gòn Deli lại là khách khó, tại sao em có thể để chuyện này xảy ra?”, Tiến Vũ gần giọng với tôi, thông thường nếu không có cháu gái Sếp Tổng ở đây thì anh sẽ chẳng đời nào gắt gỏng như vậy.

“Em... em... hôm qua em có việc... nên nhờ Hồng giúp hoàn thành nốt đơn hàng cho nhà này nhưng không hiểu sao... sao”, tôi bối rối, toan giải thích câu chuyện hôm qua.

“Kể lể làm gì. Anh không cần biết các cô phối hợp với nhau thế nào nhưng việc của mình thì phải lo hoàn tất, chứ đổ lỗi tại ai”, quản lý tức giận, từ khi nhận việc đến giờ, anh luôn nhẹ nhàng với tôi, luôn bảo vệ những việc tôi làm nhưng hôm nay thái độ thật lạ. Tôi im bật vì chợt hiểu ra vấn đề.

“Dạ, là lỗi của em. Em sẽ tìm cách giải quyết”, tôi nói vừa dứt câu liền tức tốc chạy xuống kho hàng xem còn xe nào chưa rời bến. Chỉ còn hai xe tải nhỏ: một xe đã chất đầy hàng và một xe đang lên dang dở.

“Bà chị làm gì mà mặt mũi xám ngoét thế này. Hôm qua nghỉ lễ đi chơi khuya nên hết pin chứ gì?”, anh chàng thanh niên trẻ đùa khi vừa nhìn thấy tôi.

“Chị bị nợ đơn hàng của Sài Gòn Deli, xe dang dở này của khách nào vậy em trai?”.

“Xe này sẽ giao đến Hoàng Kim Quán, Thăng Long Bistro, Dim Sum House”.

“Hoàng Kim Quán”, tôi chợt nhớ nhà hàng này nằm cùng trục đường với Sài Gòn Deli, bếp trưởng của họ luôn cho đặt hàng dự phòng vì kho chứa rất rộng. Ngay lập tức, tôi nhắc điện thoại gọi cho anh chủ Hoàng Kim Quán.

“Chào anh, em là Linh Anh, từ Huy Hoàng GmbH ạ. Cho em hỏi hàng nhà mình dời sang ngày mai mới giao được không ạ?”.

“Tại sao vậy?”, người chủ đáp lại với chất giọng nghiêm nghị.

“Thật tình là em nhờ hàng của khách khác, họ cần gấp nên nhờ anh chiếu cố giúp em lần này ạ”.

“Giúp cô anh được cái gì nào?”, anh ta chuyển ngay sang giọng đùa cợt, mưu mô.

“Dạ, em sẽ dành ưu đãi Thượng Hạng cho Hoàng Kim Quán khi đợt hàng gạo Bông Lúa Mới cập cảng đầu tháng tới. Chỉ có anh mới nhận được đặc quyền này”, tôi trả lời mà còn thấy sợ hãi với chính lời nói của mình, chính sách mới này tôi có đề xuất với quản lý nhưng chưa được duyệt. Thôi cứ chữa cháy bằng cách này vậy chứ biết làm thế nào.

“Thông minh thật. Chỉ có cô mới biết anh muốn gì. Được rồi, giúp cô vậy, hàng của anh còn nhiều. Mai giao, ok”.

Tôi thở phào, ngồi phệt xuống chiếc pallet đã chất được chục thùng dầu hoa cải sóng sánh, tim gan đang đặt sai chỗ như vừa đảo lại vị trí cho nhau. Tôi nhấn số cho người của Sài Gòn Deli để nhận lỗi và nhận đơn hàng giao ngay trong vài giờ tới. Mắt tôi đỏ ngầu, cổ họng khô khốc và nghẹn ngào khi nghe họ trách mắng xối xả “Cô là người mới phải không?”

Làm ăn cầu thả quá. Nhưng thôi, bỏ qua. Giao hàng nhanh đến đây là được”.

Cứu được đơn hàng nhà Sài Gòn Deli nhưng trong tôi một nỗi buồn tủi vô cực xâm lấn, nỗi nhớ nhà lại cuộn cuộn chảy trong từng hơi thở và nhịp đập trái tim. Cảm giác hoài nghi cuộc sống và công việc tại đất nước này lại chợt nhen nhóm. Tôi không truy cứu Hồng tại sao lại làm vậy với mình, câu trả lời chắc chắn sẽ là “xin lỗi, em quên mất” hoặc “em cứ tưởng...”, tôi đã trót tin người ta thì phải chịu trách nhiệm về việc thất tín. Vô tình hay cố ý thì sự việc đã xảy ra rồi, tôi quyết định “cư xử như đàn bà, suy nghĩ như đàn ông” như

vua hài nước Mỹ Steve Harley thường nói. Suy nghĩ như đàn ông tức là không chấp nhận chuyện vật vãn và nếu không thể dùng nắm đấm để hạ nóc ao đối thủ thì phải dùng bản lĩnh để cho họ thấy sự lợi hại của bản thân mình.

Sự im lặng chịu đựng của tôi là đòn tâm lý mạnh mẽ với Hồng. Cô ấy bối rối vì nghĩ rằng tôi sẽ buông lời trách móc nhưng chẳng có gì xảy ra, chỉ là kể từ hôm đó tôi như con nhím xù lông để tự vệ, những việc không liên can đến đồng nghiệp quá nhiều tôi đều phớt lờ không để ý. Tôi thu mình trong thế giới của chiếc điện thoại và những đơn hàng ngày càng chùng chát. Vượt qua hai tháng thử việc thành công, tôi có thể vừa nghe điện thoại vừa nhập mã hàng trực tiếp vào máy tính, tốc độ giải quyết đơn hàng cũng gia tăng. Công việc cứ thế tiến triển rất tốt và tôi nghiễm nhiên có thêm thời gian để ra phố mua sắm hoặc mời Michael đến những nhà hàng châu Á để thưởng thức ẩm thực phương Đông cũng là để cảm nhận và hiểu thêm về thị trường ngành hàng thực phẩm tại thành phố cảng. Thật thú vị khi được tận hưởng món cà ri bò nồng nàn hương vị Gaham Masala¹ trong một nhà hàng Ấn tại khu thượng lưu Poppenbüttel hay lạc trôi trong vị thanh ngọt của bát mì lạnh Naengmyeon đặc trưng xứ Triều Tiên ở làng sinh viên Sternschanze.

¹ *Gaham Masala là một loại hỗn hợp gia vị chủ yếu trong quá trình chế biến món ăn ở vùng Punjab, miền Bắc Ấn Độ. Từ “masala” có nghĩa là gia vị, “garam” là nóng. Garam Masala có thể hiểu đơn giản là hỗn hợp các gia vị nóng. Tuy nhiên, nó không nhất thiết phải có sự pha trộn của các loại gia vị cay. Garam Masala có thể được sử dụng riêng hoặc trộn lẫn cùng các gia vị khác khi chế biến.*

Khi bầu không khí ẩm áp của mùa hè đang dần len lỏi vào khắp các ngã đường, quán xá, tôi thấy một Hamburg khác hẳn, không còn trầm mặc, ưu tư, lạnh lẽo mà khoác lên mình một chiếc áo mới rực rỡ sắc màu. Cung đường

mua sắm Mönkeberg đông đúc người qua kẻ lại, những nghệ sĩ đầy đam mê biểu diễn tài năng của mình dọc phố đi bộ Jungfernstieg, âm nhạc đủ các thể loại từ nhạc cụ cổ điển đến techno, hip-hop hiện đại rộn rã khắp muôn nơi. Công viên thành phố trở mình xinh đẹp như một vườn địa đàng. Bãi cỏ xanh mơn mớn, phơi mình dưới ánh nắng vàng ươm rực rỡ, những khóm hồng bung nở như trái những tâm thảm đỏ khổng lồ bao quanh vùng hồ chảy len lõi, uốn lượn quanh công viên. Đại nhạc hội tám mươi nghìn khán giả của ban nhạc huyền thoại Rolling Stone làm chấn động cả khu vực vào mùa hè năm ấy. Michael phải đi công tác Berlin nên không tham dự được, còn tôi chỉ thích đứng trên ban công ngắm nhìn nam thanh nữ tú, cả cụ ông cụ bà xúng xính trong những bộ cánh lộng lẫy, thời trang để đến dự ngày hội âm nhạc siêu tầm cỡ này. Tiếng còi xe cảnh sát, lính đặc vệ vang vọng khắp những cung đường bao bọc công viên làm lòng người thêm rộn rã.

Một buổi tối đi làm về, tôi đã thấy Michael đứng đợi từ ngoài cửa, anh nói muốn tạo cho tôi một bất ngờ nên che mắt dẫn tôi vào trong nhà. Anh chợt dừng lại và tôi đoán ngay mình đang đứng ở nơi nào, mùi bánh mì nướng thơm phưng phức, ắt hẳn là phòng ăn rồi!

Cơn đói cồn cào khiến tôi không thể kiên nhẫn chờ chờ đợi thêm được nữa.

“Úm ba la... bánh mì thượng hạng dành cho Miss Sài Gòn hiện ra”, Michael thả lỏng đôi tay và tôi nghĩ mình đã không thể kìm nén xúc động khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt: một bàn ăn đầy đủ thành phần cho món bánh mì kinh điển với bảy chiếc đĩa tròn xếp thẳng hàng ngay ngắn; có sốt bơ, pate gan, xúc xích, giò lụa, thịt hun khói và gia vị hành, ngò, ớt cùng củ cải, dưa leo, cà rốt chua ngọt. Có lẽ không thể tìm được loại bánh mì cỡ ngắn như ở

Việt Nam nên Michael đã thay vào bằng những chiếc Baguett đặc ruột, vàng ruộm, thơm phức mùi bột mì thoảng hương bơ.

“Anh làm em ngạc nhiên quá đấy. Từ ngày chuyển về đây có bao giờ thấy anh vào bếp đâu nào”.

“Không phải người Việt có câu: con đường ngắn nhất đi vào trái tim người mình yêu nhất định phải qua bao tử sao? Hôm trước thấy em gấp những chiếc áo dài cất vào kho, mặt buồn rười rượi, anh đoán em rất nhớ nhà, phải không?”.

“À... uhm, nhưng ở đây em cũng đâu có cơ hội để mặc chúng nên tốt nhất là dẹp bớt đi thôi”.

“Chúng ta có thể thu xếp về Việt Nam vài tuần nếu em muốn”.

“Không được, em chưa muốn về”, tôi chột phản ứng dữ dội, một kẻ trốn chạy thì không thể quay đầu. Lúc này mà về thì chắc chắn sẽ không bao giờ quay trở lại được nữa.

“Tháng sau mình đi đâu cho khuây khỏa vậy. Anh tính đưa em sang Ý bằng ô tô để tiện thưởng ngoạn phong cảnh. Em thấy thế nào?”.

“Tuyệt vời. Trước đây em đã từng mơ ước đến xứ sở của nàng Elisa, ngắm lâu đài Rivombrosa của bá tước Fabrizio”.

“Đúng là phụ nữ, chỉ thích phim ngôn tình”. “Đúng là xe tăng, chỉ biết sắt và thép”.

“Xe tăng tôi được lập trình để yêu và bảo vệ quý cô đấy. Xin mời thưởng thức món bánh mì Sài Gòn mà tôi phải tra công thức và chuẩn bị mất một ngày đấy. Cô mèo diva có biết ngày làm việc của tôi quy ra được bao nhiêu tạ thóc không?”.

Tôi nhún ngón trỏ lên trán và véo má anh “Đồ kiêu ngạo!”. Michael chộp lấy tay tôi, ghì vào ngực trái “Đúng vậy, ngài kiêu ngạo tôi đây muốn có được trái tim của ả mèo diva đến điên dại”.

“Em đang ở đây, bên cạnh anh mà, không phải chúng ta đã là một gia đình sao?”.

“Phải rồi... nhưng cho đến khi nào tâm hồn em thuộc về nơi này thì anh mới thôi cảm giác bất an”.

Có phải Michael cảm nhận được nỗi chên vênh kinh khủng trong tâm khảm vợ mình. Nếu biết được sự thật ấy anh sẽ căm hận tôi ra sao. Tôi sợ hãi điều đó xiết bao. Michael là bùa hộ mệnh, bên anh, tôi có cảm giác an toàn và bình yên luôn ngự trị.

“Ngày đó sẽ đến thôi, hãy cho em một ít thời gian nữa, xe tăng nhé”, tôi lại thở dài, giọng nghèn nghẹn.

“Hey, hey, đừng khóc. Động đất, núi lửa còn không đáng sợ bằng nước mắt mèo diva”.

“Ack... lại xạo rồi, nếu lời này thốt ra từ một gã đàn ông Nhật Bản thì em còn tin được chứ anh thì... biết gì về những đại thiên họa ấy”, tôi cười khi, ngọam mầu bánh mì chồng vừa kẹp nhân đưa cho, vị béo của sốt bơ hòa quyện với chất ngọt của thịt cùng hương nồng đặc trưng của rau ngò đầy vị giác của tôi đến cực đỉnh, một dạng thăng hoa về xúc cảm mà lâu rồi tôi mới có lại được.

*

Tôi hôn gió tạm biệt Michael, bước chân sáo đi thẳng vào văn phòng, hôm nay trời nắng đẹp rực rỡ, mùa hè đến thật rồi, lòng tôi vui rộn rã. “Cố gắng làm việc ba ngày nữa thôi là mình sẽ được tung tăng bay nhảy. Ôi nước Ý hoa

mộng trong lòng tôi – xứ sở của những nàng thơ đẹp như nàng Mona Lisa trong tranh Leonardo da Vinci hay những gã đàn ông ga lăng, quyến rũ, có đôi mắt sâu thăm thẳm như màu nước biển Địa Trung Hải”, tôi khép mắt bay bổng giấy lát và trở lại thực tại khi âm thanh “ting ting” trong ứng dụng Messenger báo tin nhắn. Là Mai Châu – đồng nghiệp cũ ở Sài Gòn nhắn tin: “Linh Anh, cậu khỏe chứ? Chẳng thấy cậu viết lách gì nữa. Đạo này có hay trò chuyện với anh Vỹ không?”.

Mới nghe thấy cái tên ấy, tôi đã chặc lưỡi, định bụng sẽ phớt lờ tin nhắn nhưng cảm thấy không được lịch sự với cô bạn nên nhắn tin hồi đáp: “Hi cậu, tớ khỏe. Lâu rồi tớ không liên lạc với mọi người vì bận quá. Công việc cứ cuốn mình theo í”.

Mai Châu phản hồi nhanh như tên lửa, đúng là con nhóc cá tính ngày nào.

“Tớ mừng cho cậu, tớ đạo này chán quá, công việc chẳng ra sao. À mà tớ vừa gặp Vỹ cách đây vài ngày, anh ta lạ lắm. Hình như đang hẹn hò”.

Tôi lại thờ dài, làm sao để kết thúc đoạn hội thoại với Mai Châu về chủ đề Lê Triều Vỹ, chuyện anh ta gặp gỡ, hẹn hò, rồi bao cô chết dí, ngã rạp dưới chân anh ta còn lạ gì với tôi nữa. Tôi nhắn lại cho có lệ:

“VẬY CŨNG TỐT CHỨ SAO. TỚ MỪNG CHO ANH ẤY. NÓI CHUYỆN SAU NHÉ. TỚ PHẢI VÀO LÀM RỒI”.

“Ok, nhớ cậu quá đi mất. Vỹ trách cậu im hơi lặng tiếng, có cần tớ chuyển lời hỏi thăm không? Mà thôi, anh ta ngời sao thế, lại còn lo đi học giáo lí với cô bồ mới, thời gian đâu mà bận tâm chuyện sống chết của bọn mình”.

Chiếc điện thoại rơi khỏi tay tôi, rớt lên sàn đánh phạch, tay chân run rẩy, đầu óc choáng váng, tôi ngồi sụp xuống một hồi lâu ngay góc cửa ra vào vẫn

phòng chính. “Vậy là anh ta sắp kết hôn rồi. Mình chặn chặn điều ấy”, tôi tự nhủ trong lòng.

Vỹ đã luôn khẳng định anh ta không bao giờ có thể yêu người bên Công Giáo vì rất có lương duyên với Đạo Phật, Vỹ cũng đã hết lời ca ngợi Nhã Kỳ vì cô ấy là một Phật tử thiện lành đúng nghĩa. Hết rồi, hết thật rồi, cây đã trút lá, lòng người cũng đổi thay. Tại sao tim tôi lại đau thất thế này?

Tôi là một con ngốc khi tin vào tình yêu mãnh liệt mà người đàn ông đó dành cho mình. Rốt cuộc chỉ là chót lưỡi đầu môi; anh ta đã tìm được tình yêu mới – người mà gã đã phải hy sinh cả quan điếm kiên định về tôn giáo để có được nàng. Tôi lại đang mâu thuẫn, đúng vậy... mâu thuẫn đến cùng cực. Thiên nga trắng trong tâm can luôn cầu mong người ấy được hạnh phúc và bình an nhưng thiên nga đen lại muốn hẳn ta bị trừng phạt và phải chịu tổn thương như chính cái giá mà Linh Anh phải trả. “một người về đỉnh cao, một người về vực sâu”, tôi cảm hận bài hát ấy nhưng nó là sự thật, là đời, là trái đắng mà con người phải trải qua.

Cả ngày hôm ấy và hai hôm liên tiếp, tôi trở nên bản thân như người đến từ cõi khác, đầu óc không còn tập trung được nữa, cảm giác sắp đánh mất thứ gì đó nhen nhóm trong tâm can khiến tôi mang một nỗi bi ai không thể diễn tả nổi bằng lời. Lúc Hải Nam kết hôn, tôi cũng hụt hẫng đôi phút, nhưng rồi cảm giác hạnh phúc vô tư lại ùa đến và tôi đã chủ động nhắn tin chúc mừng Hải Nam, thực sự thành tâm chúc phúc cho anh ấy. Tại sao tôi không thể làm thế với Vỹ, tại sao tôi lại sân si với người con gái kia – người đã giúp tôi kéo anh ta ra khỏi vòng tròn bão tố trong cơn ác mộng Sóng Thần mà tôi bị đeo bám, kinh hãi đến xương tủy.

Không có nước mắt nhưng cũng không còn cảm giác mình được sống trong thực tại, những lời phàn nàn vì nhầm lẫn hàng hóa đến tới tấp trên điện thoại,

quản lý Vũ và chị Hoa liên tục tra vấn tôi tại sao nhưng tôi chẳng biết làm gì ngoài những lời chán ngắt “xin lỗi, em sẽ chỉnh lại đơn hàng”.

Sau khi nhận được cuộc gọi từ chị Kim: “Em làm chị thất vọng quá, Linh Anh chưa từng mắc lỗi căn bản thế này. Chị muốn người khác làm việc với Asia Kim trong thời gian tới. Đừng gọi cho chị nữa”, tôi gục hẳn lên bàn làm việc, cảm giác bất lực như thể cả thế giới đang quay lưng lại với mình. Ngay lúc ấy một đôi bàn tay nhẹ nhàng ấm áp đặt lên đôi vai tôi, nhỏ nhẹ, “đến giờ rồi, chị ra xe đi, anh Michael đang đợi. Em sẽ giúp chị giải quyết chỗ bông bong này”, là Hồng, cô ấy vẫn còn để ý đến tôi cơ đấy. Vài tháng nay, chúng tôi không còn thân thiết như lúc ban đầu, tôi cũng không thấy thoải mái khi trò chuyện cùng cô ta sau vụ Sài Gòn Deli. Hồng nhìn nét mặt hoài nghi của tôi và hiểu ngay vấn đề: “Chị đừng lo, tin em đi, đi chơi về mọi việc sẽ đâu vào đấy. Em không rõ chị gặp phải việc gì nhưng cứ tiếp tục thế này thì căng lắm. Nhìn chị mệt mỏi quá, nghỉ ngơi vài ngày rồi tính tiếp”.

Tôi không có ý định tin Hồng thêm lần nào nữa nhưng trong tình huống này, chỉ có cô ấy mới giúp được thôi. “Chị cảm ơn nhiều. Đành nhờ em vậy”, nói xong tôi ủ rũ đứng dậy bàn giao công việc rồi thu xếp tư trang ra khỏi văn phòng.

Trời mùa hè, sáu giờ chiều nhưng vẫn sáng trưng như ban ngày: “Sao nhìn em căng thẳng vậy”, Michael hỏi khi vừa nhìn thấy bộ mặt đờ đẫn của tôi.

“Không có gì, em vừa gặp phải ca khó nhằn thôi. Em chóng mặt quá, cho em ngủ một tẹo được không?”.

“Em nhắm mắt lại, nghỉ ngơi đi”, nói rồi Michael hạ thành ghế xuống thấp để tôi có thể nằm dài người ra và rô ga chạy thật nhanh ra khỏi khuôn viên Huy Hoàng, bánh xe lăn vùn vụt về hướng đường cao tốc.

Trời phương Bắc nắng mưa thất thường, khi xe vừa vào đường cao tốc 255, những đám mây đen ngòm, xám xịt ùn ùn kéo đến, chúng như những binh đoàn quái vật hung tợn, xâm lấn mảng trời xanh biêng biếc, đẩy những áng mây hồng cuối đường chân trời về nơi xa xăm. Không khí thật ngọt ngào, mùi của sự ẩm ướt báo hiệu một cơn mưa dông đang đến gần. Michael nâng cửa kính xe để ngăn cơn lốc ào ạt, cuộn cuộn qua những cánh đồng quạt gió trải dài dọc đường cao tốc. Tôi nhắm nghiền mắt, cảm giác khó chịu vì say xe chộn rộn khắp cơ thể và khi thanh âm của sấm sét gầm rú, xé rách bầu trời đen kịt ngoài kia, tâm khảm tôi lại hiện lên hình ảnh của Phật với khuôn mặt giận dữ. “Ôi không, Michael”, tôi nắm chặt lấy tay phải của chồng đang đặt trên cần gạt số, hét lớn “xin anh, dừng xe lại đi”.

“Em cố đợi thêm vài phút nữa được không, anh đang tìm cây xăng gần nhất để tạt vào. Đang trên đường cao tốc không thể dừng được”.

“Anh phải dừng lại. Em chịu hết nổi rồi”, tôi ôm bộ mặt vật vã, giận dữ quát chồng mình.

Michael lắc đầu, anh bật đèn xi nhan, đánh tay lái ra khỏi làn tốc độ cao, hạ tốc vào làn đường trong cùng bên phải. Đèn dừng nhấp nháy vừa bật lên, tôi lao ra khỏi xe và trút hết cơn bồn chồn của mình qua thanh chắn trắng đỏ trên đoạn đường ấy, cơn mưa như trút nước cũng vừa ập đến, cuốn đi cặn bã bẩn thỉu bám trên nền đất – nơi giao thoa giữa cao tốc và khoảng rừng mênh mông trải dài tận xa xăm. Michael đến bên cạnh tôi, tay phải cầm chiếc ô xanh ngọc yêu thích của anh, tay trái rút từ trong túi áo khoác đưa tôi chiếc khăn tay: “Em không sao chứ? Lau đi, mặt mũi lem nhem hết rồi kìa”.

“Xin lỗi anh, em tệ quá!”.

“Sao phải xin lỗi. Nếu em mệt quá, chúng ta quay về nhà thôi. Đường sang Ý còn dài lắm”.

“Em không muốn bỏ cuộc. Vả lại anh đã dày công chuẩn bị cho chuyến đi, em không thể phá ngang giữa chừng”.

“Vậy thì lên xe trước khi bị nhiễm lạnh. Chúng ta đi tiếp nhé”. Tôi sụt sịt trở về xe, cơn mưa ngày càng nặng hạt, xóa mờ tất cả cảnh vật xung quanh. Cần gạt nước trên ô kính trước và sau xe hoạt động hết công suất mới khiến con đường trước mắt chúng tôi rõ hơn đôi phần. Michael hạ thành ghế thấp hơn một chút để tôi ngả người hoàn toàn, anh gắn bluetooth lên hai tai vợ và bật nhạc trên chiếc ipod bé xíu chứa đầy những bản Rock anh từng chơi cho ban nhạc Typhoon, thì thầm “Em nhắm mắt lại đi. Cố gắng chìm sâu vào giấc ngủ”.

“Làm sao em có thể nuốt trôi những bản Rock xập xình bây giờ chứ?”.

“Suyt... không được mạnh động. Sao em biết anh chỉ biết có Rock? Thả lỏng đi. Chúng ta tiếp tục lên đường nhé”, nói đoạn Michael rồ ga và phóng thẳng vào làn mây mưa mù mịt. Tôi chậm chậm khép đôi bờ mi, lắng nghe thanh âm phát ra từ những bản nhạc trong chiếc hộp mp4 diệu kì ấy. Tôi nhận ra đó là những bản Chillout¹ của Cafe de Mar. Có tiếng hát thiên thần, có âm thanh của nước, gió, sóng biển, tiếng vọng của đại dương thăm thẳm, tôi thấy hiện ra trước mắt mình những con đường gồ ghề, những ngọn núi cao chót vót, những vực sâu nối liền trời và đất, những cánh chim chao lượn trên bầu trời, những vệ tinh và vì sao lả lướt trong vũ trụ rộng lớn... Âm nhạc vang vọng, kéo dài, ngân nga, lan tỏa khắp bầu khí quyển. Từ những dãy núi trập trùng, từ khoảng không của đại vực tối tăm, vàng dương hiển hiện và tiến gần tiến gần về phía tôi, rõ mồn một, sau lớp ánh sáng rực rỡ ấy, một hình bóng thân yêu đang nhìn tôi và mỉm cười. “Là ông, ông lại về với con rồi”, tôi reo hò trong vô thức, “ông ôm con thật lâu nhé, con sợ lắm”.

¹ *Chillout Music: Là thuật ngữ chung để chỉ nhiều phong cách âm nhạc điện tử, đặc trưng là sự êm dịu, tiết tấu và nhịp đập – “lạnh”. Chillout là tiếng lóng của “thư giãn”. Đây là dòng nhạc thư giãn, một nhánh của nhạc điện tử. Về sau dòng nhạc thư giãn chillout mở rộng ảnh hưởng ra thị trường âm nhạc đại chúng và được đông đảo khán giả ưa chuộng.*

Ông gật đầu, chỉ tay hướng tôi về phía xa xăm, nơi có những cánh đồng quạt gió quay tít tắp, là dáng đứng Michael đang miệt mài bên các công trình, là Tháp Nhận – nơi chúng tôi trao nhau cái nhìn ban đầu đầy lưu luyến, là bờ biển – nơi chúng tôi hàn huyên suốt đêm cùng nhau, là những giây phút hạnh phúc khi cả hai say nhau nồng nàn sau chuỗi ngày xa cách đầy nhung nhớ... “Cháu yêu, con người chúng ta sống thật khổ sở, có những thứ nắm được trong tay rồi, nên không biết trân trọng, còn có những lẽ đến lúc phải buông, thì cứ siết chặt mãi không thôi...”, ông thì thầm và vẫy tay từ biệt, để lại tôi một mình bay bổng trong vũ trụ cùng thanh âm vang vọng của bài hát Shed the Skin – Therese:

I'm running. Through the fields

Laughing. Dreaming.

I'm driving. Through the mountains

Breathing. A new life

I don't mind what people say

No, I won't look back for another day

Gonna shed my skin and walk away.

*I don't mind what people say
No, I won't look back for another day
Gonna shed my skin and walk away.*

*I'm floating. Through the river
Twisting. And turning.
Running through the suns
Searching. A new life...*

*I don't mind what people say
No, I won't look back for another day
Gonna shed my skin and walk away.
I don't mind what people say
No, I won't look back for another day
Gonna shed my skin and walk away.
I don't mind what people say
No, I won't look back for another day
Gonna shed my skin and walk away.*

*Tôi đang chạy. Qua các cánh đồng Cười. Mơ mộng.
Tôi đang lái xe. Xuyên qua những ngọn núi
Hít thở. Một cuộc sống mới*

*Tôi không quan tâm mọi người nói những gì
Không, tôi sẽ không nhìn lại những ngày xa xăm
Sẽ thoát xác và thẳng người bước đi.*

*Tôi không quan tâm mọi người bàn tán ra vào
Không, tôi sẽ không nhìn lại những ngày tháng cũ
Sẽ thoát xác và thẳng người bước đi.*

*Tôi đang trôi nổi. Qua dòng sông
Uốn xoắn. Và lượn vòng.*

*Chạy xuyên qua ánh mặt trời
Tìm kiếm. Một cuộc sống mới...*

*Tôi không quan tâm mọi người nói những gì
Không, tôi sẽ không nhìn lại những ngày xa xăm
Sẽ thoát xác và thẳng người bước đi.*

*Tôi không quan tâm mọi người bàn tán ra vào
Không, tôi sẽ không nhìn lại những ngày tháng cũ
Sẽ thoát xác và thẳng người bước đi.*

CHƯƠNG 4

Tình yêu trở lại

Ánh sáng nhấp nháy buổi ban mai lướt qua đôi tai, gò má, vàng trán và nhảy một điệu tango thôi thúc trên đôi mắt say mộng của Linh Anh. “Grazie... grazie...”, âm thanh hồ hởi ấy đánh thức tôi khỏi cơn say ngủ dài thăm thẳm. Dụi đôi mắt còn mơ màng, tôi nhìn thẳng về phía trước... một bầu trời xanh vãn vất không gợn chút mây. “Đây là đâu thế nhỉ?”, tôi thầm nghĩ, “vẫn là chiếc Volkswagen¹ nhưng ghế của Michael trông trơn. Anh đang ở đâu?”. Trong trí nhớ mang máng còn sót lại, lần cuối cùng chúng tôi dừng lại là khúc quanh qua đèo Brenner – biên giới hai quốc gia Áo – Ý, nhưng vì quá mệt mỏi và khát nước nên tôi chỉ tỉnh dậy đôi phút, hớp một ngụm trà hoa cúc nóng hổi từ chiếc bình giữ nhiệt vi diệu của Michael, rồi ngay lập tức lại chìm sâu vào cơn mộng mị khi xe tiếp tục lăn bánh qua con đèo uốn lượn, song song dãy An Pơ hùng vĩ, bạc đầu vì tuyết trắng và hơi sương.

¹ Volkswagen: Viết tắt là VW, là hãng sản xuất xe hơi Đức, một trong những công ty sản xuất xe hơi lớn nhất thế giới thuộc tập đoàn Volkswagen. Đây là thương hiệu hàng đầu của Tập đoàn Volkswagen, nhà sản xuất ô tô lớn nhất về doanh số bán hàng trên toàn thế giới trong năm 2016 và 2017.

Tôi mở cửa xe, rón rén ra ngoài toan đi tìm Michael.

“Oh my God”, tôi thốt lên trong sự ngỡ ngàng và niềm hân hoan khôn tả khi cảnh vật trước mắt ủa vào tầm mắt mình. Tôi đang ở nơi mình đã ước ao từ rất lâu được đặt chân đến – nơi con người ta tìm thấy ánh sáng từ trong ngục tối, thấy hạnh phúc sau đôn đau, thấy bầu trời xanh trong biêng biếc một màu

sau đêm dài mưa giông, bão tố. Tôi đang ở đây... giờ phút và khoảnh khắc này là bất tử... là vĩnh viễn. Ôi Venice – thiên đường tình yêu và hoài vọng, trái tim bé nhỏ Phương Đông đã chạm đến người!... Không phải ảo giác, không còn là giấc mơ, là hiện thực hiện hữu nơi trần thế.

Cởi bỏ lớp áo khoác vải dù vương mùi ngày cũ, tôi vươn vai đón lấy từng giọt nắng ấm áp đang chơi trò đuổi bắt, uốn lượn trên làn da nom có vẻ xanh xao, xám xịt của mình. Chỉ trong phút chốc, tôi như thấy chính mình ở một hình hài khác, ánh nắng trong treo ấy nhuộm màu tất cả những góc ngách trong toàn bộ giác quan, tôi cảm nhận được mùi thơm nồng của gió, vị ngọt của hơi nước thổi tới từ vịnh Venice trong xanh màu ngọc bích, lấp lánh bạc dưới ánh mặt trời rực rỡ. Cảm giác này như thể ta đang được thưởng thức một món ăn đậm vị. Mới nghĩ đến đây thôi tôi đã nghe thanh âm “rột roẹt” phát ra từ khoang bụng. Đúng là hơn mười lăm giờ đồng hồ qua, tôi đã không nạp bất cứ thứ gì vào người. Chợt nhớ trên xe còn ít bánh mì mà cả hai mang theo, tôi toan quay lại chiếc Volkswagen để giải quyết cơn đói đang cồn cào trong người. “Tỉnh rồi à, nữ hoàng mèo diva”, là Michael, anh trở về từ hướng bờ nước có những chiếc cọc gỗ buộc ca nô. Tôi mừng rỡ như vừa bắt được vàng, định bụng sẽ nói “Thật tuyệt vời, cảm ơn anh đã đưa em đến chốn thần tiên này”, nhưng lời tôi phát ra lại không như vậy: “Đúng là xe tăng, làm lũi nhưng thật khó lường”.

“Hey, hey, con mèo kiêu ngạo kia, em biết mình đang ở nơi nào rồi, vậy thì phải tặng anh những lời ngọt ngào chứ. Đôi mắt long lanh kia không giấu được cảm xúc phấn chấn của em”.

“À... ừ, thì cảm ơn anh, nhưng bây giờ em đói lắm người rồi, em đi tìm mẩu bánh mì đây”.

“Anh xoi hết trên đường đi rồi”.

“Hả! Thật là oan nghiệt”, tôi ôm bụng, đóng vẻ mặt méo mó rất chi là hoàn cảnh.

“Mời quý cô lên thuyền. Sang bờ bên kia sẽ có muôn vàn đồ ăn thức uống, tha hồ mà tận hưởng”, Michael chỉ tay về hướng chiếc ca nô thân gỗ dập dềnh trên mặt nước. Đứng sau vô lăng là một gã béo tròn béo trực, chiếc quần kaki màu ghi căng đét đến nỗi, nhờ mà gã đột ngột ngồi xuống chắc chắn đứt toác, xoạc ngay đường chỉ. Chiếc áo sọc xanh hải quân lịch lãm không thể cứu vãn gương mặt thiếu cân đối với chiếc mũi khoằm, đôi mắt bên to bên nhỏ, hàm răng chín – sáu – ba – không, cười lên khiến người ta liên tưởng ngay đến cướp biển vùng Caribe.

Tôi nhìn sang những chiếc ca nô cạnh đó, ôi những anh chàng cầm vô lăng thật chất ngất, đôi mắt xanh lơ, làn da rám nắng, mái tóc xoăn bồng bênh trứ danh Italia, khác hoàn toàn cái gã mặt “hắc ám” như mafia mà chúng tôi sắp đi cùng.

“Hi xe tăng, không lẽ anh không thể chọn một chiếc ca nô khác hơn à. Ví dụ như đằng kia kia”, tôi chỉ tay vào một tay lái có gương mặt đẹp tựa bá tước Fabrizio bước ra từ lâu đài Rivombrosa.

“Một nước không thể hai vua. Trên cùng một chiếc ca nô, không thể có hai người đàn ông đẹp”, Michael nháy một bên mắt, anh nhoẻn miệng cười, một nụ cười rất “điều”. Đúng thật, bấy giờ tôi mới để ý vẻ đẹp tráng lệ của Michael khi đứng cạnh gã đàn ông mang hình hài cướp biển ấy.

“Bám chặt nhau vào, chúng ta xuất phát nhé. Chào mừng quý ông và quý cô đến với thành phố của những chuyến phiêu lưu trên mặt nước”, gã ra hiệu với chất giọng âm vang và hồ hởi, rồi gã cười, để lộ nguyên hàm răng vâu nhưng quả thật sự thân thiện và thần thái tự nhiên của gã khiến tôi kinh ngạc. Chưa hết, gã đích thực là tay lái lụa, dòng kênh Grande trở thành đường đua

mà gã đích thực là ông hoàng. Chiếc ca nô lướt đi trong gió như thể không có trọng lượng, lượn trái, lượn phải, nhẹ lâng như cánh chim hải âu sải cánh san sát mặt nước hồ Alster. Những cô gái trên những chiếc đò Gondola mũi cong ngạo nghễ, trôi bồng bênh, lãng đãng ngoái nhìn chiếc “phi thuyền tốc độ” của chúng tôi, ánh mắt trầm trồ và ngưỡng mộ. Những gã đàn ông của các nàng cũng hòa nhịp, huýt sáo, tuýt còi hưởng ứng nhiệt liệt, tiếng cười đùa khanh khách hòa lẫn âm thanh bọt nước xõa tung hai bên mạn sườn ca nô. Những tòa nhà ngói đỏ nổi bồng bênh trên mặt nước, làm nổi bật sắc trắng huy hoàng của thánh đường Santa Maria della Salute. Tôi đã từng tìm hiểu về thành phố của những cây cầu sau khi mê mẩn theo dõi bước chân của nữ minh tinh Angelina Jolie trong bộ phim *The Tourist* (Lữ khách). Lúc ấy, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ được đặt chân đến nơi này sớm như vậy. Những thiên đường mộng mơ tôi vẫn ngỡ chỉ tồn tại trong cổ tích hoặc được huyền hoặc bởi kĩ xảo điện ảnh. Hôm nay, tôi đã đặt chân đến xứ sở thần tiên của đời mình, có lẽ vì tôi đang rất hạnh phúc. Tựa vào Michael, tôi nghe thấy tiếng trái tim mình thổn thức, tôi vẫn nhớ lời ông dặn trong cơn mộng mị “Cháu yêu, con người chúng ta sống thật khổ sở, có những thứ nắm được trong tay rồi, nên không biết trân trọng, còn có những lẽ đến lúc phải buông, thì cứ siết chặt mãi không thôi...”

“Đến nơi rồi”, gã đàn ông lái ca nô ra hiệu và giúp di chuyển chiếc vali đồ yêu thích của tôi lên bờ. Tôi đến cạnh người đàn ông ấy và đưa tay ra trước: “Cảm ơn anh. Chuyến du ngoạn trên dòng kênh Grande thật tuyệt”.

“Nụ cười của quý cô là niềm vui trong ngày của tôi”, gã cười, đáp lại cái bắt tay của tôi. “Tiện thể, cái mà cô gọi là ca nô ấy, ở đây chúng tôi gọi nó là taxi nước. Người ta hay gọi tôi là Jack 20, vì tôi đã làm nghề này từ năm hai mươi tuổi, đã lái tàu chở hàng, tàu chuyên thư tín, đò Gondola, có bận còn hỗ

trợ tàu của đội cảnh vệ, nhưng tôi vẫn mê cái tốc độ của taxi nước nhất. Nó thật ngẫu phải không?”.

“Đúng vậy, thật ngẫu. Anh là gã lái ca nô đỉnh nhất mà tôi từng biết. Hẹn gặp lại anh!”, vẫy tay chào Jack, tôi đi theo Michael vào nhà hàng nổi có tên Squid Ink Venice tọa lạc ngay sát mép nước.

Michael gọi người phục vụ, anh biết tôi đang đói cồn cào nên chỉ nói ngắn gọn “Cho chúng tôi món gì chế biến nhanh nhất và là đặc sản của nhà hàng này”.

Tôi gật gù hài lòng vì con đói rã rời của mình sắp được bù đắp, nhưng đĩa thức ăn vừa đặt xuống trước mặt thì tôi lại lâm vào cảnh bối rối, bần rùn: những sợi mì đen sì sì nằm cuộn vào nhau, lọt thỏm vào lòng chiếc đĩa đại trắng muốt, nhìn chẳng có gì hấp dẫn, cuốn hút. “Cái này là... gì... gì vậy anh? Ăn vào thì chắc là cười ra điếu ‘mùa thu tỏa nắng’ luôn nhỉ?”, tôi hỏi Michael cho lấy lệ nhưng tay vẫn cầm chiếc nĩa và bắt đầu xoắn mì. Khi con người ta trở về nhu cầu và bản năng tối thiểu của loài người là giải quyết cơn đói thì chẳng còn gì là kiêu hãnh với sĩ diện, vì thực sự cũng chẳng có lựa chọn nào khác.

“Em ăn đi, dù không rục rở nhưng món này “không phải dạng vừa đâu”. Đó là mì Spaghetti sốt mực, được nấu theo phong cách Al-dente chuẩn Ý. Màu đen của mì từ chính mực của con mực tươi đấy.”

Mùi thơm của sốt mực nồng nàn sộc thẳng vào khoang mũi và khi cái thứ đen sì ấy đi hẳn vào vị giác, tôi cắn chặt đôi môi vì sợ đây lại là một giấc mơ huyền hoặc. Vị sốt khá đậm, là sự hòa trộn giữa béo của sốt kem, thơm ngọt của hải sản tươi và đặng đặng của mực. Sợi mì quyện sệt sệt, vô cùng ăn nhập với thanh âm xục xục của những miếng mực thái tròn mỏng dính, lạc trôi

trong cái bẻ đen mà không nhìn kĩ sẽ khó nhận ra. Hương vị ấy đã ám ảnh và lưu lại trong kí ức của tôi về Venice mãi về sau.

“Môi em chảy máu kìa”, Michael đưa tôi chiếc khăn giấy trắng, tôi vội dùng nó để lau đôi mắt đang ngân ngấn nước của mình.

“Có chuyện gì với em vậy? Món ăn không ngon à?”, Michael hốt hoảng khi nhìn thấy bộ dạng, mặt mũi lấm lem của tôi.

“Không có gì, em chỉ cảm động quá thôi, và vì sợ tất cả chỉ là giấc mơ nên em đã cố tình cắn môi mình để đoán chắc đây là sự thật”.

“Con mèo diva khác người của tôi, em thật là đại khò”.

“Michael,...”, tôi bất chợt nhìn thẳng vào đôi mắt chồng mình, lưỡng lự bộc bạch những lời mà tôi đã muốn nói từ rất lâu “Xin lỗi anh vì em chưa phải là một người vợ tốt. Em đã quá ích kỉ, chỉ nghĩ cho lợi ích của bản thân. Em đã phớt lờ cảm xúc của anh, em đối xử với anh như kẻ ngoài lề, trong khi anh và ba mẹ luôn dành cho em những tình cảm tốt đẹp nhất”.

“Đừng suy nghĩ vẩn vơ. Em là một nửa tuyệt vời nhất mà thượng đế ban tặng cho Michael này. Nhờ em, anh đã phải nỗ lực để học cách trở thành một gã đàn ông tốt đẹp hơn từng ngày, từng ngày một. Chúng ta chẳng phải đều là những đứa trẻ trưởng thành sau va vấp đó sao! Anh yêu em, đó là điều quan trọng nhất! Nên nắm giữ trái tim và tâm hồn em là điều anh khao khát”.

“Em yêu anh, Michael. Tình cảm chân thành của em dành cho anh là điều có thật. Em chỉ trách bản thân mình quá yếu đuối, hèn mọn, nên phải vật vã vượt qua những cung bậc cảm xúc rối bời khi môi trường sống thay đổi đột ngột. Em sẽ không như thế nữa. Chắc chắn sẽ không như thế!”.

Michael luôn bàn tay rắn chắc, đặt lên và ve vuốt bàn tay đang gõ nhịp trên bàn của tôi. Những lúc lo lắng, Linh Anh đều như vậy, đôi bàn chân xoắn

vào nhau và những ngón tay gõ nhịp liên hồi. “Anh tin em. Anh luôn tin tưởng ở em”, đôi mắt Michael thật đẹp, bây giờ tôi mới nhận ra... không có màu của đại dương thăm thẳm, không có sự quyến rũ ngọt ngào chết người, đôi mắt ấy chứa đựng ánh nắng mặt trời ấm áp, màu nâu sẫm của đất và sắc long lanh của nước hòa quyện vào nhau, ôm ấp nhau nồng nàn. Niềm tin ấy giúp xoa dịu, hàn gắn những vết cắt trên thân thể và tâm hồn của con thiên nga trắng trong tôi, nàng đang hồi sinh, vẫn mong manh đa sầu đa cảm nhưng nàng không còn cảm thấy hèn mọn, mặt nhục; nàng đang được những dòng suối ngọt ngào của tình yêu, niềm tin và hy vọng gột rửa. Những vết máu rỉ ra từ vết thương sâu dần dần khô lấp, nàng lại được nhảy múa trong khúc hoan ca.

Chúng tôi nâng ly Prosecco¹ trứ danh Venice, chỉ một hợp nhẹ nhàng đã làm tôi lâng lâng trong cơn say, không phải vì rượu mà vì ái tình, người đàn ông trước mặt, tôi muốn có anh ấy, muốn được yêu, được sở hữu và định đoạt.

¹ Prosecco: Một loại rượu vang, sủi bọt, có nguồn gốc từ Ý. Cùng với Champagne của Pháp và Cava của Tây Ban Nha, Prosecco là loại rượu vang được ưa chuộng trên thế giới.

Đêm ấy, dưới ánh trăng vàng vạc nghiêng mình qua ô cửa, văng vẳng tiếng hát cao vút như thiên thần của những gã lái đò thành Venice trứ danh, chúng tôi đã ở bên nhau, yêu đương nồng nàn và chìm đắm trong đam mê nhục dục. Những va chạm về xác thịt không còn là niềm đau khổ và cưỡng bức về linh hồn mà tôi phải chịu đựng suốt một quãng thời gian không hề ngắn ngủi. Người đàn bà trong Linh Anh đã được thoát xác, tự do về tâm hồn, đêm nay tôi được làm một người vợ đúng nghĩa, tự nguyện và dâng hiến. Lần đầu tiên từ ngày đặt bút kí vào biên bản hôn phối, con người ấy đã chiến thắng mộng tưởng, xóa đi những kí ức vấy bẩn, những dần vật sâu thẳm đau nhói đến tận

tâm can. Cả hai đang tận hưởng niềm hoan lạc, đi vào nhau, ở trong nhau, cuộn vào nhau, thuộc về nhau. Xa xa, âm điệu bản giao hưởng Định mệnh của nhà soạn nhạc Beethoven vọng về từ quảng trường St. Mark trầm hùng, da diết. Bản nhạc ấy đến thật đúng lúc, lột tả chân thực những cung bậc cảm xúc của những con người thật sự đang cật lực chống lại sự hủy diệt của số phận, trong ấy có cả tôi. “Ánh sáng rực rỡ chiếu xuyên qua màn đêm thăm thẳm, và lúc ấy ta mới nhận ra bóng tối khổng lồ đang lặc lự tới lui đã bao trùm lên ta, hủy diệt mọi thứ bên trong ta chỉ trừ nỗi đau của niềm khắc khoải vô tận – cái khắc khoải mà trong đó mọi sự khoái lạc ngấm lên trong cung bậc hân hoan đều bị chìm xuống và chết lịm và chỉ qua nỗi đau ấy – cái thống trị nhưng không hủy diệt tình yêu, hy vọng và niềm vui – ngực ta như muốn nổ tung bởi hơi thở dồn dập trong những hòa âm tràn ngập âm thanh của niềm đam mê, chúng ta bám lấy cuộc sống và trở thành người nắm giữ linh hồn”, một tác giả vô danh đã nói như thế.

Và ngay giây phút hoan lạc ấy, trong sâu thẳm tâm hồn người vợ Á, không còn dấu tích của vực sâu, không còn bóng tối, không còn hình ảnh xấu xa, bạo tàn của con thiên nga đen đúa, tâm địa độc ác. Tất cả đều trở về ngự trị ở đỉnh cao, ở cực điểm dâng trào của sự thăng hoa, bùng cháy... là chiến thắng giòn giã của nàng thiên nga trắng trong tâm hồn lạng sáng của một người đàn bà yêu chồng hết mực.

Chúng tôi trở về Hamburg bằng con đường qua biên giới Ý – Thụy Sĩ, vẫn là ngọn núi An Pơ hùng vĩ mù sương. Ngôi làng tựa vào núi nhỏ bé nhưng tràn đầy sức sống. Tôi không hề có cảm giác lạc lõng, cô đơn khi nhìn vào chúng. Tôi chỉ thấy sự bình yên và ấm áp đến lạ lùng.

Các đồng nghiệp Huy Hoàng rất vui khi tôi trở lại vào ngày đầu tuần. Chị Thúy An phòng Kế toán – người có đôi bàn tay nấu ăn siêu đỉnh đãi tôi món

bánh đa cua Hải Phòng trứ danh của chị. Tôi đến gặp quản lý Vũ để xin lỗi về những trục trặc không đáng có trước khi nghỉ phép.

“Thôi, không sao. Ai mà chẳng có lúc này lúc khác. Hồng đã giải quyết êm xuôi rồi, em đi mà cảm ơn cô ấy”.

“Dạ vâng”.

“Có chuyện này anh muốn chia sẻ với Linh Anh. Anh sắp thôi việc ở Huy Hoàng. Em ở lại công tác thật tốt nhé!”.

“Sao cơ?”, tôi hốt hoảng khi nghe Tiến Vũ nói vậy. Thật tình tôi rất quý anh ấy. Đó là người quản lý có trách nhiệm và công minh nhất mà tôi từng gặp.

“Anh ở đây lâu rồi. Muốn nghỉ ngơi một thời gian. Với lại công việc quanh năm suốt tháng thế này, dạo gần đây sức khỏe của anh không được tốt. Tám năm rồi!”.

“Linh Anh rất buồn nhưng nếu anh quyết tâm tìm một hướng đi khác cho mình thì em sẽ luôn cầu phúc cho anh. Nếu cần em giúp gì, anh cứ bảo nhé. Em rất sẵn sàng”.

Tôi không ngờ về sau mình lại phải hối hận về câu nói cuối cùng này. Vũ thôi việc và chỉ một thời gian ngắn sau đó, anh ta lập một doanh nghiệp khác y hệt ngành hàng với Huy Hoàng – thực phẩm Châu Á. Vũ có trong tay tệp dữ liệu, lại nhạy bén về thị trường nên khách rất chuộng và bắt đầu ngả nghiêng sang phía anh ta. Tôi cảm nhận một mối đe dọa tiềm tàng từ người quản lý cũ này đối với tổ chức tôi đang làm việc. Vũ không sai, thương trường đúng thật là chiến trường, con người ta muốn tồn tại nơi khốc liệt này phải đội giáp sắt và mang binh khí. Vì rất quý Vũ, tôi thấy tiếc khi anh theo lối mòn của tư duy, để rồi bị tất cả quay lưng và mang tiếng đời “phản chủ”.

“Cạnh tranh là động lực để phát triển. Nếu không phải Vũ thì cũng sẽ có kẻ khác đấu với Huy Hoàng thôi”, Michael xoa dịu tâm trạng không vui của tôi bằng những lời lẽ kinh điển về kinh tế học.

“Đúng là như vậy nhưng nếu là em, em sẽ không đi con đường ấy”.

“Chủ nghĩa nhân đạo, đức tin, lòng trung thành khi đặt cạnh tiền và mưu sinh thì sẽ chuyển sang trạng thái ỡm ờ, quá độ. Em cứ sống theo những điều mình cho là phải, đừng quá bận lòng vì vấn đề của người khác”.

Trong thời gian chờ công ty tuyển được quản lý mới, tôi được làm việc và báo cáo trực tiếp với sếp Tổng – người đã phỏng vấn mình ngay ngày đầu đặt chân đến Huy Hoàng GmbH. Minh là người đàn ông thông thái như đúng cái tên bố mẹ đặt cho anh.

Chị Hoa từng tâm sự với tôi, “Chị rất yêu quý cậu ấy. Cậu là niềm tự hào của gia tộc nhà chị”.

Minh khởi nghiệp và gây dựng Huy Hoàng rất vất vả. Một người Á nhập cư vào một quốc gia tiên tiến như Đức, để có vị trí và chỗ đứng trong xã hội không phải là điều đơn giản.

“Trông sếp không được vui. Có phải chuyện của Vũ khiến anh bận tâm không?”, tôi hỏi Minh khi cả hai quay trở về xe sau khi gặp khách hàng ở Billstedt – khu vực đông đúc dân nhập cư sinh sống, đặc biệt là dân Thổ Nhĩ Kỳ. Họ ngưng nhập hàng của Huy Hoàng vì “có một đối tác mới chào hàng với giá rất cạnh tranh. Đồng thời, họ còn cung cấp cho chúng tôi những chủng loại rau gia vị độc đáo từ Việt Nam sang – những thứ không dễ tìm được ở Hamburg, đồ đóng hộp cũng phong phú về chủng loại, kích cỡ, màu sắc”, anh đầu bếp tiết lộ với tôi điều này và ngay lập tức tôi biết đối thủ hiện tại của mình là ai.

“Không có gì! Trong kinh doanh thì những chuyện thế này quá bình thường. Em có ý tưởng gì không?”, sếp Minh quay sang hỏi tôi khi anh vừa tắt máy, từ chối nghe cuộc gọi vừa đến. Ở Minh, tôi luôn cảm nhận được sự tĩnh lặng đáng ngưỡng mộ, vì tôi hầu như không đọc được suy nghĩ của anh ấy. Vì không đọc được nên tôi thường hành động theo trực giác mách bảo.

“Em đang nghĩ liệu chúng ta có thể tung ra một chiến dịch Marketing đại loại như Tuần lễ vàng hay Ngày hội mua sắm..., hạ giá tất cả những sản phẩm thuộc danh mục hàng cơ bản về mức sát sàn. Mục đích là đánh bật gốc những đối thủ đang yếu vốn. Họ không thể cầm cự được lâu nếu chúng ta tung đòn phản công và áp đảo khi còn đang mạnh nha”.

“Ghê gớm thật. Anh vẫn nghĩ cô rất quý mến quản lý cũ của mình”.

“Đúng là em đã học hỏi rất nhiều điều hay ho từ anh ấy. Bọn em cực hợp nhau về phong cách làm việc nhưng rõ ràng em là người của Huy Hoàng thì chỉ trung thành với một tổ chức mà thôi”.

Sếp Minh không bàn luận gì thêm, chỉ nhìn xa xăm ra hướng cửa sổ xe nơi có những gốc cây ven đường đang lốm đốm lá vàng rơi, báo hiệu mùa thu đang đến gần. Lần này, tôi đoán được cấp trên của mình đang nghĩ gì. Tất cả nhân sự trong công ty đang xì xầm, bàn tán liệu tôi sẽ ra ngoài bắt tay với Vũ, vì nếu hai chúng tôi hợp lực thì không có mảng thị trường nào chúng tôi không thể không thâm tóm được. Vũ cũng từng có gợi ý tương tự về việc này nhưng tôi đều né tránh. Tiền bạc, danh vọng, địa vị... quá hấp dẫn và ngọt ngào đối với cô gái vừa bước sang tuổi hai mươi sáu, nhưng tôi có khát vọng và hoài bão cho con đường của riêng mình. “Sếp chỉ muốn thử mình thôi”, tôi thầm nghĩ.

“Anh sẽ xem xét đề xuất của em. Sắp tới có một CEO mới về tiếp quản công việc. Hy vọng hai anh em sẽ phối hợp tốt với nhau”, Minh chột lên

tiếng, xóa tan không khí trầm mặc trên xe và trao cho tôi một ánh nhìn đầy tin tưởng.

*

Mùa thu ở Đức thật đẹp. Nàng đến nhẹ nhàng nhưng khắc họa rõ nét trên từng con đường, tán cây. Tôi thích cảm giác hít thở khí trời vào buổi sớm mai và nhìn ra công viên từ cửa sổ phòng ngủ. Lá vàng rụng đầy các lối đi. Thi thoảng một cơn gió nhẹ đi qua thổi bay những chiếc lá đã ngả vàng nhưng còn vương vẩn trên cành. Tất cả như một bức họa về một thiên đường bình yên và đầy sắc màu lãng mạn.

Messenger lại báo tin nhắn và tôi biết rõ nàng là ai. Đó là cô gái trẻ đứng cạnh Lê Triều Vỹ trong những bức ảnh gần đây mà bạn bè hay tag ảnh trên mạng xã hội.

“Chào chị, em là Thủy Tiên, em biết chị đã lâu nhưng chưa có dịp trò chuyện. Chị em mình kết bạn nhé” là câu chào hỏi của cô ấy. Tôi lại lầm khi nghĩ rằng chỉ có mình quan sát mọi người, còn chẳng ai đá động gì đến mình. Cảm giác vô hình và bị lãng quên luôn thường trực từ ngày tôi rời Việt Nam. Nhưng tin nhắn ấy đã nói cho tôi hiểu điều ngược lại.

Chắc chắn cô bé Thủy Tiên đó đã nghe chuyện gì về tôi và Vỹ, hoặc anh ta có kể gì về tôi với cô ấy thì tôi cũng không thể biết được. Một năm qua, vết thương trong lòng tôi đã bắt đầu lành lặn dần dần, từng chút từng chút một. Vậy nên tôi không muốn lại chọc thêm nhát nào nữa vào vết da non vẫn còn ửng đỏ.

“Hi em, cảm ơn, rất vui được quen biết em” là câu hỏi đáp sáo rỗng từ tôi, vì tôi thực sự không thoải mái khi nhận được tin nhắn kiểu này, cảm giác như mình đang là kẻ thứ ba rình rập hạnh phúc của người khác. Nhận thức được sự tồn tại của mình sẽ gây ảnh hưởng tâm lý cho cả ba người: tôi, anh ta, cô

ta, tôi bất chợt đưa ra một quyết định chớp nhoáng nhưng có lẽ sẽ kéo dài vô tận, đó là: khóa (block) cả hai bọn họ khỏi ngôi nhà ảo của mình. Từ nay vĩnh viễn không ai còn nhìn thấy ai, để không còn vướng bận, thấp thỏm. Sự hiện diện của tôi có thể là nỗi ám ảnh của vợ tương lai anh ấy và cũng sẽ là nỗi khổ tâm của Võ trên con đường tìm kiếm hạnh phúc đích thực của mình.

Và đúng như dự đoán, chỉ khoảng vài tuần sau đó, tôi nhận email của Võ về một đám cưới sắp diễn ra. Nội dung thư như sau:

“Linh Anh à, cuối năm anh lại kết hôn, vì anh biết với bản tính gan lì, quyết đoán và độc lập của em thì dù anh có đợi chờ mòn mỏi, em cũng chẳng bao giờ quay về. Hãy nhớ rằng, tình yêu bao hàm lòng biết ơn là một tình yêu vĩnh cửu. Em đã xuất hiện khi anh bế tắc và lâm vào tình trạng khủng hoảng nhất trong cuộc đời. Tuy nhiên vì đã nhận được năng lượng tích cực từ em nên anh hứa sẽ sống vui, khỏe và hạnh phúc với cô ấy – mẹ của các con anh sau này. Hãy sống thật ý nghĩa, mèo con nhé”. Và email tôi trả lời Võ có nội dung như sau:

“Nếu nói rằng em sẽ nhảy cẫng lên vì hạnh phúc của anh thì đó là lời dối trá, bởi lẽ em cũng phải trải qua một cơn địa chấn trong tâm hồn mình, vì cái tên Lê Triều Võ. Xin lỗi vì nói thẳng nhưng em là đứa không tin vào tình yêu vĩnh cửu. Sự kết hôn vội vàng của anh khiến em có phần hụt hẫng, vì là một người bạn tốt, em mong anh có một hạnh phúc thật sự chứ không phải trải qua quãng thời gian u ám vì nhầm lẫn như em. Em đã đọc đâu đó người ta nói rằng: Người đàn ông thất bại một lần trong hôn nhân là một viên ngọc quý. Anh là viên ngọc đang tỏa sáng mà nhiều người đang trầm trồ ngưỡng mộ vì anh có thể chinh phục bất cứ trái tim băng giá nào bằng sự trải đời và đau thương của chính bản thân mình. Tuy nhiên, nếu thất bại thêm một lần nữa thì

viên ngọc ấy chỉ là đồ bỏ đi mà thôi. Em sẽ từ chối gặp kẻ thất bại. Vì vậy, hãy sống thật sự hạnh phúc nhé!” Kí tên: Mèo Diva.

Và tôi lại khóc, những giọt nước mắt cuối cùng khép lại câu chuyện đã qua. “Cảm ơn Thủy Tiên, nếu không nhờ em, chị không biết sẽ phải còn sống vật vờ bao lâu nữa. Cảm giác tội lỗi với chồng mình, bạn thân, với cả Vỹ đã giết mòn chị trong mớ đồ nát của nhục dục, ái tình, niềm tin, tình yêu và hy vọng. Mong chúc em được hạnh phúc” là điều tôi thổ lộ trong cuốn “nhật kí sống lạc quan” mà tôi luôn mang theo bên mình. Đó là nơi tôi được giải tỏa và gạt đi những giọt lệ, nỗi buồn không thể chia sẻ cùng ai.

Cảm giác vô hình với những người có thể gây tổn hại tới cảm xúc của mình thật ngoạn mục. Tôi có nhiều thời gian hơn để chăm lo, vun đắp tình cảm với Michael. Chúng tôi như đang yêu lại từ đầu. Cả hai tiếp tục những chuyến phượt bằng ô tô sang Hà Lan, Đan Mạch, Thụy Điển vào ngày nghỉ cuối tuần. Amsterdam để lại ấn tượng trong tôi về thành phố của những chiếc xe đạp đủ kiểu dáng xếp thẳng hàng chôn công sở, những đóa hoa tuy líp đủ sắc màu treo trên ban công các căn hộ liền kề trên con phố quanh khách sạn Madison và đặc biệt mùi của chất gây nghiện Marijuana phảng phất ở từng góc ngách.

“Anh chắc hẳn đã thử chất kích thích rồi đúng không?”, tôi hỏi Michael khi anh chỉ cho tôi biết hương vị của thứ thuốc lên tiên ấy.

“Đúng vậy. Lúc còn teen anh làm mẹ khóc vài lần khi trốn chơi cùng đám bạn hàng xóm”.

“Vậy giờ có muốn thử lại không?”.

“Có thuốc phê ngay cạnh bên rồi cần gì Marijuana nữa”, nói rồi anh choàng qua eo tôi nhắc bổng lên, “Linh Anh, anh muốn sống đến già cùng với người phụ nữ anh yêu. Anh đã tìm thấy rồi. Vậy nên không có chất kích thích nào đủ ma lực thêm nữa”.

“Em chỉ tin vào hành động, không tin vào lời hứa... hì hì”, tôi chọc xoáy Michael, lòng ngập tràn một niềm vui khôn tả. Lần đầu tiên sau ngần ấy thời gian vật vờ, chìm đắm trong cơn ác mộng của ngoại tình tư tưởng, tôi có thể dựa vào anh chân tình, nồng nàn mà không còn cảm thấy sợ hãi, lo âu mang đầy tội lỗi.

*

Mùa xuân năm sau đó, tôi quyết định cùng Michael về Việt Nam thăm gia đình. Cảm giác sợ hãi giảm đi nhiều nhưng nỗi nhớ nhà vẫn chưa thể khóa lấp. Cả gia đình thấy tôi vui vẻ cùng Michael nên rất hài lòng, đặc biệt là mẹ. Bà là người lo lắng cho tôi nhất và có thể luôn nghi ngờ tôi đang diễn kịch. Tôi tránh không đề cập chuyện xưa, chỉ kể lể với mẹ về công việc, cuộc sống thường nhật và những điều hay ho tôi học được ở Hamburg.

“Con muốn tiết kiệm tiền để mua nhà. Một ngày nào đó con sẽ quay về Sài Gòn và ngẩng cao đầu”, tôi tâm sự với mẹ như vậy nhưng bà đã gạt phăng “Cuộc sống bên đây tốt như vậy, hai đứa về đây làm gì. Michael có hợp với nơi này đâu?”

“Mẹ không nhớ con gái của mẹ hay sao mà cứ cố tình đẩy nó ra xa. Và mẹ cũng sẽ không bao giờ biết được ước mơ cháy bỏng của con là gì nhỉ... Trở thành một nữ văn sĩ nổi tiếng, được độc giả công nhận tài năng của mình... là điều con luôn trăn trở. Vì cuộc sống, vì hoàn cảnh con phải gác lại đam mê ấy, nhưng sâu thẳm trong trái tim, một điều gì đó cứ thôi thúc, lôi cuốn và đau đớn vì cảm giác bất lực”, tôi thầm nghĩ những lời này nhưng chưa bao giờ thổ lộ thật lòng với mẹ. Tôi biết mẹ nghĩ gì, bà luôn lo sợ tôi không đủ bản lĩnh vượt qua cám dỗ, thanh xuân của phụ nữ quá ngắn ngủi, hạnh phúc trần đời lại quá mong manh. Một người phụ nữ sinh ra, lớn lên và được bao bọc bởi truyền thống như mẹ luôn mang trong mình sự bảo thủ về đức hạnh, trinh tiết,

giá trị cộng đồng. Một đứa con gái gan lì, bỏ qua rất nhiều chuẩn mực mà xã hội châu Á đặt ra thì làm gì có đường quay đầu lại. Cả vùng quê nhỏ nhìn vào gia đình tôi như một hình mẫu hoàn hảo của sự viên mãn. Nếu tôi thất bại trong hôn nhân đồng nghĩa với việc chẳng còn mặt mũi nào tồn tại ở xứ này.

Quãng thời gian ba năm Linh Anh yêu xa với Michael cũng là ngần ấy thời gian Vỹ tồn tại trong thế giới tiềm thức sâu lắng của tôi.

Cả khán phòng vỗ tay râm ran sau màn thuyết trình ấn tượng về sự thành công trong nhượng quyền thương hiệu của chuỗi nhà hàng hải sản Biển Đêm. Người thuyết trình cười tươi, tràn ngập vẻ tự tin rắn rỏi của một người đàn ông thành đạt. Anh ta trẻ quá, trẻ hơn nhiều so với thành công của chính anh ta, 33 tuổi nhiều người chưa làm được một phần nhỏ như thế, trừ phi có gia đình hậu thuẫn nhưng từ ban đầu anh ta chẳng bảo là đi lên từ hai bàn tay trắng đó sao. Chà thật ngưỡng mộ. Anh ta trao danh thiếp và nói chuyện với khách trong hội trường, tôi cảm thấy hơi lẻ loi ở chón này, tôi giận cái gã kia thu hút hết sự chú ý của quan khách. Nhìn quanh quất tôi thấy mình dường như trẻ nhất ở đây. Tôi được mời tham dự hội thảo, cấp trên bảo tôi nên giao lưu nhiều hơn để xây dựng một mạng lưới khách hàng cho chính bản thân mình. Những nơi thế này thường xuất hiện những doanh có thể họ cần vốn đầu tư mở rộng quy mô kinh doanh và cần đến Intercontinental Inc. Tôi đến bàn ăn nhẹ để tìm cho mình một cốc nước, tôi bắt chuyện với vài nhân viên ngân hàng, một nhiếp ảnh sự kiện và một luật sư tư vấn về nhượng quyền thương hiệu. Chúng tôi nói chuyện luyên thuyên và trao namecard cho nhau. Đám đông vẫn vây lấy anh chàng doanh nhân trẻ, tôi muốn tiếp cận anh ta nhưng có lẽ lần này tôi lại tuột mất cơ hội rồi. Tôi giận mình không đủ tài lanh len vào đám đông ấy. Vì vậy tôi đành ngậm ngùi đứng từ xa quan sát. Nói một cách

công bằng, anh ta đã níu giữ sự chú ý của tôi bởi một đôi mắt sáng đẹp, mạnh mẽ trên một làn da rám nắng có vẻ phong trần. Tên anh ta LÊ TRIỀU VỸ cũng ấn tượng như chính cái vẻ ngoài kia. Tôi trộm liếc nhìn anh ta trong lúc vẫn giao lưu với những người khác - những người cũng cố gắng tìm kiếm những khách hàng tiềm năng như tôi đây. Báo chí lại bủa vây Vỹ, hết Sài Gòn Times rồi lại Nhịp Cầu Đầu Tư, Doanh Nhân Thời Đại... Cũng đáng thôi, một trong những chuỗi nhà hàng nhượng quyền thành công nhất Việt Nam. Hơn ba mươi địa điểm được mở trên cả nước sau gần ba năm. Một thương hiệu trẻ, đầy sức sống và giàu bản sắc là những gì người ta nói về cái tên Biển Đêm.

Bên cạnh Vỹ tôi luôn thấy mình được trân trọng, sẵn đón, là một nữ hoàng thực thụ. Sau buổi giao lưu, anh chính là người chủ động bắt chuyện với tôi lúc chờ xe đến, và tôi thì chẳng cần bỏ chút giọt mồ hôi công sức nào. Ánh mắt ấy lúc nào cũng nhìn xoáy vào tôi, theo kiểu “Đừng đi. Tôi cần em. Em thật sự ý nghĩa với tôi trên cuộc đời này”. Mỗi lần “hẹn hò” với Vỹ, tôi đều dần vật vờ vì đã không giữ trọn vẹn sự chung tình với Michael đang ở phương xa nhưng cuộc sống sẽ tẻ nhạt biết bao nếu không có người đàn ông đầy cuốn hút ấy.

“Em chỉ cần gặt đầu, anh sẽ mang trầu cau ra mắt bố mẹ”, “anh muốn em trở thành mẹ của Nhất Minh và các con của chúng ta sau này”, “tất cả cơ ngơi mà anh gây dựng sẽ có phần của em trong đó”, “anh đang cân nhắc về việc cắt cổ phần Biển Đêm cho Linh Anh”. Tất cả những viễn cảnh tương lai đẹp đẽ, huy hoàng và ngọt ngào được Vỹ vẽ nên thật hoành tráng. Thật lòng tôi như bị ma lực hấp dẫn ghê gớm bởi bức tranh danh vọng, quyền lực, giàu có đang dần sát dưới chân mình.

“Những gã từng đánh mất Linh Anh đều ngu xuẩn, chết tiệt” là lời nói mang âm hưởng tuyệt vọng của người đàn ông ấy sau khi thấy chiếc nhẫn cầu hôn trên ngón ta giáp út mà Michael trao tặng.

Một lần nọ chúng tôi đi cùng nhau xuống Vũng Tàu cho một sự kiện kết nối giao thương. Tôi bị sốt âm ỉ ngay từ khi chuyến xe lăn bánh, đưa hơn hai mươi doanh chủ và các quản lý rời đất Sài Gòn về vùng biển mộng mơ. Việc tôi giành được một ghế trong chuyến xe ấy cũng nhờ sự tác động của Võ đến ban tổ chức - Hiệp Hội Doanh Nghiệp Sài Thành.

Ở trên xe, mặc cho ánh mắt soi mói, ganh tị từ những nữ doanh nhân khác, Võ đã công khai chăm sóc tôi tận tình, anh lau mồ hôi trên trán, đo nhiệt độ trên cơ thể đang nóng hừng hực trong tôi, “anh sẽ bảo tài xế dừng lại, gọi xe riêng đưa em về Sài Gòn nhé”.

“Không được, em muốn hoàn thành chuyến công tác này, để còn báo cáo với cấp trên”, tôi thì thào với giọng điệu yếu ớt, còn anh thì lắc đầu, Võ luôn dùng từ “bướng bỉnh, khó bảo” để miêu tả con người tôi.

Xe vừa đến thành phố biển thì Võ đã tức tốc lấy chiếc xe đạp của khách sạn, đi tìm thuốc hạ sốt cho Linh Anh trước đôi mắt kinh ngạc của hàng tá những ông to bà lớn kia. Những lúc cơn sốt tạm lắng, tôi lại tạt sang phòng hội nghị để nghe ngóng và viết báo cáo. Tôi đặt những câu hỏi ngắc ngoáo và thông minh nhất cho diễn giả, tôi vật vã khẳng định với bọn họ rằng “Linh Anh không phải là kiêu nữ bám đuôi, chực chờ dựa hơi tiếng tăm của vị doanh nhân trẻ nhất trong đoàn”. Tôi căng não để nghe hết nội dung thuyết trình, phân tích các con số và cố gắng theo chân cả đoàn đi dọc khu bờ biển trước mặt Resort. Tất cả bọn họ đang tìm kiếm những mảnh lời đầu tư, làm ăn trên dải đất vàng này. Họ liên tục nói về tiền và những con số ti ti, chẳng biết giả hay thật mà tôi thấy choáng váng, chóng

mặt vô cùng. Gió biển lại thổi liên tục sóc vào mắt, mũi cay xè. Tôi khựng lại vì không lết nổi thêm bước nào nữa, bị bỏ lại đằng sau, tôi chẳng còn sức theo chân bọn họ thêm nữa.

“Đất nước này đẹp quá, em nhìn đi, có sông, có núi, có biển, vậy tại sao còn có những người muốn xuất ngoại ra đi?”, lại là anh ấy. Tôi thấy bức vì bị quấy rầy. Tôi quay gót định quay về phòng khách sạn nghỉ ngơi, Vỹ cũng đã tách đoàn theo chân tôi. Con sóng đang quay lại, người tôi nóng ran, gió thổi mạnh quá, tôi rùng mình liên tục vì thấy ớn lạnh từ bên trong, vì cố tình đeo kính râm che đi đôi mắt mệt mỏi, cả đoàn không ai để ý tôi sốt cao thế nào. Vỹ cũng vậy, từ lúc sáng anh đã nghĩ tôi đỡ rất nhiều rồi vì trong phòng hội nghị, Linh Anh vẫn múa miêng huyền ảo với những câu hỏi và chất vấn cho các ông bà diễn giả.

Anh vẫn lẻo đẻo bước theo sau, “sao em im ắng thế?”, anh hỏi, giọng nói văng vẳng chỉ cách tôi dăm bảy bước chân, cảnh vật trước mắt bắt đầu lờ mờ, nắng lại đang chiếu gay gắt, tôi mệt quá, người lại đau nhức vô cùng, có lẽ vì ảo giác mà căn phòng khách sạn hướng mặt ra biển cứ ngỡ như rất gần, nhưng lại xa tít tắp. Tôi cứ đi, cứ đi từng bước chậm rãi, mà sao vẫn chưa đến nơi, tôi muốn được nằm trên chiếc giường êm ái và hạ sốt, “lẽ ra mình không nên tham dự chuyến công tác chết tiệt này”, tôi thầm nghĩ, “em không sao chứ?”, Vỹ lại hỏi và tôi không buồn trả lời, giọng nói ấy rất gần sau lưng, chỉ cách tôi tầm hai ba bước chân.

“Anh quay lại với đoàn đi, kéo người ta lại dị nghị”, tôi thốt ra những lời ấy, cố tình xua đuổi anh ta đi, tôi muốn dừng lại một chút, chỉ là ngồi xuống bãi cát một lúc, một mình và một lúc thôi vì không còn sức nữa rồi.

“Cứ để họ muốn nghĩ gì thì nghĩ, anh yêu em, Linh Anh, từ lần đầu tiên gặp mặt, anh đã biết cô gái này sẽ thuộc về mình”, giọng nói ấy thì thầm

bên tai tôi, dịu êm, ngọt ngào, ấm áp, quyến rũ và ngay ở khoảnh khắc ấy tôi đã không còn là tôi nữa rồi, Linh Anh ngã vào lòng anh ấy, vì cơn sốt gây choáng váng hay vì chính bản thân muốn tự buông trôi. Tôi không cần biết vì lẽ gì, tôi không muốn đấu tranh nữa, tôi kiệt sức rồi.

Chỉ là tôi cần một người chở che cho mình đến phát điên lên được. Điều đó có gì sai?

Từ hôm ấy, Lê Triều Vỹ đã chính thức mở được cánh cửa bức tường ngăn cách, cái mà tôi đã nỗ lực hết sức dựng nên để bảo toàn lòng thủy chung son sắc với Michael. Anh nghiêm nhiên bước vào cuộc sống riêng tư của tôi, điều luyện và hợp lòng người nhất. Tôi là con khôn bắt cá hai tay!

Nhưng “Trên đời này có nhiều bậc bố mẹ ham giàu sang mà hy sinh, bán con sang tận trời Tây”, là cái tát định kiến, là sự công kích kịch liệt Vỹ dành cho mối quan hệ của tôi. Anh buông lời khinh bỉ, miệt thị ra mặt những chàng trai tóc nâu vàng tình tứ bên những cô gái tóc đen tuyền châu Á. Dù tự nhủ với lòng mình rằng “anh ấy chỉ ghen tuông nên ăn nói hàm hồ”, tôi cảm thấy mình bị xúc phạm, cha mẹ mình bị sỉ vả.

Mẹ tôi là một phụ nữ đẹp và từng trải, cả tuổi thơ tôi chứng kiến bà buôn bán vất vả quanh một trường Đại học chuyên ngành xây dựng. Vì khách ăn uống tại quán cơm bình dân của mẹ đa phần đều là nam thanh niên, bà lắng nghe không biết bao nhiêu câu chuyện yêu đương, thất tình, hỉ nộ ái ố, có cả đánh ghen, lườm gạt, phản bội nhau. Họ hay tán chuyện và kể lể với mẹ, nói cách khác nhiều thế hệ sinh viên của trường xem mẹ của Linh Anh là chị, là mẹ, là cô của họ, là nơi trú bầu tâm sự, có người còn thú thật “cô đúng là chuyên gia tâm lý, tình cảm cho chúng cháu”. Thờì còn là cô bé học trung học tôi hay núp sau bức tường quán, nghe lén những cuộc trò chuyện của các cô, chú sinh viên, có những chú rất đẹp trai,

phong độ ngời ngời thô lộ với mẹ “Hôm qua em mới چرا dứt một em xinh như tiên sa bên học viện Ngân Hàng. Chị có biết không? Điều đầu tiên xuất hiện trong não bộ của đàn ông bọn em khi thấy một cô gái đẹp là ‘làm sao để đưa nàng lên giường càng nhanh càng tốt?’”, tôi cũng nghe tiếng thở dài của mẹ, bà nói “làm gì thì làm, đừng làm chuyện thất đức với con gái nhà lành là được”.

Rồi mẹ tôi cũng không ít lần vỗ vai, an ủi những cô gái “lỡ trao thân”, “bị phản bội”, “phải bỏ bào thai đang nhen nhúm để tiếp tục được đến trường”, khuôn mặt mẹ lúc ấy sớt xa lắm, bà xem họ như con cháu nhà mình.

Mẹ phản đối chuyện tôi và Vỹ. Mẹ vào Sài Gòn thăm tôi, tham dự lễ ra mắt sách, bà quan sát Vỹ và nghiên cứu anh kỹ lưỡng, bà có hỏi “tại sao con gặp anh chàng này nhiều thế?”

“Chỉ là công việc. Mẹ đừng lo!”, tôi trấn an nhưng trong lòng đã bắt đầu có cảm nhận bất an, vì tôi lừa dối mẹ và chính bản thân mình mà. Tôi đã có tình cảm với Vỹ, chỉ là không nhận thức được điều đó rõ ràng mà thôi.

Khi sự việc xảy ra, bà luôn miệng trong sự ghen ngào: “Con à, mẹ sợ mày sẽ phạm sai lầm trầm trọng. Đàn ông châu Á, họ không thoáng dăng như kiểu châu Âu đâu. Thanh xuân chỉ có một chặng ngắn mà hôn nhân thì quá dài...”

“Vỹ yêu con mẹ à. Anh ấy quá nông nản, quá đàn ông, con không thoát ra được!” tôi khóc lóc thảm thiết trước mặt bà. “Sắc giới, con đã phạm phải sắc giới rồi!”, điều này tôi gào thét trong tâm khảm nhưng không thể giải bày với mẹ. Bà sẽ đau lòng mà chết mất!

Mỗi ngày mẹ vẫn phải uống hàng chục viên thuốc chống chọi lại căn bệnh ung thư, nó hành hạ thể xác mẹ mười năm nay rồi. Mẹ làm việc quần quật sớm khuya, hy sinh rất nhiều niềm vui và mơ ước thanh xuân của bản thân, chỉ vì mong hai chị em tôi không phải vướng vào cái kiếp đàn bà khổ sở. Tôi yêu mẹ và ghét mẹ, ghét vì lí lẽ của bà hoàn toàn chính xác nhưng nó phản ngược và đâm thọc trái tim đang si mê của tôi.

“Ngu xuẩn, tình dẫy đi, nếu yêu thật lòng, tại sao nó lại dùng Nhã Kỳ để làm con đau lòng đến thế. Tình yêu chân thành không như vậy. Và lại nó tận mắt chứng kiến cảnh mày bắt cá hai tay, thì thôi con ơi, mày bỏ Michael rồi thì nó sẽ xem thường mày, có được rồi, nó sẽ cho mày vào sọt rác... sọt rác con ạ!”, bà chặc lưỡi, giải thích với tôi trong âm điệu rất bồn chồn, lo lắng, xen cả sự tức giận, phẫn nộ.

Tôi chợt ngẫm lại câu chuyện chiếc cà ra vát mày đồ thắm, món đồ yêu thích nhất mà Võ hay mang. Tôi khen nó rất hợp với anh, và tôi thích nhìn anh trong bộ comple với chiếc cà ra vát đặc biệt ấy, lại nằm gọn trong túi xách của Nhã Kỳ, chỉ vài tuần sau khi họ quen nhau. Nhanh vậy sao? Với tôi, điều đó quá phũ phàng, nó khiến tôi bất an về con người này. Nhạt! Quá nhạt! Nhưng vì đang mù quáng tôi vẫn cố bao biện, cố tìm lý lẽ để “đá Michael” và về với anh ấy.

Một ngày giữa tháng mười năm 2012, trời mưa dông, bão đang đến, miền Trung quê tôi năm nào cũng mưa lũ như vậy. Đó cũng là những ngày khủng hoảng mà tôi bỏ Sài Gòn về nhà với ba mẹ. Hôm qua Võ nhắn tin sẽ về quê đón tôi trở lại đất Sài Thành, trái tim yếu đuối của tôi muốn gặp Võ, vì tôi nhớ, rất nhớ anh, tôi muốn lao vào con người ấy ngay lập tức. Nếu anh đứng trước mặt tôi bây giờ, chắc chắn 10 Michael cũng không thể níu kéo được trái tim này nữa.

“Anh đã xuất phát. Sáng mai chúng ta sẽ nhìn thấy nhau”, tin nhắn lúc 6 giờ 30 tối từ Vỹ. Tôi khấp khởi, vui sướng như đang chờ đợi người yêu lâu ngày xa cách. Lúc ấy tôi đã gần như quyết định sẽ từ bỏ Michael hoàn toàn.

“Bão cấp 12 đang đổ bộ, anh đừng đi, trời mưa to gió lớn rất nguy hiểm. Em rất lo cho anh!”, một thoáng lí trí cao độ, tôi nhắn tin cho Vỹ. Lúc ấy là 8 giờ 45 phút tối.

Và chuyến xe đã đột ngột quay đầu, mang theo tất cả những những hy vọng cuối cùng của tôi về tình yêu thật lòng của Vỹ dành cho mình. Mưa bão nhẹ, không đáng kể nhưng tôi đã phóng to phóng đại để thử lòng anh ta. Nếu tình yêu của Vỹ đủ lớn như anh ấy vẫn tuyên thệ thì chẳng có cơn dông nào ngăn cản được, bão cấp 12 là xá gì, anh đã toan tính, trong tình yêu Vỹ đã đưa luôn con người doanh nhân của mình vào trong ấy. Hoặc lúc này, anh đã có Nhã Kỳ bên cạnh rồi, Linh Anh này còn có nghĩa lí gì đâu?

Đó là lý do năm ấy tôi không gặp Vỹ vì tôi sợ cả hai lại mắc sai lầm, tôi chưa tự tin để đối diện với anh ấy, mặc cho anh ta trách móc tôi hèn nhát, trốn chạy. Tôi không thể đặt cược toàn bộ sự nỗ lực điên cuồng của mình vào một giây phút ngắn ngủi, có thể khiến mình sa ngã và bi lụy một lần nữa. Cây muốn lặng, xin gió hãy ngừng!

CHƯƠNG 5

Bốn năm sau

“Drachie, con gọi mẹ đi nào”, tôi ôm chàng trai bé bỏng của mình và luôn miệng nhắc cậu gọi “mẹ”. Âm thanh ấy thật êm dịu, tình cảm và nhắc tôi nhớ về nguồn cội của mình. Nhưng lời đáp lại luôn là “Má ma, má ma”. Drachie là tên gọi do Michael chọn, nó có nghĩa là “Chú rồng bé nhỏ”. Anh yêu thích hình ảnh của Rồng – một linh vật phương Đông quá đẹp đẽ, tràn đầy mãnh lực và quyền uy. Tôi yêu Drachie nhiều đến nỗi quên hết đau đớn do cơn vượt cạn bốn mươi tám giờ đồng hồ mang lại. Tôi nhớ như in buổi tối một ngày đầu xuân năm 2015, Linh Anh phải nhập viện vì lượng nước ối đột ngột xuống thấp, “nếu không được can thiệp kịp thời sẽ trở thành ca khó sinh”, Emma – nữ bác sĩ gia đình nói với tôi như vậy. Michael ngồi cạnh, lắng nghe và bối rối vì lo lắng. Tôi biết anh mong chờ đứa trẻ này như thế nào. Khi người đàn ông sẵn sàng làm bố, họ như có động lực phấn đấu vượt bậc vì đứa trẻ sắp chào đời. Anh thậm chí trữ nguyên một lốc que thử thai tại nhà, chỉ để ngóng chờ vạch đỏ thứ hai xuất hiện. Và khi điều ấy thực sự xảy ra chỉ vài tuần sau anh được công ty tín nhiệm vào vị trí tổng điều hành ba thị trường khó: Đức, Áo, Thụy Sĩ. Còn tôi vì vừa được Giám đốc Điều hành mới cho thăng chức Account Manager (Trưởng phòng dịch vụ bán và chăm sóc khách hàng) tại Huy Hoàng nên cảm giác mâu thuẫn “làm mẹ bây giờ hay theo đuổi sự nghiệp” lại nhen nhóm trong lòng. Hai năm phấn đấu không ngừng tại tổ chức này để được công nhận là nhân viên “best-seller” (người bán hàng giỏi nhất trong lịch sử mười năm gần đây của Huy Hoàng) khiến cho quyết định dừng lại vì gia đình là điều vô cùng khó khăn. Bởi lẽ, nhậm chức đối với tôi là trách nhiệm, không phải chỉ lấy cái danh dùng để trang trí mặt tiền mà là

một sự công hiến đúng nghĩa. Linh Anh là cô gái như thế – khi làm điều gì thì toàn tâm toàn ý, sự nửa vời không có trong con người của tôi. Khi bác sĩ xác nhận tôi đang mang bào thai bé bỏng thì tôi biết cuộc đời mình sẽ chuyển sang một giai đoạn khác, là cái gì thì tôi chưa thể mừng tượng được nhưng trong tôi, cái điều thôi thúc ấy vẫn cứ âm ỉ mãi không thôi, chỉ chờ cơ hội được bùng cháy mãnh liệt.

Michael đưa vợ đến Marien – bệnh viện dành cho sản phụ lớn nhất thành phố Hamburg để được can thiệp. Họ đặt vào bên dưới tôi một chất gel kích thích, gây cơn đau âm ỉ hết ngày đầu, nhưng chẳng có gì xảy ra. Ngày thứ hai, họ tăng lượng gel lên gấp đôi và bác sĩ phụ khoa thật mạnh tay khi coi việc chọc ra ngoáy vào quá đơn giản. Tôi không quen với việc bị người lạ xâm nhập vùng bí ẩn của mình, nên đã âm ức muốn gào lên hoặc đá thẳng vào hông bà ta cho bõ tức. Nhưng khi thấy người bạn cùng phòng – một phụ nữ Đức tóc vàng ánh kim, tầm ngoài ba mươi đi sinh nở nhẹ nhàng như đi du lịch thì tôi biết mình đã phóng to mọi chuyện. Cô ấy vận một chiếc đầm hợp thời, đeo túi xách LV cỡ lớn, đi đứng nhanh nhẹn, đeo bluetooth nghe nhạc, trải thảm, tập Yoga, ngồi thiền và khi có biểu hiện đau, cô ấy đi thẳng vào phòng sinh chẳng cần ai nâng đỡ và việc sinh nở của người đàn bà ấy chỉ diễn ra trong vòng ba giờ đồng hồ. “Tôi thật sự ngưỡng mộ chị. Chị mạnh mẽ quá”, tôi trò chuyện dăm câu ba sơi với người phụ nữ khi cô ta đang cho con bú, cánh tay thật điệu nghệ, không có chút vụng về “Cô đừng lo lắng quá, bông hoa nhỏ này là đũa thứ hai rồi. Lần đầu làm mẹ, tôi cũng bối rối như cô vậy đó. Cái gì cũng phải học mà”, lời nói của chị xoa dịu bớt cơn đau đang âm ỉ, cuộn lên từng cơn, từng cơn một trong hình hài rã rời và bắt đầu có dấu hiệu kiệt sức của tôi.

Bệnh viện Marien được trang bị quá tốt, mọi thứ đều tiện nghi. Người nhà bệnh nhân chỉ việc ghé thăm chứ không cần phải đứng chân đứng tay vào làm gì.

Ba mẹ tôi được Michael mời sang Hamburg để tôi bớt cảm giác hiu quạnh khi sinh con. Bác sĩ, y tá, hộ sinh là những người phục vụ. Họ làm việc lặng lẽ, chăm chỉ và mẫn cán như những con rô bốt di động. Nhìn vào những biểu hiện trên nét mặt, tôi không thể đoán được họ nghĩ gì, một sắc thái phẳng lặng đến vô cực. Nhưng khi bạn cần, chỉ cần đưa tay nhấn nút đỏ bên thành giường, sẽ có người xuất hiện, lắng nghe yêu cầu của bạn. Tất cả là một chuỗi khép kín của khuôn khổ, quy trình và kỉ luật cao độ. Mặc dù hơi lạc lõng nhưng tôi ngưỡng mộ cách xã hội này hoạt động.

Nữ hộ sinh là một cô gái trẻ tầm hai mươi hai tuổi. Đó là người duy nhất tôi cảm thấy dễ chịu để bày tỏ những khó khăn rất cá nhân của mình. Cô ấy lắng nghe, đôi mắt tròn xoe, đẹp như một thiên thần, luôn cho tôi ánh nhìn ấm áp và dịu ngọt, trên hết cô ấy rất biết cách chia sẻ. Cô đỡ tay tôi đi chậm chậm qua phòng sinh dưới nước, hướng dẫn cách tôi ngò vào bồn, luyện tập hơi thở. “Đau hơn một ngày rồi nhưng phần dưới của chị không mở ra bao nhiêu. Nhiều phụ nữ cảm thấy dễ dàng hơn khi sinh dưới nước. Chúng ta thử xem thế nào nhé”, cô gái khuyến khích. Tôi nắm chặt tay Natalie – tên cô, ngò vào bồn, dòng nước ấm áp khiến cơn đau lắng xuống đôi phần. Đúng lúc ấy Michael vào tìm tôi, Natalie dặn dò anh ấy đủ điều mà tôi không thể nghe rõ vì cơn đau có dấu hiệu tăng tốc trở lại. “Đau quá, khó chịu kinh khủng. Michael, đưa em ra ngoài... ngay lập tức!”, tôi hét lên và thấy mình được bế sóc đưa sang phòng thư giãn kế bên, tôi ghi chặt tay anh, van nài: “Anh phải ở đây với em, ôm em thật chặt, một mình em sợ lắm”.

“Được rồi, bình tĩnh nào. Tập trung vào hơi thở và thư giãn. Anh sẽ không đi đâu cả”.

“Em lại đau quá rồi. Em chết mất thôi. Cứu em với”, tôi van nài thảm thiết.

Michael trao đổi gì đấy với Natalie. Cô gái đứng sát cạnh, thì thầm vào tai tôi: “Nếu chị đồng ý dùng phương pháp gây tê ngoài màng cứng PDA thì tôi sẽ chuẩn bị biên bản cho anh nhà kí vào”.

“Làm gì cũng được, miễn là không còn đau như thế này nữa”, tôi rên rỉ trong cơn thở dốc, lúc ấy đã chột hối hận vì ban đầu mình tự chọn phương pháp sinh thường tự nhiên, nhất mực phải cảm được “hạnh phúc trong đón đau”, nhưng lúc cơn đau thể chất lên đến đỉnh điểm, chỉ ước người ta cho liều thuốc mê, rồi xử lí thế nào thì tùy.

Michael đọc lướt toàn bộ văn bản dài loằng ngoằng và kí vào. Thận trọng vốn in vào bản chất của anh ấy, anh không bao giờ làm bất cứ điều gì nếu không hiểu rõ về nó. Vừa đặt bút xuống thì tôi hét lớn. Natalie nhìn vào bên dưới, nhấn nút gọi băng ca, “Tôi thấy đầu thăng bé rồi. Cửa mình đã mở tối đa”. Chiếc băng ca đưa tôi sang một căn phòng toàn màu xanh, có trời, biển, những áng mây bông bênh, lần này tôi không mơ, tất cả là hiện thực. Phòng sinh chính thức được trang trí với những bức ảnh cỡ lớn, tạo hiệu ứng 3D, cho sản phụ cảm giác như đang bay vào miền không gian rộng lớn. Tôi nghe giọng nói râm ran của ít nhất bốn người, cả nam và nữ nhưng đôi mắt lúc này đã hóa mờ chẳng nhìn thấy ai ngoài mảng trời xanh biêng biếc ấy.

“Hít sâu và dồn hơi rặn mạnh đi nào”, “cố lên nào quý cô”, “lại một lần nữa”, “sắp được rồi”, “làm tốt lắm”, “cố lên”, bao nhiêu lần tôi nghe tiếng thúc giục như vậy và làm theo nhưng sao cơn đau vẫn chưa đến hồi kết. Tôi ghì chặt tay Michael, lấy hết tất cả sinh lực để đẩy hơi một lần nữa “Em chết

đây. Không cô được nữa rồi”. Âm thanh thật hỗn độn, nhưng không có tiếng khóc mà tôi mong chờ, tôi lo lắng và ngất lịm đi, bao lâu thì không thể nhớ được. Lúc choàng tỉnh tôi thấy Drachie nằm trên ngực, ôi, bé đỏ hồng, nhăn nheo nhưng ngoe nguẩy và sống động. Con trườn má, ép sâu vào ngực tôi, khuôn miệng chúm chím, thòm thèm, với vẻ háu đói, con tự tìm đến bầu sữa ngọt theo đúng bản năng sống còn muôn thuở của loài người. Michael đứng cạnh hai mẹ con, anh vuốt tay lên mái tóc bết dính mồ hôi của tôi. Trông anh thật hoan hỉ dù vẫn lộ vẻ luống cuống. Khuôn mặt vẫn đọng lại chút hoảng loạn. Chứng kiến cảnh tôi vật vã vượt cạn thế này, chắc sẽ là trải nghiệm không bao giờ quên trong cuộc đời anh ấy.

Tôi đã trở thành một bà mẹ đúng nghĩa và ngay giây phút này, tôi biết mình sẽ sống vì lẽ gì. Vì đứa trẻ và người đàn ông ấy, tôi sẽ phải quên đi những mong muốn nhỏ nhen của đời mình, vì họ, tôi biết chắc mình phải hy sinh những mưu cầu cá nhân không cần thiết. Vì họ, tôi phải mạnh mẽ để đối mặt với những thử thách và chông gai trong hành trình mưu cầu hạnh phúc. Và cũng kể từ lúc ấy, tôi bắt đầu cảm thấy nơi này – thành phố Hamburg nhân ái là quê hương thứ hai của mình. Đây là nơi Drachie cất tiếng khóc chào đời, nơi mẹ cậu biết phải tự mình đứng dậy sau vấp ngã, nơi cô ấy cảm thấy ấm áp trong băng giá, nơi mà một phụ nữ Á đã học cách yêu, sống và trưởng thành.

*

Drachie là một đứa trẻ tinh nghịch và khôi hài. Khi tôi đắp mền cho cậu, cậu đạp tung tóe cả lên, sợ con lạnh tôi đặt mua chiếc áo con nhộng, quần chật người để giấc ngủ của cậu được sâu hơn thì chỉ phát huy được một đêm. Đêm thứ hai, cậu dùng tất cả lực căng tay căng chân phá tung tổ nhộng, làm rách toang lớp vải mềm mại mà bất cứ em bé nào cũng muốn nép mình vào đấy. Khi tôi nỗ lực ru cậu ấy ngủ bằng những bài hát thần tiên kiểu Walt Disney thì

con tròn tròn xoe mắt, cười khanh khách. Hết cách, tôi hát nghêu ngao “con cò, cò bay lả lả bay la, bay từ từ cửa phủ, bay ra ra cánh đồng...”, hay nặng nhịch hơn với “từ là từ phu tướng, bảo kiếm sắc phong lên đàn, vào ra luống trông tin chàng” trong *Dạ cổ hoài lang* thì con bắt đầu dụi mắt, ngáp dài chìm dần vào giấc ngủ. Từ lúc ấy, tôi biết rằng cậu hiểu được ngôn ngữ mẹ đẻ. Mặc dù nhất định không hồi đáp bằng tiếng Việt nhưng những gì tôi giao tiếp với cậu, cậu đều hiểu tường tận. Bằng chứng là khi Drachie được gần ba tuổi, một hôm tôi đang cặm cụi nấu ăn, để cậu một mình trong phòng khách, chơi với đám xếp hình Duplo, tôi chợt nghe tiếng hát văng vẳng vọng lại từ xa “chim ơi chim, chim đừng bay, hót nữa đi, hót nữa đi, em yêu chim, em mến chim, vì mỗi lần chim hót em vui”, tôi mở toang cửa sổ nhìn xuống bên dưới vì ngỡ có một đứa bé Việt Nam thuần chủng nào đang ngân nga bài hát quen thuộc nhưng chẳng thấy ai, tôi ngờ ngợ nhón từng bước chân về hướng phòng khách và ngay giây phút ấy tôi đã vui mừng đến nghẹn ngào. Drachie đang nghêu ngao những giai điệu gắn liền với tuổi thơ tôi, gợi cho tôi nhớ da diết nơi mình sinh ra và lớn lên, nơi ba mẹ, ông bà nội ngoại đã dạy tôi cách đi đứng, chạy nhảy và làm người – một con người lương thiện đúng nghĩa.

*

Cuộc sống vốn không hoàn hảo. Hạnh phúc luôn song hành với một cái giá gì đấy mà con người ta phải trả.

Sau khi ba mẹ tôi rời Hamburg, lúc ấy Drachie được hai tháng tuổi, tôi bị phát ban đầy người, nhìn trong gương đáng sợ như một con báo đốm hoa; bác sĩ bên viện da liễu trấn an “Không có gì nghiêm trọng, dùng thuốc, tĩnh dưỡng vài ngày, ban sẽ lặn”. Và đúng như vậy, những nốt tròn nham nhở trên người tôi biến mất hẳn, nhưng chỉ vài tuần sau, một cơn đau âm ỉ vùng bụng dưới lại hành hạ thân xác tôi. Michael gọi xe cấp cứu đến vào lúc nửa đêm khi cơn

đau chuyển sang trạng thái vô cùng dữ dội. Thấy Drachie đang ngủ say, tôi chỉ kịp nhấn chuông vài lời “Anh ở nhà trông con, em vào viện kiểm tra, có tin tức gì em sẽ nhắn” và lưu luyến hôn đôi bàn tay bé nhỏ, cậu đang mỉm cười trong cơn mơ ngủ. Michael rất sốt ruột nhưng anh đành phải để tôi đi một mình; hai người đàn ông và một phụ nữ trẻ trong phục trang y tế có biểu tượng chữ thập đỏ nâng tôi lên băng ca và đưa tôi đến khu vực cấp cứu của bệnh viện Đại học Y Dược. Tôi được cho uống thuốc giảm đau, sau đó họ tiến hành đo huyết áp, lấy mẫu máu, siêu âm. Cô y tá phụ trách đứng cạnh tôi hỏi “Em thấy đỡ hơn tí nào chưa? Có sợ không?”. “Dạ vâng, có sợ, nhưng không phải vì đau mà vì... những người đang cần em. Em sợ chết!”, tôi đáp lại cô y tá với chất giọng hài hước để xua bớt sự tĩnh mịch trong phòng cấp cứu nhưng ý nghĩ ấy là sự thật. Chưa bao giờ tôi sợ thăng thiên đến như lúc này. Tôi yêu hai người đàn ông ấy biết bao, lúc này chưa thể ra đi được.

Gần bốn giờ sáng, cơn đau lắng xuống dần, bác sĩ trả kết quả xét nghiệm, họ khẳng định không tìm thấy bất cứ điều gì bất ổn trong cơ thể tôi. Tất cả đều bình thường. Tôi mừng rỡ bắt taxi về nhà, ôm chặt Drachie vào lòng và cho cậu bú no say. Michael thở phào nhẹ nhõm “Em thật làm anh hồn bay phách lạc. Chuyện này thật kì lạ”.

Đúng như lời anh nói, chuyện này thật bất bình thường, bởi lẽ kể từ hôm ấy cứ cách quãng một tháng, một cơn đau y hết lại diễn ra. Tôi quyết định không nằm xe cấp cứu nữa mà tự bắt taxi vào bệnh viện, rốt cuộc cũng chỉ nhận kết quả tương tự. Sau bao lần như vậy, tôi dần phát ngáy với kiểu bệnh như thể “giả vờ” của mình. Dù làm đủ các kiểu theo lời bác sĩ khuyên như: ăn uống điều độ, vận động nhẹ nhàng, tránh căng thẳng dẫn đến xì trét, nhưng cũng không có gì tiến triển. Cứ đúng chu kì một tháng, cơn đau vô lí ấy lại diễn ra, mà không hề liên quan gì đến kì nguyệt san.

Ngay cả quãng thời gian tôi đưa Drachie về Việt Nam thăm gia đình, cơn đau ấy cũng không tha cho tôi. Được giới thiệu vào bệnh viện Chợ Rẫy, tôi tìm gặp vị bác sĩ chuyên khoa rất giỏi, nghe đồn ông ấy là bác sĩ có tiếng nhất miền Nam Việt Nam về lĩnh vực này, tôi đã hy vọng mình sẽ tìm ra được nguyên nhân căn bệnh, nhưng câu trả lời vẫn như vậy và phác đồ điều trị cũng chỉ dừng lại ở đơn thuốc “giảm đau”, cộng thêm những lời khuyên tương tự mà tôi đã nghe phát chán từ những bác sĩ tại Đức – nơi công nghệ hiện đại và đặc biệt nền y khoa phát triển vượt bậc. Thật nực cười, tất cả đều đang chào thua trước một thân thể ngày càng héo gầy vì lo âu của một người vợ Á.

Tạm gạt những hoang mang về tình trạng sức khỏe của mình, tôi quyết định hẹn gặp những người bạn cần phải gặp. Hải Nam đang có một gia đình hạnh phúc cùng hai con. Anh ấy vẫn như xưa: giản dị và khiêm nhường, “Anh xin lỗi vì từng làm em tổn thương. Ngày đó giá như anh chia sẻ những tất cả những hoài nghi về mối quan hệ của chúng ta thì cả hai sẽ không phải trải qua những tháng ngày khó khăn, vất vả như vậy”.

“Đừng làm khó mình bởi hai chữ ‘giá như’. Là một luật sư, anh chính là cán cân công lí, người bảo vệ lẽ phải nên nhất mực kiên định trên con đường mình đã chọn. Em hy vọng, anh không bao giờ phải hối tiếc về bất cứ điều gì, đã ra quyết định thì hãy trung thành với sự lựa chọn ấy”.

Cuộc gặp gỡ tiếp theo với với Lê Triều Vỹ khiến tôi có phần đắn đo nhưng tôi quyết định kết thúc quãng thời gian hèn nhát, trốn chạy của mình, đã đến lúc đối mặt và ra ánh sáng. Diện một bộ cánh đẹp đẽ nhất mà mình có, tôi không muốn Vỹ thấy mình xấu xí. Lại là một hành động hết sức trẻ con nhưng thực tế là vậy, con người ta đa phần vẫn nhìn hình thức để đánh giá nội dung còn gì. Tôi muốn chứng tỏ cho Vỹ thấy sự lựa chọn của mình là đúng, tôi được yêu thương và chăm sóc bởi một người đàn ông tử tế. Những cỗ xe tăng

không lạnh lùng, những người con Gạc Man Ny không man rợ như cách anh tưởng tượng từ những tư liệu lịch sử cũ rích.

Vỹ vẫn vậy, sau quãng thời gian gần năm năm không quá dài mà cũng chẳng ngắn ngủi ấy, những nét tính cách của anh ta vẫn không hề thay đổi: rắn rỏi, ngang ngược và rất đàn ông. Nhưng cô gái đứng trước mặt anh ta không còn là Linh Anh của ngày nào. Cô ta đã đổi thay, cô ta thanh thản khi nhìn thấy anh, cô ta không còn hoài nghi và phán xét. Lòng cô ấy bình lặng như mặt nước hồ Alster ngày nắng đẹp. Cô ta hạnh phúc đến nỗi muốn hét lên cho cả địa cầu nghe rõ “Tôi đã chiến thắng, thiên nga trắng đã hồi sinh. Tôi không còn sợ hãi, không lo âu, muộn phiền, đánh mất”.

Khi ta tư duy tích cực thì vạn vật xung quanh dường như cũng bị dòng năng lượng tốt đẹp ấy hút vào. Ban đầu Vỹ vẫn có ý trách tôi quyết định đi Âu có phần “ngu xuẩn” vì nếu ở lại Sài Gòn, chắc chắn cuộc sống của tôi sẽ huy hoàng hơn. Đối với anh, việc một phụ nữ trẻ phải trải đời nhiều là không cần thiết, như kiêu một bông hoa đẹp chỉ cần đứng yên một chỗ và tỏa hương. Tôi không giải thích hay tranh cãi, những gì thuộc về quan điểm cố hữu thì khó mà thay đổi được. Anh có nhận định của mình, tôi có chính kiến của riêng tôi. Vỹ chưa bao giờ hiểu được con người tôi, anh quá bảo thủ mà quên mất rằng “Đối với bông hoa dại mang tên Linh Anh, đứng yên đồng nghĩa với héo tàn”.

“Vợ anh là một cô gái hiểu chuyện và khéo léo”, tôi cố tình đánh lạc hướng Vỹ sang chủ đề khác.

“Sao em biết điều ấy?”.

“Nàng liên lạc với em. Đó là lý do em quyết định khóa cả hai người và em thấy mình đã ra quyết định đúng”.

“Thực ra tất cả những việc em làm trong những năm qua đều rất mực đúng đắn. Sự quyết đoán của em khiến anh bị thiêu rụi và suy sụp thời gian đầu em

rời Sài Gòn vì cảm thấy thất bại liên tiếp cứ vây bám. Nhưng chỉ một thời gian sau, những lời động viên và lời khuyên của em giúp anh lấy lại thăng bằng. Hiện tại, anh rất hài lòng về cuộc sống gia đình mình. Công việc phát triển tốt, doanh nghiệp mở rộng quy mô cấp số nhân”.

“Em thực lòng chúc mừng anh vì những thành quả ngọt ngào ấy”.

“Nhưng chỉ có một điều...”, Võ bối rối, anh dừng lại giữa chừng và tôi chợt thấy ánh mắt say mê năm nào lại chợt ẩn hiện.

“Em không thích anh dùng từ ‘Nhưng’, thật tuyệt diệu nếu thay vào đó bằng chữ ‘Và’”, tôi cắt ngang và chặn đứng dòng suy tư đầy hiểm họa trên khuôn mặt ấy. “Và anh biết ơn người phụ nữ hiện tại của mình. Tình yêu vĩnh cửu anh sẽ chỉ dành riêng cho nàng” là điều em muốn nghe từ người đàn ông em quý mến và trân trọng. Anh đừng hiểu lầm chiếc ôm chằm thân mật của em lúc anh xuất hiện, người phương Tây làm vậy với những người bạn thân thiết. Em muốn xem anh như một người bạn thực thụ. Chỉ đơn giản như vậy thôi” là những lời cuối cùng tôi thổ lộ cùng Võ trước lúc cả hai chào tạm biệt nhau trên một góc phố nhỏ trung tâm Sài Gòn. Dòng người qua lại, xe cộ vẫn tấp nập đông đúc. Khi xe Võ đã khuất xa tầm mắt, tôi đứng lặng trong khoảnh khắc rồi gào lên trong niềm vui sướng khôn tả “Mình làm được rồi, thực sự đã làm được rồi... Thật không thể tin nổi. Sài Gòn ơi, tôi đã trở về và ngẩng cao đầu. Tôi không còn thấy hèn mọn và tội lỗi... Tôi đã chiến thắng!!!”

Đêm hôm ấy, khi hai cha con nhà Ròng cuộn tròn nhau ngủ say sưa sau một ngày khám phá Sài Gòn mệt mỏi, tôi ra ban công khách sạn Sommerset, nhìn xuống con đường bên dưới. Chiếc xe bánh tráng nướng, khoai lang luộc của người bán hàng rong vẫn đậu ở đấy. Tiếng xe máy thưa dần, để lại một khoảng lặng hiếm hoi của đất Sài Thành về khuya. Từ trên cao, tôi nghe rõ mồn một âm thanh lách cách của chiếc bánh xe đạp lăn chậm chậm trên quãng đường

Nguyễn Thị Minh Khai sấm uất. Tôi chợt nhận ra vì sao tôi lại yêu quý nơi này – cái thành phố ồn ào náo nhiệt ấy đã trở thành Hollywood trong tôi, có lẽ đó là nơi tôi được ba đưa đến giảng đường đại học, là nơi tôi trải qua những tháng ngày sinh viên không ít lần ném vị đắng vì thất tình, là nơi cô gái tinh lẻ, quê mùa bị lừa đảo, thường xuyên mất tư trang. Nhưng đó cũng là nơi tôi gặp được những người bạn đáng mến, học được cách tự vệ, là nơi tôi được giáo dục nền tảng để có một công việc nuôi sống bản thân và tự tin bước chân vào đời. Những kí ức, kỉ niệm đan xen chợt ùa về, tôi vội vàng rút cuốn sổ nhật kí và ghi nhanh những dòng suy tưởng về những mối tình đã qua.

Mối tình đầu: Con gió lạ William Richey

Em đã ngây thơ nghĩ tình đầu là tình cuối. Cô gái 19 tuổi, sinh viên năm nhất khờ khờ chưa hiểu chuyện đời. Anh đến như một cơn gió lạ, mang tất cả những điều hay ho vào cuộc sống đang uể oải của cô bé tuổi teen, vốn đang vật vã với tất cả thể loại số má, kinh tế lượng, tài chính trên giảng đường đại học.

Anh là cuốn bách khoa toàn thư về Sài Gòn và Đông Dương mà em vô cùng ngưỡng mộ, có lẽ tình yêu khởi nguồn từ sự choáng ngợp! Tuy nhiên em đã rất buồn khi anh nói rằng “Anh yêu đất nước này nhưng không thích cách thức vận động của xã hội nơi đây”. Bây giờ em đã hiểu, bởi vì anh là Một Chàng Trai Tư Bản! Lúc ấy dùng mọi lí lẽ để hạ gục anh, không phải vì em muốn chứng tỏ sự hiểu biết của mình, mà là vì em muốn bảo vệ người ông em tôn kính. Ông luôn là tôn giáo duy nhất trong lòng em. Và rồi khi chúng ta không thể “gần gũi” nhau vì em chưa sẵn sàng cho điều ấy thì anh đã xem đó là điều bất thường mà xã hội nơi anh sinh ra và lớn lên gọi đó là “chuyện cổ hủ của một thế kỉ trước”.

Em như rớt từ trên chín tầng mây xuống mặt đất, đau nhói khi anh ra đi với lời nhắn “Em còn bé. Cuộc sống của anh đầy phiêu lưu, em không thể đi cùng anh lâu dài được. P/S: Đã thích em từ cái nhìn đầu tiên và luôn nhớ về em như viên kẹo ngọt ngào nhất mà cuộc sống này ban tặng”.

Mối tình kế tiếp: Môn đăng hộ đối

Khi biết anh là công tử nhà giàu, em đã cố tình né tránh nhưng lại không biết rằng khi một kỹ sư “tình yêu” muốn ai, anh ta sẽ tìm mọi cách chiếm lấy cảm tình của bạn. Anh quá thông minh, thom tho, đầy đủ vật chất. Thật quyến rũ!!! Và dù cố gắng chống lại việc sa lầy vào một tình yêu hảo huyền, em đã để mình đổ rập như hàng chuỗi non. Cảm giác được ai đó sẵn đón dập dìu, lại chiều chuộng nâng niu thật “lạ”. Anh hứa chúng ta sẽ đi Đà Lạt – nơi em nguyện chỉ sẽ đến với một người thật đặc biệt nhưng cái ngày em mơ mộng được ai đó cầm tay nói lời yêu đương ở xứ sở “thung lũng tình yêu” đã không đến. Anh cắt liên lạc không lý do làm em hụt hẫng và ngỡ ngác như đứa bé lạc mẹ. Em lại suy sụp và buồn không diễn tả nổi, em cần một lý do. Chỉ cần một lý do!

“Hôn nhân do cha mẹ định đoạt. Nhà anh vốn làm ăn lâu đời... đại loại là anh không muốn kéo dài sợ sau này kết thúc muộn màng sẽ làm em tổn thương”. Lời nhắn đó cho em một cái nhìn toàn diện về hai từ “đẳng cấp” vốn quá nặng nề trong xã hội mà chúng ta đang sống.

Vậy là chấm hết. Con người ta yêu nhau vì nhiều lý do nhưng chấm dứt thì chỉ cần một mà thôi. Lúc đó, em đã suy nghĩ nông cạn, trách bản thân sinh ra trong một gia đình “bình thường”, trách cha mẹ sao không giàu có nhưng bây giờ nghĩ lại thấy thật điên rồ. Bill Gates từng nói “Bạn sinh ra nghèo khó, không phải lỗi của bạn. Chết đi nghèo khó mới là lỗi của bạn”, em bây giờ giàu rồi – giàu tình, giàu nghĩa, giàu bạn bè, nhân sinh quan,

vốn sống. Em không trách anh và cũng không hối hận, không phải chúng ta cơ bản đều phải trưởng thành từ thanh xuân bông bột đó sao!

Người tình thứ ba: Vị cứu tinh Apple Hải Nam

Anh đến như phao cứu sinh cho những ngày tháng đau khổ từ cuộc tình phía trước, em không bao giờ quên ân tình đó. Anh đến, có ngày chờ em ướt đầm dưới cơn mưa, chân tình, lãng mạn và ngọt ngào nên em đã từng gọi anh là Apple (Quả Táo) – là vị cứu tinh đã mang lại những ngày tươi sáng sau những vệt tăm tối kia. Em đáp lại tình cảm ấy bằng những ngày chờ đợi anh đến tận khuya ở trước tòa nhà Metropolitan – văn phòng nơi anh làm việc. Anh đam mê sự nghiệp và kì vọng một người con gái giản đơn và ít “bay bổng”, sau này em mới nhận ra mình không đáp ứng được tiêu chí đó, người anh chọn làm bạn đời nhất định phải là một cô gái “thuần Việt”.

Ngày khánh thành cầu Phú Mỹ, chúng ta đã đứng đó, mơ mộng chuyện tương lai và những tháng ngày hạnh phúc trước mắt. Em có biết đâu chỉ sau đó vài ngày mình lại phải khóc sụt sùi vì chính anh lại là người tước đi sự kiêu hãnh và niềm tin vào tình yêu trong em. Hôm nay em không còn nổi giận, em cảm ơn anh vì điều đó. Vì nếu chúng ta không dừng lại thì chắc chắn sẽ còn tiếp tục làm tổn thương nhau.

Thử thách nghiệt ngã nhất mang tên Lê Triều Vỹ

Em đã từng đổ hết tội lỗi cho anh nhưng càng như vậy em càng thấy mình lún sâu vào vũng bùn của lòng thù hận. Tha thứ cho anh và chính bản thân mình là cách em học được để tìm thấy thanh thản và trở lại với đời đầy yêu thương. Suy cho cùng, anh không làm gì sai, có chăng do em quá toan tính cho bản thân mà vô tình để mình rơi vào một tình yêu lố xoáy. Có nhiều lúc em ước gì anh không phải là người đến sau, như vậy chúng ta

sẽ có một kết cục hạnh phúc. Thế nhưng, nghĩ lại thì quả thực không ổn. Nếu Linh Anh – Triều Võ thành một đôi thì đó chưa hẳn sẽ là điều tốt đẹp. Em vốn dĩ không phải là típ phụ nữ phù hợp để đi với anh đến cuối chặng đường. Chúng ta như hai thỏi nam châm cùng một cực nên sẽ chỉ đẩy nhau ra mà thôi. Khi lòng thù hận tan biến, người em muốn gửi lời tri ân sâu sắc nhất lại là Lê Triều Võ – người đã tạo ra một thử thách và cảm dỗ nghiệt ngã nhất mà Linh Anh phải trải qua. Ngã ở đâu thì phải đứng dậy ở đó. “What can't kill you makes you stronger” (Điều gì không giết được bạn sẽ khiến bạn mạnh mẽ hơn.)

CHƯƠNG 6

Vẫn chưa kết thúc

Drachie là đứa trẻ cực kì cá tính. Cậu luôn nói “Nein” (Không) và hỏi “Warum” (Tại sao?), bất chấp mẹ cậu đề nghị hay van nài điều gì. Khi tôi đánh thức cậu dậy đi nhà trẻ vào buổi sáng, khi tôi ân cần khoác cho cậu chiếc áo ấm cúng ngày đông lạnh lẽo, khi tôi cho cậu ăn một món mà bọn con nít lứa nào cũng thích, câu phản ứng muôn thuở của cậu luôn là “Không đời nào” hoặc “Con không thích”.

“Con không thích nhà trẻ vì ở đó chỉ dành cho baby”, “Con ghét chiếc áo khoác này vì nhìn rất buồn cười, trông như một con gấu”, “Con không đời nào ăn món mì đó vì đứa nào ở lớp cũng thích” là lời giải thích của một nhóc con vừa chập chững lên ba. Một bà mẹ trẻ như tôi đã phải học cách kiên nhẫn đến cao độ để trò chuyện với cậu, tìm cách giải thích cho cậu nghe lý do tại sao phải làm những điều ấy. Ban đầu, tôi cho rằng thằng bé quá ương bướng, không biết nghe lời. Nuôi dạy một đứa “hai dòng máu” thật quá mệt mỏi.

Cường độ làm việc của Michael ngày càng cao, anh thường xuyên vắng nhà, để tôi nhiều khi cảm thấy phát điên với cuộc sống thay đổi một trăm tám mươi độ của một bà mẹ trẻ. Từ một quý cô ngại bếp núc và đam mê công việc, tôi trở thành bà mẹ siêu nhân khi việc gì cũng có thể nhúng tay vào... nấu nướng, giặt giũ, dọn dẹp nhà cửa, mua sắm, thu xếp hẹn gặp bác sĩ khi con bệnh, thu xếp dã ngoại cuối tuần, tham gia lớp học Đức ngữ cấp tốc, họp phụ huynh... vân vân và vân vân.

Tôi hoàn toàn mãn nguyện với cuộc sống mới tại thành phố cảng. Hamburg năng động, thân thiện, đa sắc tộc đang dần dần chiếm lĩnh tình cảm và sự gắn

bó nơi tôi.

Sau khi gửi con vào nhà trẻ, thay vì trở lại làm việc và nhận nhiệm vụ mới tại Huy Hoàng GmbH, tôi đã quyết định tham gia khóa Hội Nhập, học tiếng Đức tăng cường để trở thành một công dân CHLB Đức đúng nghĩa. Nói cách khác tôi muốn đặt đôi chân mình xuống vào một xã hội châu Âu tiên bộ, bài bản. Tôi muốn được hòa nhập cộng đồng, tự tin phát biểu trước cuộc họp phụ huynh ở trường Drachie về một chủ đề xã hội nóng bỏng, hay đơn thuần chỉ là việc hiểu hết những điều bác sĩ dặn dò khi con ốm đau mà chồng thì đang đi công tác.

Trong một bài thi Đức ngữ cuối kì Level C1 Advanced (trình độ Cao cấp), tôi nhận được đề bài thế này: Hãy nói về một nhân vật có ảnh hưởng tâm thế giới mà bạn vô cùng ngưỡng mộ, trong vòng 1 trang giấy A4.

Đánh vật với con chữ và những cấu trúc ngữ pháp tiếng Đức ngoằn ngoèo, phức tạp, tôi đã nộp bài viết của mình với nội dung như sau:

“Đã từ lâu, tôi không quan tâm nhiều lắm đến chính trị. Thực lòng, bản thân tôi cảm thấy nhiều phiền hà và rối rắm liên quan đến chủ đề này. Thế nhưng tôi lại ngưỡng mộ một nữ chính trị gia xuất chúng. Đó là Thủ tướng Đức Angela Merkel. Có thể những chính sách nhân đạo và những hành xử nhân ái của bà đã chạm đến trái tim một người làm mẹ như tôi.

Bà Merkel trúng cử vào Quốc hội Đức từ bang Mecklenburg – Vorpommern, là chủ tịch Đảng CDU (Đảng Liên minh Dân chủ Kitô giáo) từ năm 2000. Bà là người phụ nữ đầu tiên đảm nhận chức vụ Thủ tướng Đức, cũng là công dân đầu tiên của Cộng hòa Dân chủ Đức (Đông Đức) vươn đến vị trí lãnh đạo nước Đức thống nhất, và là phụ nữ đầu

tiên lãnh đạo nước Đức kể từ khi xứ sở này trở thành một quốc gia hiện đại năm 1871. Tính đến năm 2006, bà cũng là thủ tướng trẻ tuổi nhất kể từ sau Chiến tranh thế giới thứ hai.

Theo bình chọn của tạp chí Forbes năm 2006, Angela Merkel đứng đầu danh sách 100 phụ nữ quyền lực nhất thế giới, và liên tục giữ vị trí này trong nhiều năm kế tiếp sau đó.

Năm 2015, bà được tạp chí Time bầu chọn là nhân vật của năm do vai trò lãnh đạo của mình trong cuộc khủng hoảng nợ công, khủng hoảng tại Ukraine và đặc biệt là khủng hoảng người nhập cư châu Âu. Chính sách mở rộng vòng tay, tiếp nhận gần một triệu người nhập cư vào CHLB Đức trong hai năm qua đã khiến bà trở thành tâm bão chỉ trích của các phe đối lập, bảo thủ; vì gánh nặng kinh tế, chính trị, kèm theo hàng loạt những bạo loạn, giết chóc do người nhập cư cực đoan gây ra.

Đã lâu rồi tôi không thấy bà Merkel cười. Khuôn mặt bà những ngày gần đây trở nên đanh cứng, có phần lạnh lẽo. Thi thoảng nếu gượng cười, thì khuôn miệng ấy trông tựa tựa như ‘nửa vàng trắng úp xuống’. Hungary lập cả hàng rào dây thép gai dọc biên giới với Serbia để ngăn dòng người nhập cư đang tăng mạnh; Pháp, Ý, Hy Lạp đang phải đau đầu vì những vấn đề của quốc gia họ; Vương quốc Anh ráo riết chuẩn bị rời liên minh châu Âu (Brexit).

Lời phát biểu của nữ thủ tướng: “Sự tự do của dòng người di cư là một trong số các nguyên tắc cơ bản của châu Âu” bị chỉ trích dữ dội, sự khẳng định chắc chắn của bà “nước Đức có thể lo liệu được” làm dấy lên làn sóng bài xích dữ dội từ dư luận, “Liệu bà ấy có bị người ta lật đổ, hãm hại không?” là điều tôi luôn tự hỏi mỗi khi đọc tin tức từ thời báo Der Spiegel. Tôi thực sự lo lắng cho bà ấy!

Và rồi bức ảnh chấn động thế giới, một thiên thần ba tuổi Syria ra đi vĩnh viễn trên bờ biển Địa Trung Hải trong chuyến đi định mệnh của gia đình em đã lấy đi bao nhiêu nước mắt của hàng triệu ông bố bà mẹ trên thế giới này. Ngay sau đó, bà Thủ tướng phát biểu trước cánh báo chí “Tôi đã, đang và sẽ không bao giờ hối hận với những quyết định của mình” và thẳng người bước tiếp với những lựa chọn trong cuộc đời khốc liệt của một nữ chính trị gia.

Angela Merkel đã trở thành anh hùng trong lòng tôi như thế”.

Tôi nhận được điểm cao nhất A+ cho bài viết với lời bình từ giáo viên chủ quản “Còn sai nhiều lỗi chính tả và cấu trúc ngữ pháp nhưng bài viết rất hay, hành văn ôn. Linh Anh, tôi tò mò liệu em đã từng là tác giả sách?”.

Kể từ hôm đó cô giáo Sullivan Garnier – một người nhập cư da màu, gốc Maroc đã trở thành một người bạn tốt của tôi.

Mọi việc đã tốt đẹp biết bao cho đến khi căn bệnh ngấm ngấm ấy bắt đầu phát ra dữ dội khi Drachie vừa tròn hai tuổi. Tôi sứt cân thảm hại, các cơn đau kéo dài hơn, quằn quại hơn trước nhiều lần, tôi không thở được, những gì ăn vào đều bị trào ngược trở ra. Tất cả các bác sĩ thăm khám cho tôi gần đây đồng loạt chuẩn đoán mẹ Drachie gặp phải vấn đề về thực phẩm, họ khuyên tôi không được ăn thứ này, bỏ thứ kia, thực phẩm đóng hộp phải loại bỏ hết. Chế độ ăn kiêng nghiêm ngặt không những không có kết quả mà cơ thể tôi ngày càng suy nhược trầm trọng. Cơn đau thể chất và sự sợ hãi trở lại vây bám. Tôi sợ Drachie thấy mình trong bộ dạng thảm hại khi phải chống chọi với cơn đau diễn ra với tần suất dày đặc, nên phải thường xuyên nói dối cậu “Mẹ vào phòng khò một tí. Con vào phòng khách xem Super Wing nhé”, nhưng nó không vô tư như tôi nghĩ, một hôm nó rón rén mở cửa phòng, bước

đến cạnh tôi và thì thầm “Con muốn giúp má ma, má ma đau lắm phải không?”, tôi không kìm được nước mắt, ôm chặt nó vào lòng, hôn lên vầng trán và mái tóc nâu sáng hoe vàng của nó, tôi nghẹn ngào vì bất lực!

Michael quá bận rộn nên không để ý những thay đổi trên gương mặt và thân thể cứ ngày càng khô không khóc của tôi. Tôi bắt đầu sợ gần gũi với anh ấy, cảm giác lãnh đạm bủa vây và làm tê liệt khả năng âu yếm, nuông chiều của người vợ dành cho chồng mình. Cũng chính thời điểm ấy, rất nhiều cặp đôi bạn bè chúng tôi báo tin “ly hôn”. Vì trái tim quá nhạy cảm, nên tôi đau lòng, tôi đã luôn ngưỡng mộ họ – những cặp tiên đồng ngọc nữ, trai tài gái sắc – những người tôi đã từng thấy ánh mắt hạnh phúc họ trao nhau cách đây không lâu, vậy mà chỉ một thời gian ngắn ngủi, nhân tình thế thái không thể lường trước được.

Hơn tất cả, tôi suy sụp khi biết ba mẹ mình đang có vấn đề. Từ lâu tôi đã thấy họ luôn có vấn đề, chỉ có điều, phụ nữ Việt Nam rất giỏi chịu đựng và thường chất chứa sự uất ức của mình trong câm lặng, còn đàn ông thế hệ của ba, tôi càng không thể hiểu được họ. Xét về phương diện vai trò làm cha, ông là người đàn ông đáng được yêu quý. Tôi luôn cảm nhận được tình thương và sự quan tâm của ba, mọi lúc mọi nơi, dù vẻ bề ngoài trông ông rất đanh thép và lạnh lùng. Ông là người có mặt bên tôi trong ngày đầu tiên cô bé bảy tuổi vào tiểu học với chiếc cặp xinh xắn mà ba sắm cho, ngày đầu tiên cô gái mười tám tuổi bước vào giảng đường đại học với bao bỡ ngỡ. Ông sợ tôi bị những gã trẻ trâu lừa gạt nên luôn ra sức bảo vệ, mặc dù những hành động của ba luôn có chút thô thiên, khác người.

Vậy nên dù rất yêu mẹ và xem bà như hình mẫu tuyệt vời của đức hy sinh và lòng vị tha, tôi không thể và không muốn can thiệp vào chuyện của họ.

Ờ thì mỗi lương duyên vợ chồng của phụ mẫu tôi đang lung lay trên bờ vực phá sản. Ờ thì tôi đang đối diện với nguy cơ họ sẽ không tiếp tục đi cùng nhau đến cuối chặng đường, thì Linh Anh – cô con gái đỡ người của ba mẹ quyết định đứng ngoài cuộc. Tôi không còn là người con Á Châu nguyên bản. Một đứa trẻ Việt Nam sẽ có xu hướng nhảy vào bên vực một bên, kết tội một bên hoặc sẽ là trọng tài hòa giải, đi nài nỉ cả hai hãy cố gắng sống hòa thuận cho nhà cửa êm ấm, cho hình ảnh gia đình được toàn vẹn và đẹp đẽ trong mắt xã hội. Tôi không làm điều ấy, tôi hy vọng mẹ có thể tự đưa ra quyết định và chọn lựa cho quãng đường tiếp theo của cuộc đời mình, dù bà có thể trừng phạt ba tôi bằng cách nào thì đó thuộc quyền riêng tư của con người. Không ai được phép xâm phạm! Tôi học được điều đó suốt hành trình sống của mình trong xã hội phương Tây – không gượng ép, không gây áp lực, không phán xét, không đổ lỗi cho ai!

Tất cả những chuyện ấy đẩy tôi vào sự “trầm cảm vô hình” mà bản thân mình không nhận thức được. Khi bác sĩ hỏi tận tình “em có gặp những phiền muộn hay u uất gì trong cuộc sống không? Vì căn bệnh của em có thể có mối liên quan”, tôi luôn tự tin trả lời “Không. Em ổn về mặt tinh thần” vì thực sự khi cân đong đo đếm những cơn đau thể chất và muộn phiền bên lề với nụ cười hồn nhiên của Drachie, tôi thấy mình quá may mắn. Suy nghĩ tích cực cứ thế lấn áp những nhỏ nhen, tạp nhạp, những bất đồng kinh điển trong đời sống vợ chồng.

Những ngày này tôi viết lách nhiều hơn trên mạng xã hội. Tôi chia sẻ những trải nghiệm của mình về cuộc sống, hôn nhân, quan điểm về cách nuôi dạy con từ góc nhìn của một bà mẹ Á. Nhiều độc giả nữ thường xuyên gửi email và tâm sự với tôi về những vấn đề họ gặp phải. Không ít người thể hiện sự ngưỡng mộ quyết tâm theo đuổi đam mê để xuất bản cuốn sách đầu tiên.

Tôi chợt buồn và chợt dạ vì có thể mình sẽ chẳng bao giờ ra sách nữa. Sự sống hiện tại mong manh thế này thì còn nghĩ gì đến đam mê và hoài bão. Một hôm tình cờ ghé vào tiệm bánh mua vài chiếc Muffin Sô cô la cho Drachie. Tôi bắt được một tờ rơi về lớp học có tên “Healing Yoga” (Yoga chữa lành), ảnh mẫu là vị giảng sư trong bộ trang phục trắng muốt, đầu đội chiếc nón cùng màu như kiểu Kiffiyeh của đàn ông Ả Rập, khuôn mặt ông được bao phủ bởi bộ râu quai nón dày rậm rạp, chỉ lộ ra đôi mắt đen huyền bí. Bộ dạng lạ lẫm của vị thầy tự xưng là Master Anand thôi thúc tôi tìm đến với lớp học. Master Anand luôn mở đầu bài học bằng việc giải thích ý nghĩa của sự tập trung rèn luyện thể chất và tinh thần trong bộ môn Yoga và kết thúc bằng những bài tụng niệm Mantras trong tiếng nhạc du dương, thư giãn.

“Chúng ta chính là vị thần cai quản sức khỏe và hạnh phúc của chính bản thân mình. Ta thường không nhận ra rằng sức khỏe thể chất phụ thuộc vào sức khỏe tinh thần. Trong thực tế, chúng ta có xu hướng xem các bệnh về thể chất của mình như một điều gì đó xảy ra từ bên ngoài, và thường là đột ngột xảy đến. Thật ra, bệnh tật luôn là một lời cảnh tỉnh, một bài học về bản thân và là cơ hội để tự thay đổi bản thân. Các sự kiện làm chấn thương hoặc những hoàn cảnh khó khăn về nghiệp thường được ẩn giấu và không được nói ra, dẫn đến bệnh tật”, lời Thầy nói khiến tôi vô cùng ấn tượng. Tôi dần dần ngộ ra những phút lờ về khủng hoảng tinh thần mà mình có lẽ đã và đang gánh phải. Tôi đã quên mất phần sức khỏe tinh thần của mình vốn không ổn, tổn thương này vừa qua, tổn thương khác lại ập tới...!

Sau buổi tập đầu tuần thứ hai, tôi nán lại dùng tách trà nồng hương sả mà người phụ nữ Đức đang đứng quây lễ tân vừa rót cho. Anand tiến đến gần, ngồi vào chiếc ghế mây đan hình chữ Om đối diện, ông hỏi “cô tập luyện thấy thế nào?”, “ạ, em đã bắt đầu quen với các bài giãn cơ. Nhiều điều thầy lí

giải rất hay mà bây giờ em mới ngộ ra”, tôi nhấp hớp trà nóng, hương sả cay nồng qua sống mũi, thật dễ chịu.

“Xin lỗi cho em hỏi có phải thầy là người gốc Ấn?”

“Không. Tôi sinh ra và lớn lên ở Puerto Rico. Năm 25 tuổi di chuyển đến Los Angeles và học Yoga Ấn Độ. Tên khai sinh của tôi dài lắm, loằng ngoằng như dòng sông Amazon qua miền Nam Mỹ. Để thuận tiện, tôi đổi tên ngắn gọn như bây giờ”.

“Vậy tại sao thầy lại đến nước Đức này ạ?”

“Câu chuyện dài lắm, nhưng tóm gọn là hôn nhân của tôi ở Mỹ tan vỡ, tôi đơn độc chu du khắp nơi trên hành tinh này, lĩnh hội bộ môn Yoga từ nhiều bậc thầy. Có lần về Puerto Rico thăm gia đình, tôi đã gặp cô ấy”, ông chỉ tay về hướng người phụ nữ Đức đứng ở quầy lễ tân “và chúng tôi đã phải lòng nhau”.

“Hay quá. Cuộc sống của thầy thật giàu trải nghiệm”.

“Thực ra cũng không ít nốt trầm... Tôi nhớ buổi đầu tiên em đã chia sẻ rằng mình có vấn đề sức khỏe nên mới đến lớp học này. Kể tôi nghe thêm chi tiết đi”, ông nói, đôi mắt đen bí ẩn trở nên dịu dàng, đầy cảm thông. Tôi tóm tắt ngắn gọn lý do mình đến Hamburg, thời điểm cơn đau phát sinh và kéo dài đến tận bây giờ. Anand chăm chú lắng nghe, mọi suy tư của người đàn ông chớm tuổi ngũ tuần ấy dồn hết vào câu chuyện của tôi. Đoạn ông lên tiếng:

“Em có nghĩ mình đã đánh mất một thứ gì đó nhưng tâm can lại luôn muốn có nó trở lại?”.

Câu hỏi đột ngột ấy khiến tôi khựng lại thật lâu.

“Trước khi sinh con em luôn nghĩ mình sẽ trở về nhà và viết tiếp giấc mơ của đời mình. Sau khi có con, em không còn thời gian để nghĩ ngợi gì cho bản

thân mình nữa. Bây giờ em xem nơi đây là nhà của mình, là nơi con sẽ trưởng thành, nên người!”.

“Đó là em cố tình gạt tâm nguyện sang một bên. Em đã vận lí trí quá sức chịu đựng, để đưa cuộc sống vào trật tự, nề nếp, trong khi trái tim em lại đang mong cầu một điều gì khác cho bản thân mình”.

“Thật vậy sao? Vậy em phải làm gì hả thầy?”.

“Hãy trở về nếu có cơ hội, càng nhiều càng tốt. Cơ thể em sẽ được năng lượng mặt trời tiếp thêm sức mạnh, trí tuệ và sự sáng tạo của em sẽ nhận được nguồn sống từ cỏ cây, đất trời nơi em sinh ra và lớn lên. Em bị cắt đứt với đất mẹ và nguồn cội một cách miễn cưỡng, vậy nên vết thương dù lành lặn nhưng vẫn không thể nguyên vẹn, nó âm ỉ và chỉ chợt bùng phát khi có ngoại cảnh tác động. Nói điều này có thể hơi trừu tượng nhưng đối với típ người nhạy cảm với thế giới như em thì nguồn nước ở những nơi khác nhau cũng không hề giống nhau. Độ mặn của sông Amazon qua Nam Mỹ không thể giống sông Elbe qua Liên minh châu Âu, dòng hải lưu Thái Bình Dương không thể đánh đồng với bất cứ đại dương nào khác, vì cơ bản cấu tạo địa chất hoàn toàn cách biệt”.

“Điều đó có nghĩa khả năng thích nghi của em quá kém?”.

“Không hẳn như vậy. Nhưng em vốn giống loài hoa phong lan kiêu diễm. Không thể so sánh với loài xương rồng. Chúng ta có thể nuôi xương rồng ở nhiều địa hình khác nhau, từ sa mạc khô cằn của châu Phi đến vùng ẩm ướt, nhiệt đới của châu Á, châu Mỹ, Úc, ngay cả Âu châu, còn phong lan, ta không thể đưa nàng ra phơi sương phơi tuyết. Chắc chắn chết ngay! Ở em tỏa ra một nguồn năng lượng kết nối sâu sắc với vũ trụ. Sự cảm nhận về vạn vật của em rất tốt, luân xa gốc về nền tảng trí tuệ, nghị lực cực mạnh, nhưng có vẻ Luân

xa số 4 (Luân xa tim) đang có vấn đề. Tôi cảm nhận sự mệt mỏi qua đôi mắt nõ lực nhưng đã mệt nhoài của em. Em cần được tiếp sức”.

“Minh là loài phong lan”, tôi lảm bảm thất thần trước mặt người đàn ông không quá quen nhưng không hề xa lạ, ông ta như nói hết những điều từ tận tâm can, như thể vừa mở ra cánh cổng bước vào tâm hồn mình. “Đúng thật, hoa lan thì không thể là xương rỗng”. Tôi đứng phất dậy, ôm chầm lấy Anand: “Em biết phải làm gì rồi. Cảm tạ thầy cho em một lời khuyên đáng giá”, hôn lên đôi má với bộ râu xồm xoàm của ông, ra khỏi khu vực phòng tập, lái xe vội vã về hướng văn phòng Michael.

Michael thấy tôi xuất hiện đột ngột không báo trước nên rất ngạc nhiên. Tôi hỏi luôn trong lúc vẫn thở hổn hển vì sợ nếu lần nữa, cơ hội sẽ thành muộn màng: “Em nhớ cách đây một năm, một tập đoàn đa quốc gia về năng lượng tái tạo đã mời anh về Việt Nam làm cố vấn thị trường cho họ. Nhưng lúc ấy chúng ta quyết định không rời Hamburg. Anh nghĩ cơ hội này có còn cho năm nay không?”.

Michael ngáp ngừng vì anh hiểu rõ ý tôi muốn gì, những ngày gần đây anh đã quá mệt mỏi và chán nản với tình trạng bệnh tật của vợ. Nhìn tôi mỗi ngày, chồng không nhận ra quá nhiều đổi thay trên thân thể đang héo mòn, gầy guộc của vợ nhưng anh đã phải giật mình vì câu hỏi thì thầm của chị chủ quán Á Châu 24 khi chúng tôi đến đó ăn trưa cùng nhau: “O, thế Michael cậu đang léng phéng với cô khác à? Linh Anh xinh đẹp của tôi đâu rồi?”.

Một câu hỏi khiến người đàn ông tử tế phải giật mình và xót xa!

“Em có chắc mình muốn trở về chứ? Nhưng nơi chúng ta sẽ đến không phải là Sài Gòn – nơi em mến thương đâu, mà là Hà Nội – một thành phố mà anh chưa bao giờ đặt chân đến”, Michael nhìn tôi với ánh mắt suy tư, không buồn bã mà cũng chẳng hân hoan.

“Em suy nghĩ kĩ rồi. Con người ta cơ bản sợ sự thay đổi. Thay đổi công việc đã khó, thay đổi nơi sinh sống vốn đã gắn bó vào từng hơi thở, nhịp đập trái tim càng khó gấp vạn lần. Đằng này lại là một nơi chốn mới mẻ cho cả anh và em. Nhưng nếu cứ thế này thì em chán chường, Drachie và anh liệu có hạnh phúc không? Em muốn được về nhà, nói đúng hơn là quê hương của mình và em đang sẵn sàng cho điều ấy!”.

Michael im lặng, anh ôm chặt tôi vào lòng. Tôi biết anh suy nghĩ điều gì. Đó là cảm giác rối bời, tiến thoái lưỡng nan, đi không nổi mà ở không đành. Con người ta cả một đời phải đưa ra bao nhiêu quyết định? Chắc chắn có cái khó, có cái dễ, có cái có thể tiến hành ngay chẳng phải đắn đo, có cái lại phải lo lắng vì bức tranh tương lai không thể nhìn thấy được. Chúng tôi đang ở trạng thái cuối cùng ấy, nhưng suy cho cùng sức khỏe vẫn là quan trọng nhất. Không phải Steve Job đã từng nói: “Chiếc giường đắt giá nhất trên thế giới là giường bệnh” sao? Chưa bao giờ tôi khao khát sự sống đến thế mà phải là sống khỏe, trọn vẹn và ý nghĩa chứ chỉ vật vờ không biết ngày mai như thế nào thì khổ sở biết bao.

Đường về nhà cũng không hề bằng phẳng. Ba ngày trước khi Michael phải kí hợp đồng chuyển công tác về Hà Nội, anh như một con người khác, gắt gỏng, bực bội, nói năng phi lí. Đêm đến anh ngồi rất lâu một mình trong phòng khách và ngủ thiếp trên sofa. Anh đang bị cú sốc tâm lý y hệt Linh Anh cách đây sáu năm, mọi chuyện xảy đến quá nhanh, một quyết định lớn buộc phải đưa ra quá gấp rút, con người ta chưa thực sự sẵn sàng cho một hành trình mới, bản thân anh gọi đó là “cuộc phiêu lưu mạo hiểm”, còn tôi bắt đầu thấy mình thực sự trở thành gánh nặng cho gia đình, những mâu thuẫn đan xen, những câu hỏi tự mình đặt ra “liệu như vậy có thỏa đáng. Mình có quá ích kỉ và chỉ nghĩ cho bản thân?”. Hamburg vừa được vinh danh thuộc top 10 những

thành phố đáng sống nhất trên thế giới. Đây là đòn phản công ác liệt cho những lí lẽ của tôi về việc “di chuyển”. Không những Michael, bản thân tôi cũng rơi vào trạng thái cực kì bất ổn về tâm lý mặc dù tiếng gọi trái tim cứ thôi thúc mình phải lên đường.

Tôi vẫn nhớ như in lời khuyên của chị Tâm Hoa – người phụ nữ siêu kết nối, người thầy đầu tiên của mình: “Khi em không thể tự giải đáp khúc mắc, hãy nhờ đến sự trợ giúp của một chuyên gia”. Nghe lời chị, tôi viết email cho Emily Phan – cô bé du học sinh Hamburg, người gốc Hà Thành. Em ấy là người bạn chân thành, đáng tin cậy nhất mà tôi may mắn có được tại thành phố này, chúng tôi biết nhau qua công việc liên quan đến cuốn sách thứ hai mà tôi đã viết dang dở.

Hi Emily,

Chị Linh Anh đây, em khỏe không? Như đã tâm sự với em, Michael nộp hồ sơ để nhận một dự án tại Hà Nội và anh ấy đã chính thức được nhận. Chị vui lắm nhưng anh ấy không được ổn, cú sốc tâm lý khiến anh đưa ra một lý do để chống lại nó, đó là “Drachie sẽ bị mất gốc!”.

Đối với chị, đây không phải là vấn đề lớn. Chúng ta sẽ khắc phục được chuyện này nếu cùng nhau cố gắng. Vả lại sau trận bạo bệnh vừa rồi, chị thấy mình cần được về nhà, bởi lẽ sâu thẳm trong trái tim chị luôn muốn về và chị đã đấu tranh nội tâm sáu năm nay chỉ vì điều đó. Cơ hội đã đến, thật tình mà nói về Hà Nội chị chưa hình dung được cuộc sống của mình sẽ trôi về đâu, nhưng chị hy vọng mình là người Việt, có bản lĩnh thì những khó khăn đó sẽ vượt qua được.

Chị rối lắm vì không biết mình suy nghĩ vậy có quá giản đơn không? Và quyết định này có làm tổn hại đến sự phát triển lâu dài của Drachie bé nhỏ? Và có gây xáo trộn tuổi thơ của bé?

Chị đã chống lại mong muốn của bản thân bấy lâu nay. Bây giờ chị muốn thuận theo tự nhiên. Emily, em hãy cho chị lời khuyên nhé.

Cảm ơn và nhớ em nhiều.

Chị Linh Anh

Và email từ Emily hồi đáp, tôi đã đọc cho Michael nghe trong căn phòng khách vắng vắng tiếng sột soạt lá vàng rơi và tiếng chú sóc nâu quấy rối trên ban công nhà.

Chào chị Linh Anh,

Đầu tiên, em xin chúc mừng, Michael đã làm được! Đó ắt hẳn là một màn biểu diễn về tư duy không hề tầm thường, thật đáng tự hào khi anh ấy có thể chinh phục mọi cột mốc trong sự nghiệp của mình.

Quay trở lại vấn đề chính, em có thể cảm nhận sâu sắc nỗi buồn của chị vì chị đã khao khát cơ hội này từ nhiều năm nay. Không ai hiểu được cảm giác trống rỗng khi phải xa gia đình, xa xứ và gọi nó là nhà bằng chúng ta – ngay cả Michael. Em biết anh ấy đã về Việt Nam nhiều lần, nhưng hai năm sống ở Hà Nội chắc chắn sẽ là một cuộc phiêu lưu lớn. Chị hãy chắc chắn rằng anh ấy đã sẵn sàng cho Việt Nam và làm ơn đừng có bất cứ động thái thúc ép nào vì quyết định cuối cùng thuộc về anh ấy!

Em tin rằng, miễn là Michael vững tâm, Drachie sẽ không còn là vấn đề đáng tranh luận. Cậu bé vẫn còn trong những năm đầu đời và những đứa trẻ ở tuổi ấy là những bậc thầy ngôn ngữ! Trẻ em không học làm người bằng cách được dạy dỗ, chúng học bằng cách khám phá và quan sát chính mình. Em nghĩ rằng đây là cơ hội lớn nhất cho cậu ấy để thử thách bản thân với nhiều thể loại ngôn ngữ, vì cậu là một đứa trẻ hai dòng máu. Tại sao anh chị lo lắng quá nhiều về việc liệu Drachie có thể quay lại hội nhập

vào xã hội Châu Âu sau khi dự án kết thúc? Sự lo âu ấy không có ý nghĩa gì cả; cậu bé là người Đức và tiếng mẹ đẻ của cậu ấy chắc chắn là Đức ngữ. Em biết nỗ lực không ngừng của chị dạy cậu ấy hiểu và nói tiếng Việt, để cậu ấy không quên mẹ mình đến từ đâu, bản thân mình đặc biệt như thế nào. Và hai năm tới có thể sẽ là quãng thời gian tuyệt vời để Drachie thành thục thứ ngôn ngữ mà cậu có sẵn trong huyết thống của chính mình. Thật tuyệt vời biết bao!

Những nhà trẻ quốc tế tại Hà Nội tốt hơn những gì anh chị có thể tưởng tượng: nhiều hoạt động ngoài trời, trẻ tiếp cận phương pháp học thông minh, lại có thể giao tiếp tiếng Anh, v.v... Đa phần trẻ con học tại trường quốc tế đều đến từ những gia đình có giáo dục tốt và biết cách cư xử đàng hoàng.

Em biết, nghe có vẻ vô lý khi Emily Phan lại là người cho chị lời khuyên trong trường hợp này. Em chưa có con, nhưng đã chăm sóc những đứa trẻ ở tuổi Drachie trong thời gian làm bảo mẫu sinh viên cho nhiều gia đình ở Hamburg. Tin em đi, trẻ con rất phiêu lưu và sẽ không có biến động gì lớn trong cuộc sống của cậu bé ở một nền văn hóa khác. Miễn là bố mẹ cậu luôn ở bên cạnh và cho bé cảm giác an toàn của tình yêu thương, bất cứ nơi nào cũng có thể là nhà!

Linh Anh ơi, chị có nhớ những ngày đầu tiên chúng ta đặt chân đến nước Đức không? Nó quá khác biệt với văn hóa nơi bọn mình sinh ra và lớn lên nhỉ, nhưng sau đó chúng ta vẫn vượt qua được và quen với những điều kiện sống mới. Michael chắc chắn có thể làm được, giống như cách mà chị đã sống và dành tình yêu cho mảnh đất xa lạ này? Mọi sự khởi đầu đều gian nan nhưng đáng giá. Chúng ta học tiếng Đức rất chăm chỉ và sống với ngôn ngữ đó từ nhiều năm. Tuy nhiên, chúng ta có sử dụng sai

tiếng Anh hay tiếng mẹ đẻ – tiếng Việt không? Không bao giờ! Vì vậy, đừng lo lắng quá nhiều về Drachie, cuộc sống sẽ dễ dàng hơn rất nhiều khi chúng ta làm mọi việc dễ thở và suy nghĩ giản đơn.

Có phải chị đang tự hỏi, tại sao em viết thư này bằng tiếng Anh? Em hy vọng Michael cũng có thể đọc thư này và có thể nhìn nhận mọi việc theo hướng tích cực hơn. Chúng ta đều biết Việt Nam có ý nghĩa như thế nào với chị và hiện tại, chị đang trải qua một cơn khủng hoảng về thể chất trầm trọng thế nào. Chung quy, hạnh phúc là điều quan trọng nhất, phải không? Michael, nếu đọc được những dòng này hãy nhớ về nơi anh chị đã bắt đầu và trao nhau tình yêu sâu đậm ấy.

Chúc anh chị những điều tốt đẹp và hy vọng sớm nhận được hồi âm tốt lành nhất!

Gửi yêu thương,

Emily Phan

*

Chuyện gì cần đến rồi cũng phải đến. Một ngày mùa đông cuối năm 2018, Michael, Drachie dừng mãinh và tôi đã rời thành phố cảng thân yêu – nơi tôi đã nhỏ không biết bao nước mắt để trưởng thành và mạnh mẽ, nơi tôi học cách trân trọng, yêu thương, hóa giải hận thù. Và nếu các bạn đang đọc được những dòng cuối cùng trong cuốn hồi ký này thì ắt hẳn Linh Anh đã phục hồi thể chất và viết tiếp giấc mơ cuộc đời mình.

Tôi yêu các bạn!

30/04 và Ba - trích lá thư Linh Anh viết cho ba cô ấy nhưng chưa từng gửi đi.

Ba à,

Đa phần các cô gái vẫn lấy cha mình làm hình mẫu cho người yêu và bạn đời. Con của Ba chưa bao giờ như vậy, bởi lẽ Ba không phải là tuýp đàn ông ga lăng, lãng mạn như kiểu bá tước Fabrizio bước ra từ lâu đài Rivombroza hay những soái ca, hoàng tử bạch mã trong chuyện cổ tích. Ba khác họ, hoàn toàn khác... có lẽ vì ba từng là một NGƯỜI LÍNH!

Tình yêu của ba dành cho con vì thế cũng rất ư là quân sự. Ngày nhỏ, Linh Anh mà lỡ dại chạy về mách ba rằng “con bị bạn hàng xóm bắt nạt” thì chắc chắn sẽ bị một trận đòn giòn giã vì cái tội “không biết chịu trách nhiệm với cuộc chơi của mình”, năm lên 3 thật vi diệu, con đã biết bơi biển chỉ sau một ngày ngắn ngủi, vì ba ném con xuống ấy, cho uống một trận nước thật no , rồi tự vẫy vùng mà tìm đường sống còn, hoặc những ngày miền Trung quê mình nắng gắt như đổ lửa, cô bé bảy tám tuổi đi học mà quên đội nón thì chắc chắn cái roi vắt trên trần nhà cũng sẽ nát bấy dưới tay ba. Lớn lên vào đại học, con có ao ước món đồ gì thì cũng chỉ dám thì thầm rỉ tai mẹ, vì biết nói với ba thì câu trả lời là “sinh viên, có điện thoại làm gì, có xe máy làm gì, lại lo chơi quên học, đẹp!”... chán lắm, nói với ba thường không bao giờ đạt được mục đích cả. Vậy nên càng ngày chúng ta càng ít giao tiếp với nhau hơn, xa cách hơn, như hai chiếc tàu điện chạy song song về hai hướng khác nhau vậy.

Ngộ nhỉ, vậy mà con vẫn chưa bao giờ ngừng yêu ba. Ba chưa bao giờ ôm và bế con vào lòng nhỉ ? Chưa từng! Vậy nên khi được ai ôm, con quý lắm! Quy luật của cuộc sống dạy con rằng “Khi mình thiếu thứ gì thì sẽ trân trọng và nâng niu thứ ấy”. Quả thật vậy!

Ba là người đưa con đến trường vào ngày đầu tiên cô bé 7 tuổi vào tiểu học, chiếc cặp xách ba mua cho chẳng công chúa tí nào, nó cứ thô thô, hệt như cái túi mà những chú bé giao liên hay mang để giao thư. Vậy mà con cứ mân mê nhìn ngắm nó như một báu vật.

Ba đưa con đi bệnh viện khám lúc bị sốt nặng, sau khi hạ sốt, ba dẫn ngay ra quán ăn món cháo hào, con chỉ hớp được đôi ba muỗng, ba chẳng nói câu nào, con thì mệt quá nhưng chẳng hiểu sao món cháo ấy vẫn lưu lại trong tiềm thức và vị giác đến ngày hôm nay. Dù đi Đông về Tây, con chưa thấy món cháo nào ngon đến thế.

Ôi, cái sở thú trông huyền hoặc và đẹp như công viên kỉ Jura trong đôi mắt cô gái 16 tuổi lần đầu tiên đặt chân vào đất Sài Thành. Ba đã đưa con đến đó, hai cha con mình lại đi, cứ đi vòng vòng, ba chẳng nói câu gì, chẳng giải thích điều gì, chỉ có con là tràn ngập niềm vui và phấn khích.

Sau này có đứng trước quảng trường Times New York, hay dưới chân tháp Eiffel hoa lệ của Paris, con không còn cảm giác choáng ngợp nữa. Sài Gòn trở thành Holiwood trong con cũng chỉ vì những lần đầu tiên như thế!

Khi hôn nhân của ba mẹ đang trên bờ vực phá sản, con chẳng biết phải làm sao, vì con đau lòng và khó xử quá ba à? Ba hay mẹ? Con phải bênh vực người này, trừng phạt người kia ư? Con bị chỉ trích vì im lặng, vô tâm... Kê, một đứa con gái đã không còn thuần Việt có suy nghĩ riêng của nó. Không phán xét, không trách móc, tôn trọng quyết định của người khác chính là những bài học đắt giá mà con được dạy ở trường đời Phương Tây. Con nhớ mình nhắn tin cho ba, vào cái hộp thư messenger mà cha con mình chưa từng có 1 lời chào hỏi. “Ba à, dạo này có khỏe không? Lần này mẹ tổn thương nặng lắm, như người chết đi sống lại! Người duy nhất có thể cứu được mẹ là ba đó. Thành công hay không? Sớm hay muộn phụ thuộc vào nỗ lực của chính ba mà thôi”

Và ba đã nhắn lại 5 chữ như sau “Cảm ơn con, con gái!” , lần đầu tiên sau gần 30 năm tồn tại trên cõi đời này, ba gọi con bằng 2 chữ thân yêu “Con gái”.

Đúng vậy, một người lính được dạy cách cầm súng, đâu có được dạy cách yêu thương. Một người lính phải giỏi chiến đấu, vì mục đích sống còn và lạnh lặn để trở về, thì đâu cần biết lau nước mắt đàn bà như thế nào mới phải lệ. Một người lính phải cầm giấy báo tử cho đồng đội của mình thì xem việc sinh nở của vợ khác gì ca “chó đẻ” hay mổ bệnh của người thương cũng tựa tựa như “mổ gà” mà thôi. Một người lính giết nhiều quân địch thì có huân chương, chứ làm chồng tốt có ai tán thưởng? Thậm chí có thể còn bị đám bạn cổ lỗ sĩ hòa vào “nhậu tiếp đi, về sớm thế, sợ vợ à?”, “đàn bà giống nhau cả thôi, phạm sai lầm về quỳ xuống năn nỉ đôi câu là qua chuyện hết”.

Vì yêu ba nên hãy cho Linh Anh con đây một lần làm luật sư bào chữa: những cái không đúng của ba cũng vì yếu tố thời đại mà thôi. Con quan sát kỹ những người bạn học trong lớp tiếng Đức hội nhập tại Hamburg, khuôn mặt của một công dân Thụy Sĩ khác một người Apganishtan, Việt Nam, Ba Lan, Sudan... Không phải vì màu da, mái tóc, vóc dáng mà khác trong ánh mắt, thần thái, cử chỉ, hành động. Người Thụy Sĩ ngàn năm có bao giờ trải qua vết thương chiến tranh đâu? Đôi mắt họ ánh lên sự hồn nhiên, thanh bình, hài hòa đến lạ lùng. Những người nhập cư, bỏ nước vào châu Âu tị nạn sẽ luôn trong trạng thái lo lắng, hồi hộp, khuôn miệng dù cười vẫn phảng phất nhiều ưu tư, lo sợ, thậm chí thù hằn, gai góc.

Thế hệ của ba mẹ, người phụ nữ chịu nhiều thiệt thòi quá ba à. Hết phong kiến rồi lại chiến tranh, hết kìm kẹp rồi lại đến nhấn tâm, vô tình, tàn bạo. Cảm ơn ba vì mẹ, con và chính bản thân mình mà thay đổi, cảm ơn ba đã dũng cảm bỏ hết cái tôi cao ngất trời của mình để nhìn nhận chuyện đã qua. Cảm ơn ba đã góp công tôi luyện một cô gái yếu đuối trở thành một người phụ nữ trưởng thành và rắn rỏi. Cảm ơn ba sau tất cả đã nhận ra rằng “Người đàn ông có vinh quang trên bất kì chiến trường bom đạn hay công danh sự nghiệp nào,

nếu làm người đàn bà của mình đồ lệ quá nhiều thì cả cuộc đời nhìn chung chỉ là thất bại mà thôi”.

Trong cơn tuyệt vọng, mẹ đã nói với con rằng “mẹ thua rồi, trong cuộc hôn nhân này, mẹ là kẻ trắng tay”, con lại suy nghĩ hoàn toàn khác vì đã từng nghe ai đó nói rằng “dù chúng ta có ngã xuống, nhưng nếu nỗ lực hết sức để đồ người về phía trước thì đã là một bước tiến hóa và thành công vĩ đại của đời người rồi”.

Phải vậy không ba?

Linh Anh, 30/04/2021

Chia sẻ của những độc giả đầu tiên nhất dành cho Hội Ký Người Vợ Á

“Hội ký người vợ Á là một cuốn sách chạm đến trái tim người đọc. Cuốn sách truyền cảm hứng cho những ai đã và đang trải qua những giai đoạn đầy thử thách, sóng gió trong cuộc sống, trong tình yêu, và nghị lực để cân bằng và sống đẹp, sống đúng với những giá trị mình theo đuổi. Lối kể chuyện thu hút, sáng tạo, xuyên suốt sự kiện liền mạch, hấp dẫn độc giả đến những trang cuối cùng của tác phẩm. Nếu đã đọc Ngày hôm qua của Ngọa Lan thì Hội ký người vợ Á cho thấy sự trưởng thành, từng trải của tác giả, tác phẩm ”lớn” hơn rất nhiều so với Ngày hôm qua.”

Nhóm bạn **Nhền Nhện**

(MC, Én Bạc HTV Tô Loan, Giảng viên ĐH Phương Linh & Cẩm Trang -
Quản lý triển khai Chương trình Tiếng Anh GrapeSeed)

”Đúng lúc cuộc sống có nhiều chông chênh nhất, thì lại có ‘Hội ký người vợ Á’ làm bạn. Bản thân có nhiều điểm đồng điệu với tác giả. Qua rồi cái thời yêu đương lãng mạn, bông bột. Cuộc sống của người phụ nữ phải tập làm người “trưởng thành” có nhiều khắc nghiệt, nhàm chán, và cả những thú vị

riêng. Cái gọi là “lẽ sống” cũng được định nghĩa lại. Đọc từ trang đầu đến trang cuối nhưng chẳng có phút giây nào nhàm chán. Lối viết linh hoạt và hấp dẫn của tác giả, đã đưa cái “tôi” khô cứng bấy lâu của chính GH được đón thêm những “con mưa” với nhiều cung bậc cảm xúc. Có những lúc, tự oà khóc như đứa con nít... Vì vốn, con đường của “người lớn” mới chỉ là bắt đầu, còn nhiều hành trình ở phía trước. Giang Hồng cũng tin điều mà tác giả trải qua, yêu thương sẽ chữa lành tất cả...”

MC VTV Giang Hồng

Đọc Hồi Ký Người Vợ Á có lúc mình bật cười vì cách viết dí dỏm lại rất đời của tác giả nhưng cũng có lúc u ám, dằn xé tâm can của một người phụ nữ khi phải lựa chọn giữa con tim và lí trí, để biết cuộc sống này đâu chỉ có một màu hồng. Một cuốn sách đáng đọc!

Trang Trần

Cán bộ phòng xuất nhập cảnh CA Phú yên